

Om träd



En roman av Patrik Elmqvist & Kent-Inge Perseius

*"Sålunda födas alla människor under dödens villkor.
Liksom äpplet på trädet växer slutligen såsom moget faller av..."
- Carl von Linné*

Eventuella likheter mellan innehållet i denna och bok och verkliga personer och händelser är rena tillfälligheter

Tillägnad Kvinnorna

Sydsvenska Dagbladet, lördag 14:e april, 2012

Fd präst funnen mördad och stympad i sin lägenhet

56-årige Stefan Dagéus, före detta präst i svenska kyrkan har blivit funnen mördad och stympad i sin lägenhet i centrala Lund. Polisen betecknar mordet som bestialiskt med vad som liknar ockulta och rituella förtecken.

Prolog

”Människan avtecknar sig som något i grunden skilt från djuren...”
- Ignatius av Loyola, Jesuitordens grundare.

London, november 1683

Det sägs att det hela handlade om planeternas rörelser.

Denna kulna höstkväll dinerade fyra extraordinära gentlemen i ett avskilt rum på Royal Society; astronomerna Edmond Halley, Robert Hooke, Christopher Wren tillika välrenommerad arkitekt och matematikern och naturfilosofen Isaac Newton, samtliga mångbegåvade vetenskapare. Det sägs att samtalet handlade om planeternas rörelser och utmynnade i en vadslagning som gick ut på att den som kunde erbjuda den bästa förklaringen till att planeternas omloppsbanor beskriver en ellipsform skulle bli bjuden på middag av de andra och dessutom få utgivningen av sitt nästa verk bekostat av Royal Society. Det sägs också att de andra trodde att Newton redan visste svaret men att han som så ofta hade ”glömt” att berätta om sin upptäckt på samma sätt som han redan som ung student uppfann differential- och integralkalkylen, men sedan inte berättade det för någon på 27 år. Detta fick den tyske filosofen och matematikern Gottfried Leibnitz att vara övertygad om att han var först, vilket han envist hävdade under många år. Newton låtsades vara kränkt över detta och ett vetenskapligt gräl utbröt dem emellan. Men för Newton var det bara ett sätt bland många att lägga ut dimridåer. Det som egentligen hände på mötet var att denna inre krets på Royal Society, med Newton som pådrivande, bestämde sig för att en gång för alla och framför alla andra göra sig till beskyddare av hemligheterna kring filosofernas sten. Som beskyddande akademi tog de närmast över efter Accademia dei Lincei i Rom, och den hemliga kretsen med Galilei Galileo i centrum. Galileis Akademin upphörde i samband med den av jesuitorden iscensatta rättegången mot Galilei 1632, och hemligheterna kring filosofernas sten stod utan formell beskyddare i 51 år. Enskilda upplysta som René Descartes och Baruch Spinoza tog sig an uppgiften, men den lösningen visade inte vara hållbar då dessa hade en tendens att dö i förtid. Officiellt utmynnade mötet i att Newton inte bara kom med en förklaring till fenomenet ellipsformade planetbanor och vann vadet. Det utmynnade två år senare i ett helt omvälvande verk; *Philosophiae Naturalis Principa Mathematica*, ”Principa” kallad, som gjorde alla rörelser i universum begripliga. Enligt löfte från Edmond Halley som vid denna tid var sekreterare i Royal Society skulle boken tryckas

på sällskapetets bekostnad. Dock hade sällskapet just detta år hamnat i ekonomiska svårigheter, då man året innan storsatsat på ett praktverk om fiskarnas historia. Vad man inte hade anat var att ingen var intresserad av knastertorra fiskar. Boken sålde bara i tre exemplar. Sällskapet vägrade nu att betala för tryckningen av "Principa", och då Halley var en sann gentleman tvingades han betala ur egen ficka, vilket förde honom på gränsen till ekonomisk ruin. Inte nog med detta. Kort härefter beslutade sällskapet att man inte längre hade råd att betala sin sekreterare i reda kontanter, man beslutade att Halley istället skulle få betalt två år i förskott med hela upplagan av "Om fiskarnas historia". Halley var ingen bra försäljare, han gillade dessutom inte boken, och en av personerna i den inre kretsen skulle visa sig vara förrädare.

1. Döden i Chaironeia

”Det är inte längre en fråga om tro...”

- Diderot: Den okända Encyklopedin

London, onsdagen den 25:e februari 1818

- När vi skulle gräva upp de döda invid lejonet i Chaironeia.

Då gjorde vi en upptäckt som fyllde oss med förundran. Tecknen hade funnits där hela tiden men vi hade inte sett dem, inte förstått dem. - Värmen hade givit med sig litet eftersom det led mot kvällen, men grävandet gjorde ändå att svetten blev till rännilar över ryggen. - Du förstår Stephen, vi hade ju kvinnor med i sällskapet så man kunde ju inte lätta på klädseln alltför mycket. Han log blekt.

- Beredd att möta döden? - Förstår du hur man kan bli beredd att möta döden? – Det sägs att de var beredda allihop, över trettio tusen man. - De hade kanske förstått, åtminstone en del.

- Och nu när det snart är dags även för mig känner jag mig märkligt nog tämligen beredd.

Han hade blivit nästan skrattretande liten och förtorkad, denna gigant som hade trollbundit samkvämen på Royal Society under flera år. Men sedan han kom tillbaka från Chaironeia hade han varit förändrad, först tystlåten, sedan krympte han och torkade liksom ihop. Och på dessa månader hade han inte velat ha besök. Idag var ett undantag. Och jag hoppades förstås att undantaget innebar att jag skulle få litet klarhet kring den mystik och de missöden som omgärdat sällskapet från Chaironeia, två dödsfall och flera andra sjukliga. Williams husa steg in i rummet efter en diskret knackning som inte besvarats.

- Te och scones, sir.

- Tack Nanny, jag serverar själv.

Avbrottet gjorde att jag uppmärksammade rummet omkring mig. Jag hade förvisso varit i Williams arbetsrum förut, men inte så ofta jag hade velat. Tavlorna hängde högt och lutande som om de antingen var ivriga att visa upp sitt anförtrodda innehåll, eller som om de nyfiket lyssnade på konversationen. Bokhyllorna var inte bara fyllda med böcker utan där fanns allt mellan himmel och jord, bokstavligt talat. Hyllorna speglade Williams intressesfärer som vetenskapsman, det märktes att han först och främst var arkeolog med intresse för antiken. Själv var han noga med att påpeka att det som fanns i hyllorna var sådant som British Museum hade avböjt att inlemma i sina samlingar. Samtidigt var han en av de första i hela Brittiska samväldet som hade börjat intressera sig för stenar som inte är stenar utan ett slags förstenade lämningar av forntida växter och djur. Blicken förirrade sig upp i dunklet under det höga taket. På det hela taget var rummet höljt i dunkel. Bara den stora öppna spisen med en

brasa av stora kubbar och två fyrfat med glödande kol spred ett rödaktigt sken och en ojämn värme som gjorde att det hettade i ansiktet medan fötterna förblev iskalla. I de övriga rummen hade våningen mycket vackra och ståndsmässiga kakelugnar, men i arbetsrummet hade William av någon anledning låtit behålla systemet med öppen brasa och fyrfat.

– Har du funderat över vem som var Isaac Newtons gud, och vars vägar han själv så hett strävade efter att upptäcka. - Man kanske kan säga att det var store Isaac själv som förde oss till Chaironeia.

– Scones? Han hade serverat teet.

– Mig smakar inte maten längre, sa han medan han tog sin kopp och gick mot brasan. – Vet du förresten varför vi hade kvinnor med oss till Chaironeia?

Han hade sjunkit ner i sin väl insuttna länsstol. Det slog mig att den såg lika luggsliten ut som William själv. Det bruna lädret var solkigt och sprucket på sina ställen. Det hade förundrat mig mycket att en vetenskaplig expedition hade kvinnor med. Trots hemlighetsmakeriet hade detta läckt ut till en mindre krets kring Somerset House. Jag hade blivit väldigt nyfiken, och min påstridighet tillsammans med det faktum att jag väl alltid hade varit Williams favoritsystemson hade gjort att han givit med sig. På ett plan var han nog också ganska ivrig över att få berätta sin historia.

- Isaac Newtons gud, och kvinnor? - Jag är rädd att jag inte förstår, jag förstår inte alls.

Jag hade slagit mig ner i länsstolen bredvid Williams. Så kom det där bleka leendet igen, ett leende som i dunklet tycktes komma från länsstolen självt.

– Du får ursäkta att jag är så osammanhängande, sa han. - Jag har haft svårt att samla tankarna på sistone, men jag ska försöka. - Det här säger jag i största förtroende och skriver du någonsin om det får du inte ange din sagesman. - Skriver då du om det ska du dessutom räkna med svårigheter, stora svårigheter. - Royal Society skulle känna sig dragna i smutsen. - Risken är att du blir sittande med en historia du aldrig kan berätta, och det måste vara så in i döden plågsamt för en tidningsman. Nu flinade länsstolen, ett vargflin. - Som din morbror råder jag dig förstås att dricka ur ditt te och sedan lämna mig.

- Du vet bara alltför väl vem talar med, vissa fiskar kan inte låta bli att hugga fast de vet att masken döljer en krok, blev mitt svar.

– Nåväl, nåväl, i hundratrettio år alltsedan Principa har vi hyllat Isaac Newton som världens mest framstående vetenskapsman. - Men det är inte bara masken som döljer en krok.

- Newton hade en stark dragning till det ockulta, ska du veta. - Det hade Halley och Hooke också, det hade alla på den tiden. - Men det är inte rumsrent längre, varför man de senaste sjuttio åren jobbat hårt på att undanhålla det för menigheten, ja, för större delen av Royal

Society också för den delen. - Av 1 240 nu levande fellows vet bara nitton stycken vidden av vårt ockulta arv.

- Vi var tjugoen från början, snart är de nog bara arton. – Tre av oss var med i Chaironeia, Richard Chenevix och Alexander Hamilton är bland de döda och tusan vet hur länge jag finns kvar bland de levande?

Där kom vargflinet igen.

– Gamle Isaac förde anteckningar om det mesta han gjorde och hade lärt.

- Under en period lär en del av hans anteckningar ha kommit på avvägar och det sägs att man gick över lik, bokstavligt talat, för att återföra dem. – Nåväl, trots dragningen till det ockulta var gamle Isaac obotlig materialist. - Han trodde till exempel på allvar att filosofernas sten existerade i sinnevärlden och att det verkligen var ett slags sten.

- Du menar de vises sten, alltså essensen som sägs kunna omvandla oädla ämnen till guld och dödliga varelser till odödliga, det är ju befängt, hörde jag mig själv säga.

– Ja, kanske det, svarade William lugnt. - Eller snarare trodde han det var flera stenar, sju stycken för att vara exakt, en för solen, en för månen och en för var och en av de andra fem kända planeterna. Men inte stenar i vanlig bemärkelse utan förstenat trä, lämningar från självaste Eden och livets träd. Alla tros numera vara försvunna. - Vi for alltså till Chaironeia för att leta efter en av stenarna. - Enligt källor som den store Isaac var väldigt hemlig med, figurerade det två stenar på slagfältet vid Chaironeia och en av dem skulle ha blivit kvar i någon av massgravarna. - Tellusstenen, förde Alexander som sedermera skulle bli omnämnd ”den store” med sig, och enligt myten var det var tack vare den man segrade vid Chaironeia, och som Alexander sedan fortsatte att segra och erövra en värld. - Otaliga har genom åren sökt efter Alexanders sten utan någon lycka. - Men vi for för att försöka finna den andra stenen, den okända stenen, Månstenen som Filip skulle ha stulit från Thebe. - Jag kom till Chaironeia tvivlande, jag grävde och fann förundrad att de som var beredda att dö inte var de som dog.

- Nu kära Stephen är jag trött, vi får fortsätta en annan dag.

– Men, jag förstår inte, sa jag full av förväntansfull förvirring.

– Gör då som begåvad människa och god tidningsman din hemläxa och återkom. - Tålmod är en dygd, min gosse.

På hemväg blev jag körd av en berusad kusk som upphörligt babblade på om kvinnorna som han inte förstod sig på.

2. Två dagar senare

”Vi är i grunden icke dödliga...”

- Diderot: Den okända Encyklopedin

- Man har alltid antagit att de som var begravda i de tre massgravarna invid lejonet i Chaironeia var Makedonier.

- Att de tillhörde Filip den andres och Alexander den stores armé menar du, inflikade jag för att visa att jag faktiskt hade gjort litet hemläxa.

- Det är riktigt, sa William.

Jag hade åter blivit inbjudan till huset på Dukes Street 12. Det verkade finnas en målmedvetenhet hos William. Han hade bitt mig avsätta tid för visiter hos honom varannan eftermiddag, undantaget söndagar, de närmaste två veckorna. Det här var inte bara en sjuklig gammal mans nyck, han verkade ha något viktigt att berätta. Och i hopp om att det var en historia som kanske till och med skulle göra sig som följetong i tidningen hade jag förutom tiden investerat i tre svarta anteckningsböcker i halvfransk stil av medium kvalitet. Och även om det inte var så att det fanns en bra historia, vem var jag att säga emot denne gigant?

Varför han ville berätta det hela för mig vet jag just inte, kanske för att jag alltid gillat honom, kanske för att jag alltid varit intresserad av hans berättelser...

– Vi grävde i sex dagar utan någon lycka, men på sjunde dagen började fynden komma.

- Saken var bara den att de inte stämde. - Jag upptäckte det inte först, ingen annan heller för den delen. - Vi var alldeles för exalterade över situationen - att vara de första i modern tid som fick gräva i Chaironeia.

- Och slaget som blev slutet på den grekiska högkulturen och de fria stadsstaterna Athen och Thebe lär ha stått år 338 före vår frälsares födelse, sa jag.

– Bra Stephen, jag märker att du läst på, genmälde William, med samma flin han visade prov på vid förra visiten.

På det hela taget såg han faktiskt piggare ut. Inte som förra gången, då det mest kändes som att jag vid nästa återseende skulle defilera förbi honom där han låg på matsalsbordet klädd i sina bästa kläder. Idag kändes han ett bra stycke från ”lit de parade”.

-”Nåväl”, var det enda som slapp ur mig.

- Tecknen hade som sagt funnits där hela tiden men vi hade inte sett dem, inte förstått dem. - Men just den här eftermiddagen hittade vi åter delar av en stridshjälm. - Vi hade

hittat flera förut men den här gången var det rätt delar vi hittade. - Jag hade känt på mig att det var något som inte stämde, men trodde att det kanske var kvinnorna. - Jag var ju inte van vid att ha kvinnor som släntrade runt viskande och fnittrande vid utgrävningarna. - Fick svårt att koncentrera mig, fick svårt att vara klarsynt. - Nu blev det dock plötsligt uppenbart. - Historikerna, fan må ta dem - de bara spekulerar, vad är det för typ av vetenskap överhuvudtaget? - Hursomhelst, de har i alla tider antagit att lejonet i Chaironeia markerar begravda Makedonier...

- De döda ur Filips och Alexanders armé, inflikade jag snabbt, för att än en gång visa att jag gjort min hemläxa.

- Just det, sa William litet avmätt, så kommer ett sällskap arkeologer och gräver, vi gräver, det är sann vetenskap, sann empiri, och upptäckter att Makedonierna inte alls är Makedonier, som historikerna alltid antagit utan sannolikt är Thebaner. - Vi gräver alltså på åt helvete fel ställe.

Jag hade aldrig sett denna gentleman som är min morbror så upprörd i hela mitt liv. Det som upprörde de flesta andra brukade han avfärda med ett "jaså" eller möjligtvis ett "jaja" om det inte var känt för honom sedan tidigare. Kanske såg han min förundran för han dämpade sig genast och sa;

- men förstår du inte, om de var Thebaner skulle vi sannolikt inte hitta den saknade stenen hos dem. - Vi skulle göra intressanta fynd, men vi skulle inte hitta det vi sökte, alla kvinnor till trots.

- William, jag måste få veta; varför hade ni egentligen kvinnor med er?

- Du ska veta att Chaironeia var tveksam som vetenskaplig expedition. - Som vetenskapare bör man ju förhålla sig skeptisk till saker och ting och inte minst till myter.

- Men likafullt är det ofta myter vi utforskar, genom vårt grävande. - Under våra spadar tar myterna materiell form. - Myt eller materia, Stephen, det är väl detta det hela handlar om, men det förstod jag inte förrän efter vår hemkomst.

- Men kvinnorna, upprepade jag.

- Förlåt mig, jag går händelserna i förväg, sa William. Kvinnorna var det!

- Kvinnorna hade vi med för att locka av demonerna hemligheterna med gravarna vid Chaironeia. - En alldeles speciell hemlighet, vill säga.

- Filosofernas sten, mumlade jag.

- Som jag sa, fortsatte William, gamle Isaac hade en stark dragning till det ockulta, vilket enbart en inre krets på Somerset House har full vetskap om.

- Och det var inom den kretsen som Chaironeia planerades, mumlade jag igen.

– Huvudet på spiken, Stephen! - Expeditionen började planeras redan 1813 men det var först efter att vi slutgiltigt kväst Napoleon sommaren 1815 som det blev säkert att genomföra den. - Det tog oss sedan nästan två år av förberedelser innan vi till slut kom iväg. - Mycket i Newtons hemliga skrifter pekade mot Chaironeia och enligt gamla myter inom alkemin var det demoner, eller änglar du om så vill, som först delade med sig av hemligheterna kring filosofernas sten till oss människor. - De delade med sig för att de blev förtjusta i våra kvinnor, som de ansåg vara de vackraste i alla världar. - Men med tiden förlorade människan kunskapen man fått om filosofernas sten, även om det demoniska arvet i viss mån lever kvar i våra kvinnor. - Det är därför förstår du, som de kan få oss att helt tappa huvudet. Där var flinet igen. - Vi hade med oss kvinnor till Chaironeia för att om möjligt locka av demonerna hemligheten bakom stenen ännu en gång. - Som du minns var sommaren 1816 kall och regnig. - Våldiga moln med åskbyar och hagelskurar drog över hela Europa. - Astronomer hade iakttagit ovanliga ljusfenomen på himlen. - Detta skulle enligt Newtons skrifter kunna tolkas som om tiden var mogen. - Och man trodde att Chaironeia var rätt plats för det uppdraget. - Enligt myten fanns det som sagt två stenar på slagfältet, men båda kom till sist att hamna i Makedoniernas händer. - Och enligt myten offrades Månstenen hos de stupade Makedonierna, kanske som tack för segern, kanske som ett sätt ge dem livet tillbaka.

3. Nexus

“Ty där mycken vishet är, där är mycken grämelse...”

– Predikaren

Lund, torsdag 29:e mars 2012

Alexander kunde knappt hålla ögonen öppna.

Luften var torr och det hade börjat svida i dem. Han drog fingrarna genom sitt bruna självlockiga hår och stönade inombords. Det hade varit fest hos Harald Andersson kvällen innan, en människa han egentligen hyste det djupaste förakt för, en kompis till en kompis kompis eller så, men var det fest så var det. En fest hos Harald Andersson blev dessutom alltid en dyrbar historia. Alla tog med sig sin egen mat och dricka men Andersson lyckades alltid samla in pengar som om han egentligen hade stått för kalaset. Eftersom han alltid hade litet kort om pengar för tillfället hade han inte råd att bjuda så storstilat som han velat, därför fick man alltså betala en gång till för det man själv hade haft med sig. Det där hade han satt i system. Han lät en dock alltid förstå att man skulle bli kompenserad, nästa gång eller så, men ingen Alexander kände hade någonsin blivit kompenserad. Alla verkade tycka att Andersson var en idiot, men umgicks med honom ändå. Han var den perfekta blandningen mellan lallande fåne, psykopat och borgarbrackig fasadmänniska. Herregud, vad han att han föraktade Andersson, bara att tänka på den fånen gjorde honom spyfärdig. Nåja, Alexander kunde knappast klaga i övrigt. Att läsa på universitetet var på det hela taget när allt kom omkring en väldigt behaglig tillvaro. De två senaste åren hade han hunnit med en massa enstaka kurser i ämnen som konsthistoria, psykologi, juridik och nu idéhistoria. Knepet var att bara läsa 30 poäng i varje ämne då slapp man kraven att prestera uppsatser, eller hemska tanke, en avhandling. Så länge han fixade tillräckligt många poäng per termin för att inte CSN skulle dra in pengarna var allt under kontroll. Visst, det var väl inte någon direkt lyxtillvaro, men bra mycket bättre än ett vanligt jobb. All kritik om att han skulle vara en drömmare eller lycksökare slog han ifrån sig med argument som ”Vad är det för fel med att söka lyckan, är det inte den vi alla söker?” För övrigt närde han en misstanke om att just termen ”lycksökare” var de besuttnas namn på dem som ville vara med att dela på deras väl tilltagna bit av kakan, vilken de svartsjukt bevakade. Idéhistoria var hur som helst ett genidrag. Allt han behövde göra var att dyka upp på en föreläsning då och då, aldrig tidigare än 10.30 eftersom samtliga av institutionens lärare verkade vara

av den åsikten att morgonstress inte var nyttigt för dem. Utöver det räckte det oftast med att läsa igenom sammanfattningen i slutet av varje kapitel.

“...under antiken finner vi också bland annat stoikerna och de livsnjutande epikuréerna. Det var som bekant den materialistiskt inriktade Epikuros som myntade: Där vi är finns icke döden. Där döden är finns icke vi.”

Alexander försökte koncentrera sig på vad föreläsaren sa. Denne vandrade fram och tillbaka framför sina studenter samtidigt som han talade. Då och sjönk hans röst till ett mumlande. Alexander var inte den förste som på Docent Borgs föreläsningar kunnat konstatera att begåvning för forskning inte nödvändigtvis innebar begåvning för undervisning. Så mycket hade han i alla fall förstått att Epikuros var atomist och mest intresserad av att undvika olust. Tankegångar som varit tillräckligt gångbara för att han skulle kunna grunda en egen skola i Athen. Alexander undertryckte en gäspning. Bet ihop käkarna och dolde näsborrarnas vidgning genom att låtsas klia sig. Föreläsningen var inte ointressant, tvärtom. Men allt det där var för länge sedan och dess giltighet för moderna människor kunde ifrågasättas. När allt kom omkring hade en annan filosof, Herakleitos, påpekat att allt förändras. Förändras ja, frågan var om Sussanne var tillräckligt oförändrad eller förändrad för att kunna tänka sig lite kravlöst sex igen? De hade inte träffats på närmare ett och halvt år, 16 månader och 23 dagar för att vara exakt. Mycket vatten hade hunnit rinna under broarna. Han hoppades litet i smyg att denna tid skulle fungera som en slags ”återställningsknapp” för deras förhållande som knullkompisar. Sussanne var bra, men det hade blivit mera allvar av kompisknulleriet än någon av dem hade lust eller ork med senast, fast det hade varit han som gjorde slag i saken. De skulle ta paus. Nu hade de åter stött ihop med varandra i förrgår, bokstavligt talat, på Akademiska Föreningen utan att någon av dem hade haft en synlig följeslagare. De bestämde att de skulle gå ut och äta tillsammans och ”prata om gamla tider” som någon slags stressad överloppsgärning av två gamla älskande som av en händelse stöter på varandra igen efter 30 år eller så. Men det var inte om trettio år det skulle ske, det var ikväll. Alexander var en smula spänd inför mötet.

- När vi skulle gräva upp de döda...

Alexander hajade till inför att föreläsaren på ett teatraliskt manér hade sänkt rösten till ett slags viskande.

När vi skulle gräva upp de döda?!

Hans hjärna och dess system för vakenhet och uppmärksamhet hade givit Alexander en signal som sa att; nu var det kanske dags att lyssna, då denne entoniga torrboll till föreläsare gjorde något oväntat. Varför i helvete skulle man gräva upp de döda, frågade hjärnan retoriskt.

Intressant! Docent Borg, som var en gänglig man i övre femtioårsåldern med nervösa drag som hade kommit igång med att beskriva en arkeologisk utgrävning han som idéhistoriker hade gästst och han beskrev den respekt och vördnad han då upplevt för de döda som grävdes upp och deras sätt att leva... Jaha, ja, sa hjärnan - arkeologi; gräva länge i sandlådan, hitta leksaken till sist, men inte få ta upp den förrän man efter många timmar lycktas pensla fram den och sen lägga den i plastpåse... Hur spännande är det? Njaj, så spännade var det ju inte – en hobby för tvångsmässigt tålmodiga – bättre att tänka på något mera levande, som Sussannes bröst...

En knackning på dörren fick både docent Borg och Alexander att avbryta sina tankebanor. Ett gammalt lik med osedvanligt vackra bröst fladdrade ut genom det stängda fönstret samtidigt som en ung man som tjänstgjorde som assistent på institutionen tittade in. Föreläsningen hade redan dragit ut på tiden, docent Borg hade inte märkt studenternas allt ivrigare sneglanden på sina armbandsur, men nu blev de alla “saved by the bell”.

- Ursäkta mig, docenten, men det är mycket brådskande. - Telefon från Sydney.

Borg blev högröd i ansiktet och såg långt efter assistenten när denne hastigt, för att inte säga omedelbart, avlägsnade sig efter uträttat ärende. Det var en officiell hemlighet att Borg sökt en eftertraktad professur i Australien och att han sannolikt inte skulle ta ett avslag med samma upphöjda lugn som de stoiker han så ofta föreläste om. En sak var i alla fall säker, dagens lektion var över. Borg samlade sig och påminde klassen, varav somliga redan packat ned sina papper och böcker, att senast nästa vecka rapportera sitt val av ämne för det paper som var värt 4,5 poäng av kursen på totalt 15 poäng.

4. Den inre alkemin

"Man blir så jävla förbannad, dom kan väl hålla sin skit för sig själva! Aah, ah - jag ska aldrig dö!"

- Dr Zeke

Lund, fredag 30:e mars 2012

Hon såg ut att vara mer goth än punk.

Kolsvart hår och blek hy. En stor skillnad var dock att medan gothare mest var ute efter att se spöklika ut var Sussanne mera som en slags porslinsdocka med utsökt mejslade drag. Detta tillsammans med det faktum att hon var mycket begåvad, hon läste andra året på matematikerlinjen, var de främsta skälen till att hon hade fått Alexander att frånga sin princip att aldrig dejta någon mer än tre gånger. Det blev ju så mycket svårare att vara intressant i längden. Inte för att Alexander hade så stort val. Så fort han såg Sussannes nätta kropp var han förlorad.

De hade ätit färdigt och satt nu bekvämt tillbakalutade och drack ännu en flaska av husets röda. I vanliga fall brukade Alexander spela rollen av den spirituelle och fyndige förföraren, med Sussanne var det inte ens lönt att försöka. När de träffades var det hon som förde samtalen. Hon pratade mycket om allt och det var inte alltid helt lätt för Alexander att hänga med. För tillfället berättade hon om en väninna som blivit officer därför att hon ville visa att hon kunde klara av att vara kvinna i denna manlighetens sista bastion.

- Vad hon inte fattade var att de flesta av oss tvåbeningar inte äger det mått av empati som krävs för att höja sina medmänniskor över kategorin "typer". Genom att försöka utnyttja systemet inifrån blev resultatet inget annat än att det utnyttjade henne. Hon omformades och förändrades tills hon passade in. Att ändra ett system inifrån innebär nästan alltid att man blir mer lik det man egentligen vill förändra, eller hur?

- Vad kan vi lära av detta? - Att man inte nog kan underskatta sina medmänniskor, varken moraliskt eller intellektuellt. Sussanne skrattade sitt märkligt bubblande skratt när hon avslutat sin något osammanhängande analys. - Nåja, man föds, lever och dör. Ens vänner gråter en skvätt och börjar tänka på sig själva igen.

- Apropå att tänka, sade hon sedan. Att tänka själv måste ju vara något av en fiktion om man menar majoriteten av oss tvåbeningar. De allra flesta människor tänker ju inte en egen, unik tanke i hela sina sketna liv. Om hundra billioner flugor äter skit måste det ju vara rätt att äta skit – eller hur?! Om människor får välja fritt vad de ska ägna sin semester åt, så gör 90 % som alla andra, bor på campingplatser och sätter upp små staket runt sin husvagn. Hade alla haft råd att bo i slott hade förstås alla gjort det, men de hade likväl satt upp staket runt sitt jävla slott – så det där är samma mänskliga kollektiva amöbahjärna, egentligen. Homo Sapiens, kallas vi – den tänkande människan, det är mera bara ”homo” för hela slanten om du frågar mig, på Grekiska lär det betyda ”samma”, ungefär som i ”homofob” som väl egentligen måste betyda att alla har ungefär samma sorts fobi, rädslan att inte duga, inte ”vara rätt” till detta kommer rädslan för det ovanliga. Sen finns det ju en och annan stackare som inte är så väl ansluten till den kollektivt mänskliga amöbahjärnan; outsiders och misantroper stackars satar. Hon var en smula berusad nu och Alexander kunde ana hur kvällen skulle sluta.

Alexander var tämligen insiktsfull. Han visste att han inte var speciellt intellektuell. Han var smart och lat, lärde sig snabbt men han var inte speciellt intellektuell. Han tog genvägar genom livet, här låg hans begåvning, det hade han tidigt blivit medveten om. Men när det kom till konsten att älska ville han inte ta några genvägar. Eller var det bara så att försynen gjort honom till en extra begåvad fuskare på passionens område. Med Sussanne var det dock litet annorlunda. Han var faktiskt förälskad fast han inte ville kännas vid det. Förälskelse gjorde honom i allmänhet inte bättre som älskare, tvärtom, han blev ofta för försiktig, men åter igen – med Sussanne var det annorlunda.

*

- Jag älskar när dina stora varma händer smeker mitt ansikte. Hur kan du veta precis hur mjukt du ska kyssa min hals för att jag ska vilja känna dig pulsera i mig? Hur kommer det sig att just du blivit så begåvad som älskare?

Hon har en slags känsla för Alex som om han skulle vara en del av henne själv när de älskar. I andra fall brukar hon känna sig smutsig när hon suger av en man, men med Alex är det bara naturligt, även lemman blir liksom en del av henne.

Alexander har förlorat medvetandet, det är trance. Han låter sina fingrar lätt, nästan förstrött smeka hennes rygg.

Och hon känner att hon har världens vackraste rygg. När hon lägger sig tillrätta, sårar på benen för att han ska kunna tränga in, gör han det hon inte förväntat.

Han kysser sig från halsen och neråt utan tanke på penetration. Hans tunga ritar våta, varma mönster över hennes kropp. Sussanne har de vackraste bröstet i hela världen, han vet, hon känner att han vet. De ligger perfekt i hans händer. Nu är han helt uppfylld av hennes doft, mjukheten i hennes hud.

Omslingrade, tunga som möter tunga, inte girigt, med Alexander är allt bara naturligt, bara som det ska vara. Bara som det ska vara! ”Jag älskar dig”, är det hon kämpar med att inte tänka medan hon är på väg att försvinna in i fenyletylaminruset. Hon har läst att det heter så – parningshormonet. Hon finner sig stående på alla fyra.

Berusad av hennes väsen tränger han in.

I detta ögonblick vågar hon släppa all kontroll, blotta sig precis som hon är skapad. Hon är helt tillitsfull, formbar som vatten. Du fyller ut mig så perfekt och när du rör dig i mig dunkar du så varmt.

Det här är hans element – att få smälta samman, att få känna en kvinna från insidan. Nu rör han sig i sitt element. Här bygger han hela sin självkänsla utan att direkt vara medveten om det.

Just nu skulle jag vilja förlora mig i dig, att dö nu skulle vara helt ok, hinner Sussanne försöka låta bli att tänka innan hon kommer.

Så slår prolaktinet till, ämnet som bär budskapet ”nu var det befruktat och klart”. Och med Alex är även prolaktintillslaget värre än med andra.

Oh gud, din lata halvfigur till man, varför är du så bra på det här, när du i övrigt är så jävla medelmåttig? Det här ska jag aldrig göra igen.

Det tar femton minuter. När det senaste hormonpåslaget lagt sig och fenyletylaminet tar över är de på det igen, igen och igen.

5. NDU

”Jag har skapat ett schema över grundämnena, ordnade efter stigande atomvikt...”

- D. Mendelejev

Lund, tisdag 3:e april 2012

Att ladda ned något från nätet var lite riskabelt, det visste han.

När Alexander hade varit på Borgs seminarium hade han fått uppgiften att skriva ett paper som skulle rendera 4,5 akademiska ”Bolognapoäng”. Alexander var inte nådig mot denna nyordning; Bolognapoäng – någon slags EU-skit som fick saker och ting att verka 50 % mera märkvärdigt än det var. Innan hade detta varit en 3-poängsuppsats, rätt och slätt – en studievecka lika med en poäng, men detta system var tydligen alldeles för enkelt för Europeiska akademier, tyskarna t ex med sina tillkrånglat oläsliga filosofer och sin akademiska högfärd. Helmut Kohl hade ju, bara som exempel, vägrat tala med en journalist bara därför att han hade titulerat honom fel och sagt; Doktor Kohl, när den korrekta titulaturen är; Herr Doktor. Nåväl, Alexander hade genast börjat fundera på hur han skulle lösa det hela med ett minimum av ansträngning, uppsatsen var i valfritt ämne bara det anknöt till idéhistorian. Enbart förra terminen hade sju studenter blivit avstängda för att de tagit genvägen över internet. Märkligt det där hur saker ändras över tid, tänkte han. Innan boktryckarkonstens dagar var det helt okej att bara skriva av andras verk, egentligen utan att alls behöva tänka själv. Alexander var dock inte speciellt orolig, allt sådant här brukade ju lösa sig om man bara tog det lugnt och grep de tillfällen som dök upp i flykten.

Precis så blev det.

*

Lund, onsdag 4:e april 2012

En artikel i tidningen om något så udda som en präst som förlorat sin tro och istället börjat ägna sig åt alkemi fångade Alexanders intresse. Alkemi?! Det verkade lagom coolt och kontroversiellt som ämne för en uppsats, tänkte Alexander och tog fram telefonkatalogen för att hitta den här Stefan Dagéus. Om gubben kunde berätta om sin obskyra hobby för tidningarna var det säkert inga problem att få honom att ställa upp på en intervju för en trevlig

och ambitiös student. Allt Alexander skulle behöva göra var att skriva ned hans historia och slänga in några citat och hänvisningar från kurslitteraturen och vips hade han tillfredsställt CSN med ytterligare några poäng.

Sådan var planen, som skulle visa sig gå i lås bara alldeles för bra.

**

- Jag ser det som en mera andlig form av kemi. - Evig ungdom och allt det där ger jag inte mycket för. - Men att förvandla bly till guld, det är egentligen bara en kemisk process som borde kunna genomföras.

Dagéus visade sig vara väldigt öppenhjärtlig med det som uppenbart var en passion för honom. De satt i något som likande ett vanligt vardagsrum utan några som helst spår av alkemisk verksamhet, förutom att väggarna var täckta med bokhyllor innehållande massor av böcker som såg ålderdomliga ut.

- Ditt intresse för alkemi verkar en smula otidsenligt, om du ursäktar.

Stefan Dagéus tänkte efter ett ögonblick.

- Jakten på guld har aldrig varit omodern. - Som alltid är motivet rikedom. - Det är det som skapar mening i livet om än inte mening med det, det kanske är allt vi kan hoppas på. - Leva gott och sedan dö. - Det är därför alkemin blev min passion.

- Vad fick dig att bli sådan? frågade Alexander, du var ju präst innan med allt vad det innebär.

- Så vem eller vad skapade världen, Alexander? - Skapades den i en väldig explosion? - Eller kan du skönja Guds hand?

- På något sätt känns det som om du redan har ett svar att ge, sa Alexander och funderade på om Stefan Dagéus spekulationer verkligen kunde vara en del av den hemlighet som fått folk att hacka varandra i bitar genom historien.

Dagéus skrattade till.

- Tvärtom, jag är uppriktigt nyfiken på hur du ser på saken. - Var det Herren som med sin helige ande blåste liv i materien eller handlar det helt enkelt om en osmaklig sörja av i sig icke-levande grundämnen som plötsligt en dag krokade i varandra och genom en lycklig slump, eller olycklig om du så vill, skapade små kemiska fabriker med förmåga till reproduktion?

Alexander ryckte på axlarna.

– Det är rimligt att anta svaret på just den frågeställningen i hög grad påverkar hur man ser på döden, inte sant? – Själv har jag kommit till insikt om att när vi dör blir vi inget annat än restprodukter som äts upp av bakterier och andra organismer.

Dagéus såg utmanade på Alexander som misslyckades med att stirra tillbaka.

- Men egentligen undrar du hur jag förlorade min tro? - Tja, jag dog. - För ett antal år sedan var jag på väg hem från jobbet. En plågad min for som hastigast över Dagéus ansikte, han blundade som för att samla tankarna och sedan började han berätta.

– Jag var precis på väg över ett övergångsställe när en Mercedes kom farande i alldeles för hög fart. - Föraren satt och pratade i mobil så en präst på väg till helgledighet var antagligen det sista han hade i tankarna just då. - Vid kollisionen slungades jag ett tiotal meter och landade med huvudet på trottoarkanten. - Märk väl att jag inte har några som helst minnesbilder från det här utan det är uteslutande vad jag fått berättat för mig. - Hur som helst, mitt ena ben, där själva bilen träffade, var helt avslaget så att vänsterfoten vilade mot min högeraxel. - Vad som var värre var att jag slagit i bakhuvudet när jag landade så utöver ett i sig allvarligt benbrott hade jag också drabbats av omfattande skallskador. - När räddningsmanskapat dök upp efter en stund hade jag slutat andas och mitt hjärta hade stannat. - Men, det är det som hände sedan som är riktigt intressant och till det är jag det enda vittnet.

- Det surrade som av tusentals bålgetingar och samtidigt så färdades jag genom den här tunneln.

- Det var som att åka berg- och dalbana i totalt mörker. - Efter en stund kunde jag skönja en ljuspunkt framför mig. - Med en ofattbar hastighet slungades jag in i det klara ljuset och så med ens var allt stilla. - När jag lyfte blicken blev jag medveten om en ljusgestalt framför mig. - Jag inser hur konstigt det låter, men på något sätt *visste* jag att det var någon där trots att det borde vara omöjligt att se en gestalt av ljus när hela världen bestod av ljus. - Sedan började vi prata, fast det är inte heller rätt ord. - Tankeöverföring skulle passa bättre förmodar jag. - Hur som helst, vad den där gestalten hade att säga mig var nog det sista jag hade väntat mig.

Alexander skruvade på sig. Nära döden upplevelser var inte vad han kommit för att höra.

”Du är väldigt nära döden” sa den till mig. ”För att göra en eventuell övergång lättare så har din hjärna fått dig att skapa den här upplevelsen. Se det som ett döendes medvetande sista tjänst till sig själv. Det är möjligt att återupplivningsförsöken kommer att lyckas, när allt kommer omkring är du i ganska god fysisk form och vårdpersonal var snabbt på plats. Om du

hämtar dig så känns det säkert bättre om du har lite minnesbilder av hur du svävat ovan din egen kropp och känt en ousäglig frid – se där vad endorfiner kan göra”. Här lyckades ljusgestalten på något bisarrt sätt förmedla att den log. ”Om du nu hämtar dig så kom gärna ihåg att alla släktingar väntar på dig på andra sidan eller vad som nu kan kännas trösterikt, även om jag misstänker att dina minnen blir helt annorlunda...”

- Vad säger du om det? Frågade han Alexander med ett underfundigt leende.
Alexander visste inte vad han skulle svara.

6. Tillbaka i Chaironeia

"Döden kommer oss icke vid..."

- Epikuros

London, måndagen den 9:e mars, 1818

Jag var åter på väg till Dukes Street.

Det var sjätte gången på tre veckor. Mina anteckningsböcker hade under dessa veckor fyllts och inför nästa besök skulle jag bli tvingad att köpa nya. När jag skulle kliva i droskan uppmärksammade jag något jag tyckte var ytterst märkligt. Kusken tycktes vara densamma som vid varje annat tillfälle jag hade åkt droska de senaste dagarna. Fett stripigt hår stack fram i pannan under den höga hatten. Han utstrålade förklädnad på något sätt. Jag kunde inte avgöra om det diskreta flinet på mannens läppar var av "jag vet att du besöker en gift dam" slaget eller faktiskt ondskefullt.

- Beredd att möta döden? - Förstår du hur man kan bli beredd att möta döden?

Jag hade hört detta Williams mantra ett otal gånger de senaste tre veckorna. Men jag lät honom hållas då det alltid brukade föra med sig något slags ny information. Mina tre anteckningsböcker hade fyllts med information, den ena efter den andra, Williams berättelser, det jag inhämtat via litteraturen, teckningar, analyser, spekulationer...

- De var beredda allihop, över trettio tusen man. - Men det var inte de som var beredda som mestadels dog. - Thebanerna dog, Athenarna dog nästan allihop. - Athenarena brändes och fördes tillbaka till Athen det såg Demosthenes till. - Thebanerna begravdes i massgravar. Detta visste vi. - Vi trodde oss också veta att Makedonierna hade grävts ner. - Men det fem meter höga stenlejonet markerar alltså Thebaner, mitt livs upptäckt, som jag borde skriva en avhandling om, men jag kan inte finna inspirationen och orken.

- Jag är ledsen William, jag kan förvisso skriva om det men jag inte är ägnad att skriva för akademien utan mera för allmänheten, sa jag. - Jag tror jag förstår vidden av denna upptäckt, men stenen då... jag måste få veta.

Dagarna hade blivit längre, det var sannolikt fortfarande ljust ute, men de tunga gardinerna var som vanligt fördragna, så av vad som tilldrog sig bortom dem anade man intet.

Stockbrasan brann, fyrfaten brann och det var som vanligt svinkallt i rummets golvregioner.

- Vi letade i närmare en månad till. - Vi lät kvinnorna gå systematiskt fram och tillbaka över hela det gamla slagfältet, minst trettio tunnland stort. - Någon nytta skulle vi ju ha av dem.

- Som de demoniska varelser de är hade vi förhoppningar om att de skulle kunna ledsaga oss.

- De tycktes ta uppgiften på största allvar, för de upphörde med sitt fnittrande och verkade väldigt koncentrerade. - Flera gånger per dag stannade de upp för att de hade en känsla av att de kanske hade hittat rätt. - Vi märkte ut platserna de stannat på och efter bara tre dagar uppgick de till 28 stycken. - Jag fick en känsla av att de drev med oss. - Har du också haft den känslan någon gång Stephen, att kvinnor har en massa insikter som inte vi har, att vi på något sätt är det svagare könet, och att de faktiskt driver med oss? - Nåväl, vi grävde för det är vi bra på.

- Vi provgrävde 21 platser under de följande 21 dagarna. - Efter dessa 21 dagars grävande blev Richard sjuk i feber. - Han blev snabbt sämre. - Han låg i svår frossa, hade svåra kräkningar.

- Efter tre dagar var han död. - Samma dag som Richard dog blev Alexander sjuk på samma sätt.

- Vi gjorde fynd som arkeologin skulle betrakta som lysande och som skulle rendera mångahanda akademiska meriter. - Vi fann dock inga Makedonska massgravar, vi fann faktiskt inte rester av en enda stupad Makedonier. - De var över trettio tusen, alla beredda att möta döden, det är omvitnat. Många sägs ha stupat, men vi fann inte en enda av dem.

- Kanhända gjorde filosofernas sten sitt för Makedonierna... men den kostade Richard och Alexander livet. - Oron spred sig bland expeditionens medlemmar, det började talas om en förbannelse, så vi fick avbryta det hela. - Alexander kämpade på, han hostade lungorna ur sig, kräktes floder men det verkade som han ville försäkra sig om att själv inte dö i Grekland, försäkra sig om att Richard fick komma hem till England för den eviga vilan. Han dog dagen efter att vi avseglat från Delfi.

- Sammanfattningsvis Stephen; vi hittade inte vad vi sökte. - Fast efteråt har jag kommit att tänka att några av oss kanske ändå gjorde det... men inte något så materiellt som en sten, mera en slags insikt...

- Nu Stephen är vi klara för idag.

- Du får åka hem och redigera dina anteckningar, se vad du kan få ut av det. - Kanske finns sanningen som Newton hoppades på, men för tillfället måste var och en skapa sig sin egen.

- Förresten var självaste presidenten för Royal Society, Sir Joseph Banks på visit igår.

Jag trodde jag kände den mannen men han har börjat uppföra sig väldigt märkligt. Ta dig i akt, Stephen, du vet att jag håller mycket av dig.

Jag var på väg lägga ner mina anteckningsböcker i väskan men ändrade mig av någon anledning och stoppade dem i rockens innerfickor istället.

7. Biblioteket i Alexandria

”...och den som förökar sin insikt han förökar och sin plåga...”

- Predikaren

Lund, tisdag 10:e april 2012

Första mötet hade varit litet bisarrt.

Men det fanns något hos Stefan Dagéus som gjorde Alexander intresserad, eller så var det bara möjligheten att på bekvämast möjliga sätt prestera en uppsats som fick honom att komma tillbaka. Dagéus hade uppenbart fått något slags förtroende för Alexander. Han hade bett Alexander att komma och besöka honom varannan eftermiddag, undantaget söndagar, de närmaste två veckorna. Det hela fick Alexander att bli litet på sin vakt, kanske var Dagéus bara en snuskgubbe med en homoerotisk böjelse för yngre män, och alkemin bara ett sätt att verka intressant för att ha bättre ragningspotential. Men redan vid tredje besöket kom dessa farhågor på skam. Vid första och andra besöket hos Dagéus hade Alexander antagit att han bodde i en tvåa; kök, vardagsrum, sovrum och badrum.

Men det visade sig nu att han hade ett rum till.

*

Precis som i en kioskdeckare hade han ett rum, dolt bakom en bokhylla som var upphängd på en dörr. Och det var inte vilket rum som helst. Det var ett slags laboratorium. Inte ett sånt där vitt, kliniskt rent laboratorium som de hade på institutionen för mikrobiologi, utan ett laboratorium som taget från en gammal skräckfilm, fast mindre. När han stängt bokhylladörren bakom dem tände Dagéus facklor på ömse sidor om den. Tunga ljustäta draperier täckte de två fönstren i rummet. – Det här är finrummet, sa Dagéus leende. – Jag växte upp i en lägenhet nästan som den här. – Och hemma hos mig var finrummet det största och finaste rummet, log Dagéus, medan han tände ytterligare lampor, oljelampor, vars ljus gjorde fiskbensparketten helt synlig. Hyreshuset var från femtiotalet, och på den tiden hade vissa lägenheter fortfarande en öppen spis. Uppenbarligen hade Dagéus just en sådan lägenhet. Han gick bort till eldstaden och gjorde med van hand upp eld. Framför eldstaden stod två öronlappsfåtöljer i sprucket skinn. I mitten av rummet ståtade ett stort ekbord, av typen

gammalt matsalsbord från decennierna strax efter förra sekelskiftet, han kände igen stilen från gammalmormors hem där man hade gift sig och skaffat bohag strax efter första världskriget. På bordet fanns diverse småhyllor, mystiska lådor och en mängd glasflaskor, glaskolvar och annat helt i stil med Dr Jekylls laboratorium. I ett hörn stod vad som såg ut som en keramikugn. Ventilationsutrustningen störde dock intrycket en aning, den var hypermodern. Fast det var sannolikt smart om man skulle kunna dölja illaluktande experiment i ett hyreshus. I övrigt var det här rummet precis som vardagsrummet helt täckt med bokhyllor. I ena delen av rummet innehöll de böcker, i den andra delen mängder av glasburkar, vars innehåll han inte ens vågade tänka på, och annan laboratorieutrustning. Böckerna här såg om möjligt ännu mera ålderdomliga ut än de i vardagsrummet. Och det fanns gott om dem också, måste vara tusen volymer eller mer. Böckernas uråldrighet förstärktes av en mängd fossil som till synes låg och skröpade på hyllorna.

- Biblioteket i Alexandria, varsågod, känn dig fri att botanisera bland böckerna, log Dagéus. - Min samling är i europeisk mästarklass. - Jag har dock inga böcker till utlåning, så vad helst du vill studera så får du göra det här.

Shit, tänkte Alexander, gubben är seriös, och han tror att jag verkligen är seriöst intresserad. Så Alexander gjorde det han var bra på, han låtsades vara intresserad på riktigt. Han gick runt och läste på bokryggarna. *Giordano Bruno; Askonmåltiden. Robert Boyle ; Hermes Trismegistos and the inner circle.* Han tog ut en bok. *George Ripley ; The compound of Alchemy: The twelve gates leading to the Discovery of the Philosophers` stone.*

– Man skulle kunna få intrycket att du är en kännare, sa Dagéus och log ett hemlighetsfullt leende.

– Hurså, sa Alexander, litet illa till mods.

– I det att du går på de tyngsta först, sa Dagéus, fast å andra sidan kanske just de där böckerna är speciellt exponerade för att jag är så fäst vid just dem. – Den där är jag nog ensam om i hela Nordeuropa att som privatperson ha ett exemplar av. - Dessutom lär just det där exemplaret ha tillhört självaste Isaac Newton. Där finns en del intressanta anteckningar:

- *Dess far är Solen. Dess mor är Månen. Vinden bär den i sin buk; Jorden när den. Den alstrar alla Universums under. Dess förmåga är fullständig när den förvandlas till jord. Separera Jorden från Elden, det flyktiga från det tröga. Varsamt och med största*

*sinnrikhet. Den stiger från Jorden till Himlen och sänker sig åter till Jorden.
Kombinerandes kraften från ovan och nedan. På så vis kommer du att uppnå
Universums prakt. Och alla oklarheter kommer att försvinna,* deklamerade Dagéus som
man deklamerar en dikt man gillar och lärt sig utantill.

– Jag är rädd att jag inte förstår, sa Alexander.

- Det gör inte jag heller, inte än, sa Dagéus. – Den som förstår rätt har universum i sin hand. - Kanske har jag överskattat dig, kanske underskattar jag dig. – Gör din läxa och kom tillbaka, de har en alldeles utmärkt hylla om alkemi på Universitetsbiblioteket, en del av böckerna går att låna, sa Dagéus med samma underfundiga flin som alldeles nyss.

8. Chrysopoeia

”Det är bättre att tänka fel, än att inte tänka alls”

- Hypatia

Lund, fredag 13:e april 2012, kl 10.23

Han gillade att arbeta i sitt laboratorium.

Stefan Dagéus var bortsett från vissa teoretiska svärmerier en praktiskt sinnad man.

Utrustningen kom från apotek, färghandlare och loppmarknader, varhelst han kunde uppbringa något användbart till det stora verket, som alkemisterna brukade kalla sin sysselsättning. I centrum för hans arbete fanns givetvis ugnen. Höga temperaturer var A och O i så gott som alla former av transmutation, så han hade annonserat efter en begagnad keramikugn. Märkligt nog lyckats byta till sig en mot en bit gammal fossil från en man kallad Olsson. En konstig kuf som sade sig ha jobbat som vaktmästare på St. Lars mentalsjukhus men nu drev ett antikvariat. Dagéus var dock övertygad om att han var före detta patient på det sätt han praktiskt taget hade skänkt bort ugnen, fast å andra sidan hade det krävt mycken möda att montera ihop den och fixa tillräckligt kraftfull trefas-el. Innan han fick ugnen hade han experimenterat med både elektricitet och laser men han kände att det var nödlösningar jämfört med mera traditionell upphettning.

Hyllorna och arbetsbänken nästan dignade under burkar, pelikaner och provrör fyllda med svavel, kvicksilver, kungsvatten och allt annat som han kunde få bruk för. Dagéus var en kort sagt en mycket målinriktad herre och hade studerat allt han kommit över. Inte för att han hade något som motsvarade Newtons berömda, men sannolikt icke-existerande index chemicus, men laboratoriets referensbibliotek var ändå, på sitt sätt, imponerande.

Vad han egentligen var ute efter att genomföra var en budgetvariant på de experiment som moderna vetenskapsmän genomfört. Redan 1919 lyckades Ernest Rutherford vid Cambridge konvertera kväve till syre genom att bombardera atomkärnorna med alfastrålning tills de gick sönder. 1980 transmuterades bly till guld av Glenn Seaborg vid University of California i Berkeley, men till alldeles för stor energikostnad och med alldeles för små mängder för att någon ekonomisk vinst skulle existera.

Dagéus var övertygad om att han skulle bli framgångsrik om han använde sig av bly precis som i Seborgs fall. Metallen var den närmaste grannen till guld i det periodiska systemet, var överkomlig i pris och någorlunda lätthanterlig. Det verkade sålunda logiskt att koncentrera sig på detta i forskningen. Hans hypotes var att "de vises sten" inte var ett särskilt ämne, utan en idé, en snilleblix, en del av själva processen. När det gällde det faktum att alkemi oftast betraktas som tokstollars försök att skapa guld av oädla metaller ansåg Dagéus detta bara bero på missförstånd. Människor ser det de inte kan förklara som illusioner, eller i alla fall som någon form av fusk. Men visst inträffade mirakler! Det var definitionen som var felaktig. Allt kunde antagligen förklaras, det var bara det att vi ibland saknade förklaringen. Man kunde jämföra det med hypnos - vilket tidigare setts som taskspeleri och nu var en behandlingsform inom psykiatrin.

Blypreparatet hade börjat smälta och det var dags att prova separatorn som han köpt via annons för bara några dagar sedan. Avsikten var att försöka finfördela metallen innan han på nytt hettade upp det som separerats och sedan destillera det var för sig och undersöka om någon form av transmutation ägt rum. Det hela vilade inte direkt på någon vetenskaplig grund i vanlig mening, utan var snarare ett skott i blindo tills den verkliga inspirationen infann sig. Självaste Einstein hade ju klargjort att fantasi ibland var viktigare än empiri. Det var hur som helst hårt arbete, inget tal om den saken. Han skänkte Alexander en flyktig tanke. Kanske skulle den unge studenten vara en lämplig assistent och lärling? Han verkade rimligt intelligent, om än en smula håglös. Tankegången avbröts när han kopplade in separatorn i väggurtaget och en blix slog ut från baksidan av den otypliga maskinen. Dagéus hade tack och lov inte varit i kontakt med själva konstruktionen så han undgick att få en stöt, men det luktade bränt och han kände hettan stråla ut från springorna vid motordelen. Snabbt drog han på sig ett par gummihandskar, han var tvungen att dra ut sladden. I samma stund ljud en genomträngande signal som avslöjade att någon ringt på dörrklockan. Han svor för sig själv.

Han hade någon slags princip han egentligen inte förstod sig på; om någon kommer på besök och man faktiskt är hemma så går man dem till mötes. Kanske detta var en av konsekvenserna av att han förfäder på fädernet faktiskt hade varit med och befolkat Lappland. De hade upplevt att det nära nog var ett mirakel om något annat exemplar arten homo sapiens hade förvillat sig till deras trakter. Likväl gjorde hans släkts vidare domesticering i Stockholm och Lund att han nu svor medan han hällde tillbaka blyet i degeln och tog av sig sina skyddskläder. Han kände på sig att något avgörande var på gång just idag, därför blev han sig

oerhört irriterad över att bli avbruten. Han misstänkte starkt att det var Jehovas vittnen som ringde på.

På sätt och vis skulle hans intuition visa sig vara riktig.

9. Droskkuskens hemlighet

"I dag mig, i morgon dig"

- Text från antik gravsten

London, måndagen den 9:e mars, 1818

Samma kusk igen!

Och hans flin var uppenbart ondskefullt. Nu blev jag rädd på riktigt.

- Nej, tack jag vill inte ha skjuts.

- Men Sir... sa han lismande.

- Jag går, snäste jag till mannen.

Jag var på hemväg från William. Det hade börjat skymma. En koltrast sjöng någonstans borta i parken vid British Museum. Halvspringande tog jag mig nu norrut längs Dukes Streets fashionabla kvarter. Droskan följde efter konstaterade jag med stigande panik. Vad vill den otäcka mannen mig? Jag måste försöka skaka av mig honom på något sätt. När jag kom fram till korsningen visade det sig till min lättnad vara tämligen mycket folk och droskor på Great Russel Street. Jag hörde klockan på den lilla kyrkan vid Hart Street slå, några kvarter bort. Jag antog att den slog sju, då skulle British Museum precis stänga. Där har jag kanske min räddning, tänkte jag. Jag sneddade över Great Russel Street och gick uppför trappan och in bland de höga kolonnerna på British Museums västra flygel, sedan halvsprang jag i skydd av kolonnernas skuggor mot huvudentrén. Jag ställde mig och avvaktade bakom en kolonn alldeles vid porten. Mitt hjärta bultade så hårt att jag nästan var rädd det skulle höras och röja mig. Jag tittade uppåt där kolonnen förlorade sig i mörkret utan att man kunde skönja taket på pelarhallen. Jag hade alltid tyckt att British Museum var en magifik byggnad men just nu var jag inte på mitt mest arkitektoniska humör, jag ville härifrån.

Haltande fotsteg började eka bland kolonnerna från västra flygeln. De närmade sig snabbt.

Mitt hjärta bultade i takt med de skyndsamma stegen.

Men herregud, jag kanske tagit fel på tiden, klockan kanske slog åtta. Då skulle museet redan vara igenbommat sedan en timme. Då kommer det ju inte några sistaminuten-besökare ut genom porten som jag kan blanda mig med för att förvillan min förföljare. Även om det inte anstår en gentleman, skulle jag precis till att springa för mitt liv när portarna till museet öppnades och ett tjugotal personer strömmade ut. Snabbt gled jag ut ur kolonnens skugga och blandade mig med den del av gruppen som började vandra längs kolonnerna i riktning mot östra flygeln och Bloombury Square.

Förföljarens steg förlorade sig i larmet av de andra de andra fotstegen. Så slank jag ut ur kolonggången, och i maklig takt för att inte röja mig gick jag åter ut på Great Russel Street, sneddande mellan människor och droskor in på Bloombury Square. På torget var det liv och rörelse, och just idag gillade jag att ha mycket människor omkring mig. Torghandlarna höll just på att packa ihop för kvällen. Jag stannade i närheten av en klunga människor som samspråkade livligt om något jag inte lade någon vikt vid och spejade upp mot Great Russel Street för att se om jag kunde få en skymt av min förföljare. Efter flera minuters väntan utan en skymt av droskkusken antog jag att jag hade lyckats skaka av mig honom. Då och då tittande vaksamt bakom mig gick jag över torget och ut på Holburn Street där jag stannade en droska. Tack och lov var det en annan kusk den här gången. Jag talade inte om vart jag skulle åka utan instruerade honom gata för gata medan han körde för att kunna hålla mig på de större och mera trafikerade stråken. I höjd med St. Pauls Katedralen övergick Newgate Street till det för min del mera passande namnet Cheapside. Här steg jag av och gick de sista kvarteren hem i rask takt kombinerat med korta stopp för att om möjligt kunna avgöra om jag var förföljd. När jag passerade valvet in till mitt gårdshus på Trinity Lane hade jag hunnit lugnat ner mig ganska ordentligt. Då klev droskkusken fram ur skuggorna. Nu var hans flin mest hånfullt. Ur sin promenadkäpp drog han på teatraliskt manér fram en värja.

– Var snäll och ge mig väskan, Sir, väste han.

Jag noterade att hans dialekt var högdragen och inte alls stämde med hans sluskiga yttre, innan det svartnade för ögonen och benen vek sig under mig.

10. Jakt

”Utnyttja medvetenhet istället för råstyrka”

- Chang San-Feng

Lund, fredag 13:e april 2012, kl 18.07

Det hade börjat skymma.

Råkorna väsnades borta vid Lundagård. Stolt bar Alexander sin klassiska konsumkasse, den med evighetssymbolen alldeles ensam tronande i blått mot en i övrigt helt vit bakgrund, på väg hem till Dagéus. Den kasse som KF hade återintroducerat samtidigt med sitt billighetssortiment ”blåvitt” 1979. Symbolen för Kooperationen och det jämlika samhälle där alla knullade med alla, så att alla fick knulla med någon. Det var iallafall så som han, född i slutet på det glada åttiotalet, definierade begreppet solidaritet. Han använde denna kasse som sin väska och trodde sig vara den ende i hela Sverige, kanske i hela världen som ägde ett helt upplag av dem; femton kartonger med tvåhundra kassar i varje. Om han fick varje kasse att hålla i tio dagar var, hade han räknat ut att de skulle räcka i hans egen livstid om han levde till han blev 82 år. Han tjatat sig till kassarna från sin mamma, hon hade i sin tur ärvt dem efter sin mor som hade varit föreståndare för en Konsumaffär i Bösebo en by på slutningen upp mot det Småländska höglandet. Samtidigt som man lanserade sitt nya blåvita sortiment lade KF ner affären i Bösebo, då hade Alex mormor fått en ny föreståndartjänst i huvudorten Virserum. Kassarna blev dock kvar i Bösebo, kanske därför att mormor råkade äga huset där affären låg vilket hon ärvt efter sin mycket äldre framlidne make. Nu var också mormor död sedan länge, Bösebo och Virserum hade blivit rena ödebygden, men mormors kassar bestod.

Just idag var dock Alexander inte bara stolt över kassen som sådan. Han var stolt över innehållet i den också. Han hade gjort som Stefan Dagéus föreslog. Han hade gjort sin läxa. Alex gjorde sällan sin läxa, så den här dagen var litet annorlunda redan från början. Alexander hade varit och besökt Universitetsbiblioteket, precis som Dagéus hade förslagit honom. Och han hade två, som han trodde, mycket rara böcker i konsumkassen. Han var sällan på Universitetsbiblioteket eftersom han i princip skaffade all kurslitteratur genom att låna från bekanta. Dessa så kallat ”bekanta” var ofta de snyggare tjejerna i kursen. Men nu hade han besökt hyllan för ”Alkemi” som den unga söta vikarierande bibliotekarien hade visat honom. Han hade fixat en date med henne, Mia, i morgon klockan 19 på Akademiska Föreningens

uteplats. Han hade stått och drömt om hur han skulle klä av henne och kyssa hennes yppiga bröst medan han förstrött bläddrade bland böckerna. Så insåg han att Dagéus bibliotek, biblioteket i Alexandria som Dagéus själv kallade det för, var bättre utrustat än självaste Universitetsbiblioteket när det gällde alkemi. Bättre att studera med kunnig handledning hemma hos Dagéus, tänkte Alexander då.

Han skulle just gå när han råkade få tag i något, en medfaren svart bok utan titel på ryggen som hade letat sig in litet bakom de övriga böckerna. Han tog ut den och slog upp titelbladet på den. I snirklig stil på engelska tyckte han sig kunna uttyda;

”Detta är skrivet av mig Stephen Grand i London anno 1818, utifrån berättelser och referenser av min morbror Sir William Burroughs, mångkunnig vetenskapare med professors namn som för för att söka filosofernas sten...”

Sedan förlorade sig innehållet bland snirklarna. Kanhända har jag en raritet här tänkte Alex, och letade instinktivt vidare där han fann boken. Så fann han en likadan till med samma snirkliga engelska. Han lät de båda böckerna liksom falla in i jackan, en efter en. Jag går till Dagéus, tänkte han, han får ta del av anteckningsböckerna mot information som räcker till min uppsats. Alexander skulle bara låna dem. Böckerna var i halvfransk stil och mycket behändigt format för att passa i hans jacka och dessutom hade de inga markeringar på ryggen om att de inte var till utlåning.

*

Alexander skulle precis ringa på dörrklockan till Dagéus lägenhet, när han såg att dörren inte var stängd. Han öppnade försiktigt och kikade in. Någonting kändes väldigt fel. Någonting luktade fel.

- Hallå, någon här?

Inget svar. Han började gå genom den långa hallen och fortsatte in i lägenheten. Stanken som bara kunde beskrivas som exkrement och blod blev allt starkare. Alexander lät blicken glida forskande över vardagsrummet där de ett par dagar tidigare suttit och pratat alkemi över en kopp kaffe. Allt var sig likt så när som på mardrömmen i fåtöljen. Där satt Stefan Dagéus och stirrade på honom med oseende blick, uppenbarligen bruten nacke och blodet strömmande ur näsa och öron. Taggtråd hade lindats runt hans nakna kropp och dragits åt så hårt att taggarna

trängt in i köttet. Alexander kämpade för att inte kräkas när han såg de blåvita tarmarna hänga ut från den uppsprättade magen. Det var blod över hela den gamla äkta mattan och stänk upp på tapeterna. Samtliga fingrar på vänsterhanden hade knipsats av och lagts i en prydlig hög i fruktskålen mitt på bordet. Med en klarsynthet som skrämde honom konstaterade Alexander att naglarna var välskötta och då släppte samtidigt den fruktansvärda handlingsförklaringen som hållit Alexander i sitt grepp.

Helvete, laboratoriet, böckerna, tänkte han. Instinktivt insåg han att Stefans sorgliga tillstånd sannolikt hade mera med hans alkemiska verksamhet att göra än det faktum att det var fredagen den 13:e och att han hade haft litet otur. Alexander hittade spärren, bokhyllan gled upp. Biblioteket var orört. Han tog beslutsamt Ripley, Bruno och Boyle i den ordningen, sprang ut i hallen där han ställt ner sin konsumkasse. Han stoppade ner böckerna och sedan skrek han rakt ut, som ett barn, och sprang därifrån. Ut genom hallen, nedför trappan och ut på gatan. Hjälp, tänkte han. Jag måste ha hjälp. Tala med polis.

**

Där. Under gatlyktan. En annan människa. Hjälp och trygghet. Alexander raglade ditåt. Allt skulle ordna sig. Bli som det skulle vara. Mannen som var av medellängd, välklädd med mörkt bakåtkammat hår verkade vänta på någon. Alexander skulle precis anropa honom när mannen snurrade runt. I händerna höll han - vaddå, - ett vapen?! En Uzi! Eldkraft som en kulspruta i formatet av en större pistol. Alexander tvärstannade och stirrade på Uzin som uppenbarligen också hade ljuddämpare. Som i slow-motion såg han hur mannen diskret pekade med vapnet mot honom och kramade avtryckaren. Fan, jag måste ha sprungit på mördaren, han måste ha sett mig komma ut ur lägenheten. Nu är det slut, tänkte han. Jag är död.

- Fan, sa mannen med samma tonfall som om det klickande vapnet hade varit en strejkande cigarettändare.

Alexander tvärvände, sprang runt husknuten in i den lilla parken bakom Dagéus hus och kastade sig ner bakom ett träd. Väntade medan han försökte samla tankarna. Inga rörelser avslöjade vad mannen med Uzin sysslade med och allt var tyst. I vanliga fall kunde man alltid uppfatta bilar som gled förbi eller musik från något öppet fönster, någonting som lät i alla fall. Nu var det som om han befann sig under vatten. Försiktigt kikade Alexander fram i precis rätt ögonblick för att se hur hans antagonist, som tydligen hade följt efter och sett honom dyka

bakom trädet, skina upp när han fick sitt vapen i funktion igen. Utan att tveka öppnade han eld. Ett otäckt rasslande var allt man hörde när hela parken började leva under vapnets häpnandeväckande eldhastighet. Löv, kvistar, bark, grus och småsten, allt flög omkring som i den värsta storm. Skurarna av kulor som ställde till med allt detta kunde han bara ana. Alexander störtade iväg genom parken. Han tänkte inte på grenarna som slog honom i ansiktet, allt han var inställd på var flykt. Alexander rusade framåt, omedveten om att han törnade emot saker och ting i sin väg och om det buller detta orsakade. Han stannade upp en sekund bakom ett träd, drog djupa, panikslagna andetag, övertygad om att just detta andetag var hans sista. Ögonen tårades och svetten rann i floder längs rygg och panna. Han såg att träden tog slut här. På andra sidan vägen låg kyrkogården, passande nog. Om jag inte springer nu ligger jag där inom kort. Han bestämde sig för att satsa på det hållet, där fanns det åtminstone litet träd och vegetation. Han hoppade upp, sprang över vägen, in på kyrkogården så vidare, vidare i panisk sicksack mellan träden. Han kände inte ens kulan som nuddade hans högra tinning. En hastig blick bakåt gav honom inga ledtrådar om vart hans förföljare höll hus. Han brakade igenom ännu ett buskage och snubblade till så han var när att välta en gravsten. Han sprang vidare över hela kyrkogården, ner mot centrum. Korsade Kung Oskars väg och in i nästa lilla park. Vidare över gator och parker, mot centrum. Tills han med en våg av lättad sköljande genom sig insåg att han stod utanför Universitets huvudbyggnad. På darrande ben och omgiven av en grupp nöjeslystna ungdomar på väg till någon av de populära pubarna eller Akademiska Föreningen, gick han fram till fontänen där han satte sig på kanten och tvingade sin andning att bli normal igen. Han hade kommit undan. Alexander började gråta av lättad.

Få människor i världen har anledning att läsa Sydsvenska Dagbladet, men bor man i Malmö-Lundregionen i Sverige så brukar det icke desto mindre betraktas som tämligen normalt. Alexander var inget undantag, så när han följande morgon slog upp tidningen till morgonkaffet hoppade hans hjärta över ett slag. Med krigsliknande rubriker och så många bloddrypande detaljer att väldigt litet lämnades till läsarens fantasi beskrev man hur polisen hittat ett stympat lik i en lägenhet i Lunds centrala delar och senare ännu ett mordoffer i en park, vilket dock inte hade stympats utan helt enkelt tagits av daga genom att få nacken knäckt. Det hela var en mardröm men tydligen ingen dröm. Alexander skummade igenom artiklarna, för det var givetvis flera, utan att någonstans kunna se att polisen sökte en okänd ung man eller något annat som pekade på att han skulle behöva bli involverad. När han lyfte

blicken från tidningen fastnade den direkt på konsumkassen som låg slängd vid sidan av ytterdörren.

11. Samtal med fältskären

”Att se en värld i ett korn av sand...”

- Blake

London, fredagen den 13:e mars 1818

- Ja, det stämmer jag hade förmånen att få dissekera mina vänner.

Richard Chenevix och svensken Alexander Hamilton låg på mitt obduktionsbord.

Sir William Wollstonecroft torkade bort litet kroppssekret från kinden. Framför honom på bordet låg en naken man; huden gulaktig, ögonen slutna, kinderna insjunkna, munnen gapande, näsan lång och spetsig, det sistnämnda ursprunget till talesättet att ”döden till slut alltid räcker lång näsa till livet”. Det faktum att huden på bål och mage var bortskuren, revbenen avsågade, blottande hela innanmätet, förstärkte intrycket att mannen verkligen och återkalleligen var död.

- Och vet du, du är inte den förste som ställer frågor om dem. Han log, sitt allra vackraste leende. - Jag har blivit ombedd att inte tala om saken med någon av ingen mindre än presidenten för Royal Society, Sir Joseph Banks. - Jag anar att det finns en del hemligheter kring expeditionen till Chaironeia.

William var den vackraste man kunde se. Det hade jag alltid tyckt och jag hade alltid undertryckt det. Han var lång och välbyggd, hade brunt ostyrigt hår, fina drag och intensivt gröna ögon. Han var dessutom sannolikt till och med mera begåvad än min morbror William. De var gamla vänner. Jag hade lärt känna William via morbror William. Jag visste att de tillhörde samma krets på Royal Society. William visste att jag visste, men det var inget vi pratade om. Det var snarare ett slags tyst samförstånd. Fast jag tyckte nog att han gjorde sig betydligt bättre på Lady Becketts litterära salong än i denna obduktionssal. Han var drygt tio år äldre än jag men ändå väldigt ung för att vara professor vid Royal College of Surgeons. Som sådan hade han haft uppdraget att försöka ta reda på vad de döda i expeditionen till Chaironeia faktiskt dog av.

- I vanliga fall skulle de ha kastats i havet, sa William, eller i Richards fall grävts ner på plats.

- Men som de vetenskapare de är hemlighöll expeditionens medlemmar dödsfallen och stuvande undan liken i lastrummet genom att muta kaptenen. - Under den långa seglatsen hade såklart naturens nedbrytande krafter gjort sitt, liken var inte i bästa skick kan jag säga även om de hade gjort vad de kunnat för att bevara dem, men jag ska bespara dig detaljerna.

- Jag får vara klar här för idag, sa William och täckte över den organiska massa som bara för någon vecka sedan varit vad vi kallar en människa.
- Ser ut som rödsot, så fler lik är att vänta. Jag får alltid en känsla av att jag bör tvätta händerna noga när jag har med sådana här dödsfall att göra.

12. Lördag kväll

"Var nöjd med allt som livet ger, och allting som du kring dig ser, glöm bort bekymmer sorger och besvär"

- Söderhjelm

Lund, lördag 14:e april 2012 kväll

Det var lördag kväll.

Alexander hade sovit mest hela dagen, eller snarare legat i en konstig dvala där han gång på gång vaknat upp för han drömt att han varit jagad. Nu hade han just duschat, klätt sig för utgång, satt sig för att dricka det sista ur sin Carlsberg som han hade haft med sig i duschen. Han drack gärna Carlsberg eftersom han tyckte att "probably the best beer in the world" passade "probably the best man in the world". Mia var vacker, och han var på gång. Hon var hans! De hade SMSat varandra några gånger sedan de träffats på Universitetsbiblioteket igår. Inom fem timmar skulle de ligga med varandra. Allt annat var otänkbart. Han skulle gå till AF och stråla. Han hade slutat räkna sina erövringar efter nummer femtio. Det spelade liksom inte någon roll längre hur många de var, det var en livsstil. Nummer femtio var för ungefär ett år sedan och han hade hunnit med några stycken sedan dess. Nummer femtio hade varit fjorton år äldre än honom och gift med två barn. Hon hette Anne, var otroligt vacker, charmig och väldigt begåvad. Han hade en särskild svaghet för vackra och begåvade kvinnor - han var man, normalbegåvad och heterosexuell helt enkelt, eventuellt med en dragning åt det översexuella hållet. Hon var docent i medeltida engelsk litteraturhistoria men undervisade i europeisk historia också. Med henne hade han liksom med Sussanne frångått principen att aldrig dejta någon mer än tre gånger och han hade blivit förälskad, utsägligt förälskad, sådant han egentligen inte trodde på. Frågan var bara om han hade blivit förälskad genom att frångå sin princip eller om han hade frångått sin princip för att han hade blivit förälskad. Hursomhelst, hans tankar fastnade ofta hos Anne, kanske därför att det var hon som valde bort honom, och inte tvärtom som brukligt. För att ta sig bort från Anne-tankespåret gick han ut i köket och hällde upp en stor whisky som han direkt tog en klunk ur. Kvinnor var en böjelse, maltwhisky från Islay var en annan. På väg tillbaka till soffan föll hans blick åter på konsumkassen innanför ytterdörren. Varför hade han tagit med sig böckerna? För att kunna skriva sin uppsats trots att Dagéus var död? Han visste inte. Han förstod sig inte på sig själv. Det kom över honom en otäck isande känsla längs ryggraden och upp i huvudet. Han ställde

ner whiskyn, flöt ner ur soffan och kröp ihop på golvet. Det brusade i öronen och han började få svårt att andas, halsen snörptes åt som om någon gradvis drog åt en snara. Vad är det som händer? Så jävla otäckt. Han kände paniken komma. Det här måste vara tecken på något allvarligt. Andningen blev allt tyngre, han fick bara inte luft.

Han låg där som en sill på torra land kallsvettades och kippade efter andan, så började det trycka och värka i magtrakten. Jag har blivit förgiftad tänkte han, mannen med Uzin har hållt gift i min whisky. Så började han skaka i hela kroppen. Jag kommer att dö, jag måste ha hjälp, komma till sjukhus, vrålade det i huvudet på honom. Kippande efter andan, dreglande och snyftande ålade han sig mödosamt och döende ut i hallen fick tag i mobilen och ringde det nummer som dök upp på skärmen.

*

- Sätt dig här, lägg handen på nedre delen av magen såhär och koncentrera dig bara på räkna dina andetag; tusen ett, tusen två, tusen tre. - Du andas med magen, lugna, lagom djupa andetag. Sussannes röst var bestämd och hon lät som om hon visste vad hon talade om. - Du har en ångestattack, sa hon. - Det är jävligt obehagligt men helt ofarligt. - Tro mig, jag vet. Han gjorde som hon sade och han fick lättare att andas, de andra symtomen klingade av efterhand. Han visste ju egentligen från sin Qi Gongträning hur viktig andningen är men han hade blivit rädd bortom allt förnuft.

- Tack för att du kom och räddade mig, sa han med ett försök till skämtsamt melodramatisk tonfall, men osäkerheten sken igenom.

Han satt åter i soffan och sippade på den ”förgiftade” whiskyn. Han kände sig svag och löjlig, så han pladdrade på. - Läste du om mordet i tidningen?

Sussanne satt alldeles intill och han smekte förstrött hennes silkeslena hår med sin fria hand.

– Jag kände honom, Stefan Dagéus, jag hittade honom död. Det såg för jävligt ut. - Han var naken och mördaren hade lindat in honom med taggtråd och skurit upp magen, tarmarna hängde ut. - Fy fan, vilken lukt.

Bara att tänka på det fick honom att börja andas häftigare.

– Ta det lugnt, andas lugnt, sa Sussanne i vänlig men bestämd ton. Han andades lugnt en hel timme och berättade hela historien.

– Ta en titt i konsumkassen där, sade han när han var klar.

Sussanne hämtade den och lade med häpen min upp böckerna på soffbordet.

– Du måste så klart gå till polisen, sa hon. - Jag kan ringa farsan redan nu, han jobbar förstås i Malmö och är vid sedlighetsroteln, men han har varit kriminalare. - Hon hade redan mobilen i handen.

– Nej, vänta låt mig få tänka efter. – Vänta på vad då? – Att k-pistmannen ska knacka på dörren? – Det brukar inte gå speciellt snabbt när du tänker, sa hon skämtsamt med en ömsint underton.

Av någon anledning gillade hon Alex bättre när han var så här sårbar.

– Det är kanske så att han misstog mig för någon annan, och dessutom är han som sagt sannolikt död, det måste ha varit honom de hittade i parken med bruten nacke.

– Ok, ok, du får som du vill, det kanske inte är så bråttom med att kontakta polisen, sade hon medan hon bläddrade i en av de svarta böckerna. Egentligen var hon ganska tacksam för att hon slapp ringa sin far. - Jag önskar man kunde läsa det här, men sån här snirklig gammal engelska går ju bara inte att förstå. - Den här teckningen är kanske inte så bra, men man ser ju i alla fall att det är ett lejon som står på en sockel av något slag, ett uppstoppat lejon kanske, tänkte hon högt. - Och här är en hel sida med en massa konstiga symboler, according to Sir Isaac Newton, står det i alla fall längst ner. – Han var ju naturvetare och matematiskt geni, han höll väl inte på alkemi och sånt där ockult dravel. Så blev hon tyst ett ögonblick, men bara ett ögonblick, för Sussanne tänkte snabbt.

– Jag känner en tjej som går i min spinniggrupp, docent i engelsk litteraturhistoria, hon borde kunna hjälpa oss med det här.

– Hon heter möjligtvis inte Anne i förnamn, sa Alexander och tömde snabbt sitt tredje glas whisky.

**

De hade försökt älska men Alex hade nästan somnat. Nu sov han en uppenbart orolig sömn. Sussanne sov inte ännu. Hon låg där i dunklet och försökte förstå vad hon egentligen kände för honom, förutom att han uppenbarligen behövde hennes hjälp. Allt det andra med mordet och böckerna var bara för överkligt för att vara meningsfullt att grubbla på. Alex var vacker när han sov, snarkade inte som många andra killar. Hon vågade knappt snudda vid tanken, försökte slå den ifrån sig, hon trodde inte på kärlek av det romantiska slaget, men den behagliga värmen hon kände inom sig när hon betraktade honom talade ett annat språk. Kanske skulle hon sluta vara så kräsen och förnuftig, börja lyssna litet mera på sina känslor när det gällde Alex... Så kved det till i Alex mobiltelefon, uppenbarligen hade han fått ett SMS. Halvsovande tog hon upp den från golvet. Så blev hon med ens klarvaken. ”Mia” stod

det på skärmen. Han hade fått ytterligare åtta SMS från denna ”Mia” under kvällen; först kärleksfullt undrade var han höll hus, om han möjligtvis hade glömt deras date... Sedan alltmera irriterade... och till sist detta, fyllt av kränkthet; ” Loooong time – No see. Du vet inte vad du missat!” Sussanne vände sig på sidan, lade sin kropp klistrad mot Alex, lade vänsterbenet över honom. Hon suddade alla SMS från ”Mia”, pussade hans mobil och släppte den i golvet. Med ett belåtet och litet elakt leende på läpparna sa hon tyst:

- Han hittade nån som är bättre.

13. Harald Anderssons försvinnande

”De som välsignas av Herren ska ärva jorden, men de som förbannas av honom kommer att dö.”

- Psaltaren

Lund, måndag 16:e april 2012

Hela söndagen hade försvunnit i ett töcken.

Det enda Alexander mindes var att han och Sussanne hade älskat, mest hela dagen. Det var måndag morgon och Sydsvenskan hade åter braskande rubriker; ”ANTIKVARIATÄGARE FÖRSVUNNEN”. Någon hade anmält Harald Andersson försvunnen och polisen misstänkte en koppling till mordet på Dagéus. Man ber om allmänhetens hjälp när det gäller ledtrådar eller vittnen. Alexander trodde sig tämligen omgående förstå. Polisen hade fel. Harald Andersson hade tills alldeles nyligen drivit ett antikvariat på Södra Gråbrödragatan. Han hade drabbats av en skatterevision och gått i konkurs. Enligt skvallret var han skyldig staten bortemot en och en halv miljon kronor. Det var kanske av det skälet som Anderssons så kallade vänner hade viss fördragsamhet med hans insamlingsverksamhet av kontanter på hans fester. Eftersom Alex som inte hade så mycket till övers för vederbörande tänkte han att det var Andersson i ett nötskal. Samtidigt som han var jävligt korkad var han en förslagen psykopat. Koppling till Dageús hade sannolikt varit den att han hade han utnyttjat Dagéus som någon slags rådgivare i sin antikvariska verksamhet, Dagéus visste ju till skillnad från Andersson en del om böcker. Som sagt Alex var inte speciellt intellektuell, åtminstone såg han inte på sig själv som sådan. Det var dock uppenbart från de fester som han och Andersson råkat bevista samtidigt de senaste åren att Andersson såg sig som jävligt intellektuell. Men när man skrapade litet på ytan var det tomt, han hade i princip ingen som helst aning om fenomenet litteratur i grund och botten, eller något annat han pratade vitt och brett om för den delen. Alex hade hört historier om att flera verkligt kunniga när det gäller litteratur hade flyttat från staden i ren ilska när Andersson hade lyckats manövrera så han blev projektledare för stadens bokmessa. Alex slutsats blir således att Andersson hade passat på att fly utomlands, bett sin statusdyrkande sambo att rapportera honom saknad och på så sätt bli fri skatteskulden. Att han dessutom fick tidningsrubriker måste ju vara som lök på laxen för en exhibitionist som Andersson, tänkte Alexander.

Alexanders antaganden om Anderssons karaktär må äga en viss riktighet, dock var hans antaganden om hans försvinnande inte helt korrekta. Men så långt var det riktigt att Anderssons glappande käft hade spelat en roll.

*

Lund, lördag 14:e april 2012, morgon

Till skillnad från Alex vaknar Andersson ofta tidigt på mornarna, såsom ofta är fallet med ångestdrivna människor. Denna vackra lördagsmorgon hade han dock ett särskilt skäl att ta sig upp tidigt. Han laddade för att gå hem till den f d prästen Stefan Dagéus och låna pengar. Han visste att Stefan för fem år sedan, strax före det att han blev påkörd och blev alkemist, fick ärva en stor summa pengar efter sin mormor, född adligt med Hamilton som efternamn. En stor del av förmögenheten hade han, den idioten, redan gjort av med på böcker om alkemi. Andersson hade själv hjälpt till att skaffa fram en del av böckerna via tvivelaktiga kontakter, vilket han stolt hade känt att bara måste berätta för alla han kände. Egentligen kände sig Andersson väldigt osäker inför människor som var så pålästa som Dagéus. Men när han insåg att de lät sig utnyttjas för hans egna syften gick osäkerheten ofta över och byttes mot en beräknande förslagenhet. Han hade varit vaken sedan klockan kvart över sex, uppe sedan klockan sju, nu var klockan närmare åtta. Han hade inte mycket skam i kroppen men tyckte ändå att det var för tidigt att gå hem till någon och försöka låna pengar, så han försökte fördriva tiden. Andersson hyr en alldeles för dyr femrumslägenhet på Södra Gråbrödragatan över den lokal han tidigare använt som antikvariat, en bit från järnvägsstationen. Lägenheten är fin, utstrålar status. Det hus han bor i är precis som grannhusen längs Södra Gråbrödragatan från 1860-talet. På baksidan har han en uppvuxen trädgård. Eftersom det är en osedvanligt varm och vacker aprilmorgon tar han sin chokladmjök och går ut i trädgården. Denna morgon är han så fokuserad på hur han sammetslent ska linda in det hela med pengalånet för Dagéus att han inte läser tidningen, som han brukar över sin chokladmjök och sina tre cigaretter. Om han hade läst tidningen skulle han ha uppmärksammat att den han hade tänkt låna pengar av var död. Samtidigt bromsar två mörka bilar av välkänt tyskt fabrikat om tre bokstäver in och stannar strax utanför Anderssons port. Fyra kostymklädda män marscherar raskt in på gården. Den förste får syn på Andersson där han står i trädgården. Hans sammanbitna ansikte spricker upp i leende, så säger han något på ryska och de andra skrattar.

**

Lördagen den 14 april 2012, klockan 07.57 observerar Ester Nyholm, pensionerad vårdlärare som är ute och går med sin kungspudel, Prins Charles, hur en barfota, halvklädd man med bindel för ögonen blir utsläpad ur en port på Södra Gråbrödragatan i Lund och intryckt i en svart eller mörkblå BMW 528i. Hon uppfattar inte registreringsnumren i hastigheten. Hon gillar BMW, äger själv en 318 från 1979, så hon har litet koll. Det är tre män i mörka kostymer som hjälps åt att trycka in den fjärde halvklädde i bilen medan en femte mörklädd man övervakar det hela. Den femte mannen får syn på Ester som genast får en känsla av att hon är illa ute. Mannen kommer mot henne. Knäpper upp kavajen och kör ner händerna i byxfickorna. Han ler. Med någon slags östeuropeisk brytning säger han;
- Svensxa!

14. Samtal med fältskären II

"...och en himmel i en ängsblomma..."

- Blake

London, fredagen den 13:e mars 1818, kväll

Vi satt på puben The Pigeon mitt emot St. Johns Church med varsin pint.

– Det är något med mitt jobb och då menar jag inte de döda, de är lätta att ha fördragsamhet med, utan mina snobbiga och falska kollegor som får mig att mer och mer vilja njuta enkla nöjen bland enkla människor, sa han urskuldande när vi tittade oss omkring.

– På tal om enkla nöjen så blev jag jagad och hotad med värja på väg hem från min morbrors hus igår kväll och jag tror att det kanske har med expeditionen till Charionea att göra, sa jag glättigt för att kolla av om William skulle avfärda det som ett skämt.

– Det låter ju allvarligt, sa William och lutade sig framåt med ett ansiktsuttryck som avslöjade mera än han egentligen ville visa, men du verkar ju ha klarat dig helskinnad, sa han sedan litet avmätt och lutade sig tillbaka i stolen.

– De tog min väska, så det var kanske bara var ett vanligt rån, men likväl antydde min morbror att jag kunde vara i fara i samband med att han berättade om expeditionen för mig.

– Jag hade anteckningarna jag gjorde hos honom på mig, men dem lyckades jag rädda genom att skrika på hjälp, ljög jag eftersom jag skämdes för det faktum att jag inte visste om jag hade blivit nedslagen eller hade svimmat. Att skrika var förvisso inte särskilt gentlemannamässigt, men långt bättre än att svimma. Att jag hade anteckningarna kvar när jag vaknade till sans talar väl mot en konspiration, tänkte jag för mig själv, men man kan ju aldrig veta, kanske blev sluskkusken störd när han skulle känna igenom mina fickor... Högt sa jag;

– jag vet att du inte kan dela detaljer med mig som rör ditt jobb, men jag måste få veta, misstänker du att Richard och Alexander blev bragda om livet?

William funderade några ögonblick.

– Som jag sa var kropparna inte i bästa skick, men efter vad jag kunde utröna fanns det inga tecken på yttre våld. - Om de blev mördade var det sannolikt något gift. - Det har faktiskt inte föresvävat mig, men det är fullt möjligt, sa han tankfullt. - Men det mest sannolika är förstås att de dog av sjukdom, förloppet tyder på ett slags farsot som inte så sällan drabbar resenärer kring Medelhavet. - Om det inte var förbannelsen som alla viskar om som tog dem förstås, sa han och log.

- Sånt där tror jag inte på, men expeditionen hade uppenbarligen kopplingar till det ockulta.

Jag hade nu den ingång jag hade eftersträvat att för att kunna nämna det vi aldrig pratade om, de sammansvurna på Royal Society, dem som också William var en del av.

– Morbror William berättade om en inre krets på Royal Society som skulle vara någon slags beskyddare av sällskapetets ockulta arv, 21 personer, en krets som tydligen såväl Richard Chenevix och Alexander Hamilton som min morbror tillhörde. - Av dessa 21 personer var tre med i Charionea. - Två av dem är döda och min morbror är sjuklig. - I övrigt talade han mycket i gåtor så jag vet inte riktigt vad det hela kan tänkas gå ut på.

– Kanske du kan hjälpa mig få någon klarhet i det, jag har en hel del anteckningar från mina möten med morbror William, han visade mig även på en del andra källor i form av böcker, varav en del lär ha tillhört självaste Newton, jag har anteckningsböckerna med mig, så om du ville...

- Inte här, sa William och såg på en gång blekare och mera vaksam ut. - Det kan finnas skäl att sköta det hela med stor diskretion. - Vi går hem till mig. - Om det är som du befarar, att de var ute efter dina anteckningar, kommer de, vilka nu de är, sannolikt att försöka igen.

Det han föreslog nu hade jag ofta drömt om, så med litet låtsad motsträvighet följde jag tacksamt med. Att bli hotad med värja hade uppenbart sina ljusa sidor ändå.

15. Harald Anderssons "Svensexa"

"Alla kommer att se hur oskyldig du är, för Herren ska försvara dig och låta din rättfärdighet lysa som middagssolen."

- Psaltaren

Malmö, okänd adress, lördag 14:e april 2012

- Det är tack vare din stora käft du är här.
- Den där prästen du samarbetade med är död, sa han som uppenbarligen var ledaren och blåste rök från sin smuggelcigarett i ansiktet på Andersson.
- Problemet är att det inte var jag som fick nöjet att döda honom.
- Gillar du förresten arrangemanget kring din "svensexa"?

Andersson befann sig i ett cykelgarage tillsammans med fem män, de fyra som kidnappat honom samt ytterligare en, alla kostymklädda med bakåtkammat hår. Han var upphängd med ett par handklovar i en krok avsedd att hänga upp cyklar i. Kedjan hade förlängts så han nästan stod knästående, men bara nästan. Knäna nådde inte marken. Fötterna var hoptejpade och förbundna på ett sofistikerat sätt med en strypsnara runt hans hals, som gjorde att ju mera han rörde sig desto svårare fick han att andas. Han förstod inte vad de sa, delvis för han var skräckslagen och hade fruktansvärt ont men också för de inte pratade svenska med varandra, utan något han tyckte lät som ryska.

- Jag visste inte, jag svär att jag inte visste, gurglade Andersson fram.
- Du kände honom så du vet en del om vilka han kände.
- Någon hade hunnit till honom före oss och brutit nacken på honom, snyggt jobb, vi bättrade bara på det litet, sa ledaren och log.
- Vi vet att prästen höll på med några slags kemiska experiment.
- Våra uppdragsgivare tror att han kommit på något som skulle kunna göra dem väldigt mycket mera rika än de redan är. - Nu är våra uppdragsgivare litet irriterade över att någon snodde hemligheten framför näsan på oss, och när våra uppdragsgivare blir irriterade... han avslutade inte meningen utan drog höger pekfinger över halsen.
- Alkemi, han höll på med alkemi, försökte framställa guld, han var galen, gurglade Andersson.
- Bra att veta, sa ledaren. - Berätta nu vem du tror Tisdag såg komma ut ur hans lägenhet igår.
- Tisdag (?), gurglade Andersson, det var väl igår, igår var det fredag.

- Nej det var Tisdag och Onsdag som såg honom, Fredag satt i bilen, eller hur?! En av de andra männen nickade. Så började alla skratta. Söndag var bekymrad, att leka litet med den här nollan Andersson gjorde honom litet bättre till mods, men han måste visa resultat snart annars var han illa ute. Samtidigt insåg han att han måste vara försiktig. Den unge mannen som man sett lämna prästens lägenhet var inte att leka med. Han var uppenbart ett proffs, både prästen och Onsdag hade blivit oskadliggjorda på ett ytterst effektivt sätt. Han var övertygad om att det var kineserna som låg bakom. Litet olikt dem att använda sig av västerlänningar bara, men smart, väldigt smart.

Om Andersson nu förstått sig på litteratur, hade han insett att han var fången hos skurkar med litteraturintresse och visst sinne för humor. De hade helt enkelt tagit kodnamn efter veckodagarna, precis som i GK Chestertons klassiska bok "*Mannen som var Torsdag*".

- Själv är jag Söndag sa Sergej, som han egentligen hette och bugade framför den plågade och förvirrade Andersson. Så med ens stelnade hans anletsdrag och han fick något svart i blicken. Orden smattrade ur honom som en k-pistsalva:

– Vet du vem vi såg vid prästens lägenhet; en ung man, 25 år kanske, ungefär en och åttio lång, brunt rufsigt hår, ser bra ut. Andersson kände sig lättad, han kände verkligen någon som passade väl in på den beskrivningen, om de fick veta skulle de nog låta honom gå.

– Hade han en gammal konsumkasse med sig, sa Andersson?

– Vadå för nåt, sa Söndag.

- En vit plastkasse med ett blått tecken på.

Söndag sa något på ryska till mannen som tydligen var Tisdag.

Tisdag nickade.

De hade fått veta vad de behövde.

- Gillar du Quentin Tarantinos film "Pulp Fiction", sa Sergej som var tämligen filmintresserad. – Det gör jag, sa han sedan och drog fram sin nio millimeters Browning och gjorde mantelrörelse. Så började han gå runt och deklamera;

"Och jag skall taga stor hämnd på dem och tukta dem i förtörnelse... Och när jag låter min hämnd drabba dem, då skola de förnimma att jag är Herren..."

Andersson pissade på sig, han hade sett filmen flera gånger och visste att han bara var sekunder från sin död.

16. Kronos

*”En vis man är stark, och en man med förstånd är väldig i kraft”
- Ordspråksboken*

Malmö, måndag 16:e april 2012 kl 18.05

Möllevången är ett område i Malmö som har rykte om sig att vara härjat av tung kriminalitet, samtidigt som det är väldigt trendigt. Här finns restauranger från världens alla hörn, vilka speglar stadsdelens multikulturella sammansättning, barer av det skummare slaget och chicka kaféer. Dessutom finns här mängder av specialbutiker för den som vill handla mera flärdfulla varor än vad stormarknaden erbjuder. Kort sagt; här bor invandrare grannar med trendkänsliga ungdomar och inhemska akademiker med smak för det exotiska. Inte för att det var därför Alexander var där, han skulle träna och parken där de höll hus låg bara ett stenkast därifrån. Alexander hade först fastnat för Tai Chi Chuan sedan *Ba duan Jin* efter att ha testat både Karate och Aikido. Han var långt ifrån någon mästare i något av det, men kunde tillräckligt för att kunna ta vara på sig själv i de flesta situationer. I grund och botten ogillade han våld och då passade Qi Gong honom egentligen bättre. Som situationen var nu behövde han verkligen träna, tömma huvudet, fokusera på något annat än de senaste dagarnas bisarra händelser. Han hade bestämt sig att han skulle åka till Malmö. Han skulle träna och han skulle gå på bio.

General Yeuh Fei , hade skapat formen Ba duan Jin eller De Åtta Silkesövningarna för att stärka och förbättra sina soldaters hälsa. Formen kallades så därför att den ansågs vara lika värdefull som siden. I motsats till de hårdare kampkonsterna var det här mer fokus på meditation och hälsa och att kultivera sig själv precis som de mera sofistikerade av Kinas gamla alkemister hade avsett. I Mittens rike gjorde man nämligen skarp åtskillnad mellan den mystiska alkemin på det andliga planet och den urspårade varianten där experiment med svavel och kvicksilver ansågs vara den överlägsna metoden. Allt det där brydde sig Alexander inte så mycket om, han gillade det helt enkelt. Qi-gong är också en träningsform som drar till sig massor av kvinnor. En ytterst välkommen bonus som Alexander såg det. Han ställde sig i utgångspositionen med rak rygg och särade fötter. Slappnade av och började sedan sitt träningsprogram.

Först höjde Alexander långsamt armarna framför sig tills det såg ut som om han försökte lyfta himlen ovanför sig, samtidigt som han sträckte sig upp på tårna. Han upprepade det hela ett antal gånger. Sedan sjönk han ned bredbent i en så kallad ryttarposition och avlossade imaginära pilar från en imaginär pilbåge, omväxlande åt vänster och höger. Återigen började han sedan lyfta himlen, men denna gång ömsom med vänster och ömsom med höger arm. Den andra armen var dock inte passiv utan pressade i motsatt riktning, mot jorden.

Sergej "Söndag" Romanov var också vid parken vid Möllevången denna måndagskväll. Han var där ensam. Han hade börjat skugga Alexander för att försöka förstå vad de hade emot sig. Han synade noggrant sin motståndare. Det den där Alexander nu höll på tydde på ett det verkligen var kineser de hade att göra med.

När Alexander var färdig med att skilja himmel och jord vred han långsamt huvudet och överkroppen åt bägge hållen ett antal gånger, i en övning som bär det poetiska namnet "titta bakåt". Efter detta gick han på nytt ut i en bredbent, så kallad ryttarposition, och cirklade försiktigt huvudet och kroppen i vida cirklar. Fortfarande i ryttarposition övergick han sedan till att med upprätt överkropp sakta vrida midjan ömsom till höger om som till vänster samtidigt som han knep och spände varenda muskel i kroppen och med uppspärade ögon höll fram knytnävarna mot en inbillad motståndare, i en övning som kallas "stirra med tigerblick". Märkbart tagen av den senaste övningen ställde han sig rakt upp igen, med fötterna en axelbredd från varandra och började rulla fram och tillbaka på fötterna, först upp på tå och sedan bakåt tills han balanserade på hälarne.

Sergej gillar inte kineserna och deras konster. De har kostat honom alltför mycket, alltför många gånger. Han gillar ännu mindre att de hade lyckats rekrytera en ung, vacker, vit man som han sannolikt måste döda.

Till sist böjde Alexander sig framåt och rörde vid tårna fem gånger och avslutade med att på nytt ställa sig med fötterna isär och tårna pekande rakt fram. Armarna hängde löst längs sidorna och blicken var riktad framåt. Han var helt närvarande och avspänd, inga tankar på allt det som fått honom att oro sig efter den senaste tidens omskakande händelser. Att helt och hållet kunna vara närvarande i nuet var en alltför sällsynt lyx för vilken människa som helst,

men kanske än mer för Alexander vars liv på sistone liknat en tämligen osannolik amerikansk såpopera. Han kände sig lugn och stark och han erinrade sig vad den gamle filosofen sagt:
”... krigarens vapen förmår intet mot honom. Varför? Han har inte plats för döden”

Tålmod, Sergej, tålmod, viskade det inom Söndag, den här gången ska vi se till att ta hem det hela. Han smekte sin Browning. Boxas på ni, själv litar jag mera till råhet och eldkraft.

*

Två par ögon till studerade Alex ingående medan han tränade, och åtminstone ett av paren hade dessutom koll på Söndag där han satt i sin mörka BMW.

17. Vakna med William

"...att hålla evigheten i sin hand och få vara odödlig någon timma."

- Blake

London, lördagen den 14:e mars 1818

Att få vakna i Williams säng var helt underbart.

I princip alla andra så kallat bildade människor vid den här tiden halvsatt och sov, men inte William. Han ansåg att det inte fanns några som helst vetenskapliga rön för att det skulle vara bra. Han hade låtit specialkonstruera en säng med hjälp av en möbelsnickare. En säng som man faktiskt låg i, inte halvsatt. Att den var så pass bred som den var, var också ovanligt. Det var mycket skönare att ligga kunde jag konstatera. William bodde i ett av de tämligen fashionabla husen runt Red Lion Square strax norr om Holburn street där jag stannat en droska häromkvällen när jag försökte fly ifrån sluskkusken. Kanske var det samma koltrast också som sjöng nu på morgonen, som hade sjungit i parken utanför British Museum häromkvällen, tänkte jag. Vi befann oss ju trots allt inte så långt därifrån. Vi satt i salongen och åt frukost. Rostat bröd med smör, mjölk och te.

- Jag måste gå till jobbet, sa William.

Han hade säkert gått upp minst en timme före mig. Han var klädd, presentabel, för att inte säga vacker. Han hade eldat och ordnat frukost alldeles själv, då han hade givit sin husa ledigt med lön. Och det var väl klokt, då det annars säkert skulle uppstå en del ryktesspridning kring vår relation. Jag satt i en morgonrock som jag hade fått låna av honom. Jag hade som hastigast tvättat mig i ansiktet och kammat mig. Livet tar konstiga vändningar, hann jag tänka innan hans läppar mötte mina, någon sekund innan han hastade ut genom dörren.

*

Jag tror jag älskar den unge mannen, tänkte William. Det var en vacker morgon. Solen sken från en klarblå himmel. Vad i herrans namn ska jag ta mig till med honom? Och hur ska jag hantera Banks och resten av sällskapet? Han hade lämnat dem, han ville lämna den delen av livet bakom sig men det förföljde honom. Senast genom att han hade tvingats obducerat sina döda kamrater och att mannen han uppenbart älskade hade börjat få vittring på något han egentligen ville skydda honom ifrån.

18. Fallna änglar

“Det finns olika slags sanningar för olika slags människor...”

– Diderot: Den okända Encyklopedin

Malmö, måndag 16:e april 2012 kl 20.45

Först är det svart.

Det går ett par sekunder. Sedan exploderar filmduken i ljus med rytande som får det att skallra i högtalarna. Plötsligt står där en man i 40+-årsåldern i figursydd, grå kostym och en oklanderligt lagd frisyra. Bakom honom syns en fantastisk stjärnhimmel.

- Big bang? säger han i frågande ton. Hur skulle något så destruktivt kunna skapa ordning? Ellison anstränger sig för att verka indignerad över att vetenskapsmännen vill få oss att tro något så befängt, samtidigt som han vill undvika att framstå som direkt otrevlig.

TV-evangelisten Gary Ellison hade rest världen runt med ett uppmärksammat multimediaföreläsning om kreationismen. Detta låg till grund för boken “Fallna Änglar” och den kritikerrosade filmen med samma namn som Alexander nu tänkat sig för att se. Det var Stefan Dagéus som hade rekommenderat honom att se filmen. Alexander hade struntat i det tidigare, men nu när Stefan var död kändes det på något sätt viktigt att göra honom till viljes. Ellison drev tesen att Bibelns skapelseberättelse är ordagrant sann; Jorden skapades för runt 6000 år sedan och allt liv på jorden är skapat av Gud. Likt andra kreationister hävdade han att detta var en förklaringsmodell lika hållbar som någonsin evolutionsteorin. En vänligt resonande Ellison ler nu mot kameran och läser;

”Herren planterade en lustgård i Eden. Där växte livets träd och alla andra slags träd. De var vackra och hade underbara frukter. Adam och Eva fick plocka och äta vilken frukt de ville, utom från ett träd och det var kunskapens träd. Det var ett farligt träd. Åt de av dess frukt skulle de dö. Satan tog då gestalt av en orm och lurade dem att ta frukten från just kunskapens träd. Och trädet var vackert och dess frukter såg läckra ut, så de åt av frukten. Båda två. När Herren märkte vad som hänt stängdes lustgården och vägen till livets träd för människan”.

Efter recitationen ur vad som kan tänkas vara ”Barnens bibel” sträcker han på sig och får det att verka som om han vände sig direkt till åskådaren när han ställer frågan: - Tror du på slumpen? Meningslöst av mig att fråga eftersom jag aldrig kommer att höra ditt svar. Men

frågan är ändå relevant. Låt mig förklara och börja med att ställa frågan på nytt. Tror du på en blind slump? Astronomen Fred Hoyle menade att vår existens som resultatet av en slump var lika sannolik som att en orkan i ett skrotupplag skulle råka resultera i ett fullt fungerande jumbojet. Till vänster i bild ses en animerad film i Disneystil för att illustrera Ellisons monolog. I bakgrunden hörs glättig musik som för att understryka det löjeväckande i idén. De lättsamma tonerna övergår abrupt till ett stycke ur Karl Orffs olycksbådande Carmina Burana. På samma gång ersätts den tecknade jumbojeten med en korsspindel som spinner sitt nät i vad som skulle kunna vara den galne vetenskapsmannens labb i någon av Universals skräckfilmer från 40-talet.

- Under det tidiga 1500-talet levde en man som kallades Paracelsus. Han blandade sin säd med mensblod i hästgödsel för att skapa en Homonculus, vilket betyder ungefär "liten människa". Med magiska besvärjelser skulle han sedan ingjuta livets ande i denna avskyvärda blandning. Ett dia visar ett träsnitt av en alkemist i sitt laboratorium. Ellison fortsätter. I sina skrifter påstår han sig också ha lyckats. Vidskepelse och skrock? Naturligtvis, men steget från de här svartkonsterna till dagens forskningsmetoder är inte så stort som man helst skulle vilja tro. Ellison använder sig av flera exempel för att understryka sina påståenden och visar fler diabilder och videosekvenser för att belysa dem. Det klonade fåret Dolly, dansande DNA-spiraler, sterila laboriemiljöer och ryckiga filmklipp från nazisternas experimenterande i Auschwitz. Ellison skakar på huvudet med en min som på något sätt säger "Herre förlåt dem, ty de vet inte vad de gör".

- Precis som Herren skapade kvinnan från mannens revben försöker genetiker idag leka Gud genom kloning. Men de skapar bara en avbild av människan. En avbild utan ande, utan själ. Det är inte Guds verk! Vetenskapen är en falsk gud. En sak är säker - de senaste årtiondena har med all önskvärd tydlighet visat samma sak. Resultatet av all den forskning som bedrivits säger klart; "Formgivning!" Allt levande är resultatet av intelligent formgivning, en skapares hand och det är Gud som är den store formgivaren. Ellison går till ackompanjemang av Beethovens femte symfoni fram till en projektor och matar fram en serie diabilder i hög takt. Solrosor, pärlbåtssnäckor, Keopspyramiden, bisamhällen och antika marmorstatyer av män och kvinnor. Ellison stänger av projektorn och vänder sig på nytt direkt till den enskilde åhöraren. – Vad har dessa bilder gemensamt? Den gudomliga proportionen, det gyllene snittet. Den gode pastorn avfyrrar ett menande leende som skvallrar om ett innerligt samförstånd med betraktaren. Även om vi smakat av kunskapens träd så överstiger det vår vetenskaps förmåga

att förstå varför vi åldras och dör. Men där vetenskapen kommer till korta står Bibeln som vanligt med svaret: Synden kom in i världen genom Eva och döden genom synden. Det var alltså inte meningen från början att människor skulle vara dödliga. Åldrande och död är uteslutande ett resultat av människans uppror mot Gud. En suggestiv filmsekvens visar en Hornvipera ringla fram mot en intet ont anande vit duva ersatte nu närbilden av Gary Ellisons varsamt ljussatta och vädjande anlete. Det enda ljudet från filmen var prasslet i löven där ormen gled fram. Symboliken var avsiktligt övertydlig för att vem som än såg filmen skulle kunna sitta i sin fåtölj och känna sig en smula begåvad för att ha förstått den. Nu fylls synfältet av en gigantisk Powerpointpresentation. Ellison tar åter till orda.

– Detta är vad den så kallade vetenskapen erbjuder. På bildskärmen visas den välkända karikatyren av Darwin som apa. Vi är ett djur bland andra djur. Darwin ersätts av vintergatan, en blinkande pil i dess utkanter pekar ut den prick som är jorden. Vi befinner oss inte i centrum för universum. Nästa bild visar uppskjutningen av en rymdfärja. Med gigantiska raketer kan vi i praktiken överge det hem som Gud skapat åt oss. Vi klyver skapelsens kärna med känt resultat, ödesmättade bilder från Hiroshima. I kontrast till ödeläggelsen från den Japanska hamnstaden syns nu istället tätt sammanpackade människor i det överbefolkade Tokyos tunnelbana. Läkarna kan transplantera hjärtan, modifiera gener, regenerera organ och genom nanoteknik till och med reparera celler. Inte ens vårt eget medvetandes djup känner vi, ett fotografi av Freud och Jung i samspråk blixtrar förbi och upplöses sedan i pixlar. Nu är Ellison återigen i blickfånget. Vi talar om stora upptäckter – Vad det i själva verket inneburit var slutet på den historia vi dittills känt. Gång på gång har vår plats i skapelsen reducerats. Människan hade en känsla av att ”höra till”, men dessa upptäckter fick oss att tro att vi bara råkade vara inneboende på en perifer planet kretsande kring en oansenlig stjärna bland miljarder andra. Jo visst, frukten från kunskapens träd är i sanning bitter. Missbruket av vår fria vilja har gett oss krig, sjukdomar och svält. För varje nytta med de så kallade framstegen kan man se oräkneliga faror. Bara i oskuld kunde vi ha levt i lycklig ovisshet. Utan tro och moral dör det heliga! Ellison spänner triumferande blicken i åskådaren. Så, vilken syn på skapelsen väljer du, vilken åsikt kommer att göra dig lycklig?

Alexander var tagen. Så här hade han aldrig sett på saken förut. Ellison hade onekligen sina poänger. Hans retorik är obehagligt försåtlig, och av succén att döma uppenbarligen framgångsrik. Men, tänkte Alexander, om det nu var kunskapens träd som fick Adam och Eva att förstå skillnaden mellan rätt och fel - hur skulle de då kunnat begripa att det var fel att äta av det innan de faktiskt gjort det? Det här var onekligen något av ett moment 22. Var det rimligt att straffa någon som inte hade möjlighet att förstå vad de gjorde?

19. Vertigo

”Falla är bot för svindel...”

– Ekelöf

Lund, tisdag 17:e april 2012 kl 10.03

Han passerade domkyrkan småspringande.

För många var den ett praktfullt exempel på den romanska byggnadsstilen. Denna mäktiga katedral, kring vilken både myter och historia skrivits, hade sysselsatt stenhuggare från både Tyskland och Italien innan den invigdes i början av 1100-talet. Dock hade vissa delar av originalet, som jätten Finn varit med och byggt tydligen inte sett tillräckligt romanskt ut, varför man under en så kallad restaurering under 1930-talet helt sonika rev dessa och ersatte dem med mera stilrent romanska delar gjutna i betong. Alexander tyckte egentligen ingenting, förutom att den såg röskadad ut. Han sneddade genom Lundagård och kilade in genom dörren till Kungshuset där den filosofiska institutionen huserade. Enligt en gammal sägen skulle Karl XII ha ridit uppför trappan i husets torn till häst, men detta brukar naturligt nog avvisas som en myt eftersom trappan inte var byggd när Karl XII levde. Men med tanke på de sneda och slitna breda trappstegen kunde man lätt föreställa sig en dylik ritt. Den som väntade honom i trappan var dock inte den gamle krigarkonungen utan Sussanne. Hon hade ringt tidigare på morgonen och varit upprörd över att hon haft besök av obehagliga män som bröt på ryska och frågade efter ”den där Alexander”. Alexander hade ansett att Kungshuset var rätt ställe att träffas på.

– Du har sällskap, sa hon direkt när han kom in. De måste ha följt efter mig hit. Fan, att jag inte tänkte på det. Hon drog med honom mot det lilla fönstret bredvid dörren. Tre män med mörka kostymer och mörkt bakåtkammat hår gick med målmedvetna steg mot Kungshuset, de hade samma stil som mannen med Uzin och det kändes verkligen som om att de var där för att träffa honom. Utan att säga något mera började Sussanne ta sig upp för trapporna. Alexander följde efter uppför den slingrande trappan med stora kliv. Andfådda slängde de upp dörren till referensbiblioteket på övervåningen. Alexander kunde konstatera att det var lika folktomt som det brukade. Endast i undantagsfall brukade man hitta någon här, vanligtvis någon gammal docent som tröskade vidare med ett forskningsprojekt som aldrig skulle fullbordas eller någon förhoppningsfull student

som hoppades hitta en text som på ett enkelt sätt kunde förklara obegripligheter i den obligatoriska kurslitteraturen. Det var inget stort bibliotek, det såg snarare ut som ett förråd vilket gjorts om av en bibliofil med knappa ekonomiska resurser i den fåfänga förhoppningen att dennes älskade boksamling skulle få en värdig förvaringsplats. Sussanne, handlingskraftig som alltid, började slå på ett av de små fönster som var den enda källan till dagsljus.

– Vad fan, vädrar de aldrig här? Frågade hon retoriskt. Som svar på hennes irritation gav det motspänstiga fönstret vika och en lätt kylig vindpust trängde sig in. Alexander stirrade klenetroget på henne.

– Ut, sa Sussanne med gest mot den lilla öppningen.

– Är du galen? - Aldrig i livet!

– Vill du hellre träffa de där öststatsbiffarna?

Alexander insåg att hans enda chans var att gömma sig och att det inte var rätt tillfälle att berätta om sin svindel.

– Bara en liten bit och vad du än gör så titta inte ned, var det sista Sussanne sa till honom innan han gled ut genom det trånga fönstret.

För sent, Alexander hade gjort precis just det. Avgrunden nedanför honom fick hans mage att virvla och huvudet att snurra. Någon skrek till. Ett småflicksskrik. Under ett kort ögonblick undrade Alexander var det kom ifrån innan han insåg att det var han själv. Han hade tappat greppet, han såg sig själv falla. Och livet passerade verkligen i revy, precis som det sades. Han såg dock inte mycket som var värt att yvas över. Det var kanske därför han lyckades hålla sig fast. Så att han kunde få till ett snyggare bildspel nästa gång. Eller så var det bara en reflex. Han hade hittat en gammal bult att klamra sig fast vid. Nu kunde han inte röra sig ur fläcken. Allt hade låst sig, kanske var döden där nere ändå att föredra framför att behöva klättra vidare. Han stod på en knappt decimeterbred avsats 11 meter ovanför stenläggningen. Musklerna var helt kraftlösa och avståndet mellan honom och marken försökte suga honom till sig. Lutade avsatsen verkligen nedåt? Naturligtvis inte försökte Alexander intala sig själv samtidigt som han tryckte sig mot väggen så hårt att man kunde tro att han ville smälta samman med den.

När Måndag, Tisdag och Fredag klev in i biblioteket denna tisdagsförmiddag var den enda personen på plats en vacker kvinna i tjugofemårsåldern som satt djupt försjunken i ”Kritik av det rena förnuftet” av Immanuel Kant och antecknade samtidigt i ett kollegieblock. Hon såg upp när började söka igenom rummet. Hon var visserligen inte filosofistudent men skulle ha kunnat prata på tämligen trovärdigt om hur Kant sätter en principiell gräns för vårt vetande, men att syntetiska omdömen a priori samtidigt är möjliga inom matematik och naturvetenskap.

– Söker ni någon, frågade hon vänligt.

– Lägg av! Var är han, frågade den som tydligen var mest talför bryskt i en ton som knappast tålde att bli motsagd.

– Det har jag ju sagt, han skulle åka till sin släkt i Småland.

De andra två hade slutat leta och såg nyfiket på sin ledare för dagen ”Fredag” och den späda kvinnan. Sussanne iakttog trion med en min som mera hörde hemma hos en tillmötesgående receptionist än en ensam kvinna omgiven av ryska gangstrars. En äldre dam kom in i rummet, ursäktade sig genast och var på väg ut igen. Sussanne fann sig direkt och sa; - herrarna här ska just gå! Hon kunde eventuellt uppfatta en tyst svordom från ledaren, men annars verkade det vara i tyst samförstånd som de kom överens om att det var hopplöst och unisont marscherade ut. Hon väntade tills ljudet av deras avlägsnat sig och kilade sedan upp, gläntade på dörren och såg hur de var på väg nedför trappan igen. Först då var hon övertygad om att de verkligen givit upp och gick för att släppa in Alexander igen. Han kunde ju inte gärna hänga där ute som en måltavla om någon av dem skulle få för sig att kasta ett öga uppåt. När hon svängde upp fönstret, som nu gled upp utan svårigheter, ryckte Alexander till.

– Du kan komma in nu, sa hon med mjuk stämma, väl medveten om att han var så skräckslagen att om hon inte lirkade med honom skulle han få hämtas ned med hjälp av brandkår.

Den äldre damen verkade inte tro sina ögon när en ung likblek man kom inklätrande genom fönstret på skakiga ben.

20. Möte på Royal Society

"Nullius in verba"

Devis för Royal Society

London, torsdag 19:e mars, 1818

Jag var nervös. Allt kunde hända.

Så var jag alltså kallad till Royal Society. Somerset House låg på stranden av Themes vid sidan av Waterloo Bridge. Det var en långsträckt trevåningsbyggnad i sandsten med balustrader längs taket och rikligt dekorerad frontespis, ovanpå takkupolen vajade samväldesflaggan lojt i gråvädret. Jag hade fantasier om hur de skulle ta mig tillfånga, föra mig ner det till någon hemlig fängelsehåla och låta min gamle bekant sluskkusken tortera mig. För säkerhets skull hade jag lämnat ett meddelande till William att han skulle komma och söka efter mig, om jag inte var tillbaka när han kom från sjukhuset i kvällen. Jag bodde ju tillfälligt hos honom. Vi hade börjat lägga ett intellektuellt pussel som kretsade kring Royal Society och expeditionen till Chaironeia. Och det vi börjat känna för varandra de senaste dagarna måste betecknas som storslagen kärlek. Jag var lycklig. Jag var så till den grad inne i ett lyckorus att jag inte hade blivit det minsta oroad eller ens förvånad när min värdinna hade visat brevet med kallelsen till sällskapet, när jag var tillfälligt hemma hos mig och hämtade litet packning.

– Vart bär det av? Blir ni borta länge, hade hon frågat.

Det har du inte med att göra satkärring, tänkte jag, men svarade leende;

- vet faktiskt inte, jag ska till okänd ort i tjänsten, ta gärna hand om posten åt mig och tidningen kan ni behålla.

Det sista var litet elakt, eftersom jag visste att hon inte var läskunnig. Men nu på väg uppför trappan till Somerset House var jag ordentligt nervös. En tjänare klädd som en kunglig lakej tog emot mig redan i porten.

– Mr Stephen Grant förmodar jag!?

- Jaa, sa jag, osäkert.

– Ni är väntad, var vänlig följ mig!

Han gick före upp för trappan till andra våningen, genom salen där sällskapet hade sina större sammankomster. En reva i molnen utanför gjorde att solen plötsligt fick de många kristallkronorna att sprida ljusblixtar omkring sig, och fladdrande lysa upp de stora porträtten runt väggarna av allvarsamma män i mäktiga peruker. De tittade granskande på mig. Ett

storslaget skådespel, verkade nästan regisserat. Det fick mig att känna mig ännu mindre och osäkrare. Jag fördes in i en mindre salong alldeles bakom den stora salen. Bakom det stora skrivbordet tronade självaste presidenten för sällskapet; Sir Joseph Banks, legend inom botaniken och naturforskningen nästan lika stor som Carl von Linné, vilken han i unga år samarbetat med. Han som hade seglat med kapten James Cook på Endeavour och upptäckt otaliga djur- och växtarter runt världen. En stor del av British Museums botaniska samlingar fanns där tack vare honom. Han bar inte peruk, men det vita lite ostyriga håret gav ändå ett sådant intryck, han måste vara 75 år vid det här laget, men såg inte nämnvärt åldersbruten ut. Han var enkelt klädd, i bonjour utan förtjänsttecken, han utstrålade en otrolig auktoritet. Han lyfte blicken, tittade vänligt på mig och gav tecken att jag skulle sätta mig mittemot honom.

– Ni är ute på mycket djupt och farligt vatten, unge man, sa han vänligt när jag satt mig tillrätta i stolen.

– Hurså, sir? Min oro fick mig att låta trotsig, inte bra, inte bra! Jag samlade mig för att försöka igen, men han förekom mig.

– Jag har anledning att tro att ni unge man via er morbror Sir William Burroughs har fått vissa informationer av känslig natur rörande detta anrika sällskap. - Vidare gissar jag att dessa informationer inbegriper framlidne presidenten Sir Isaac Newton och spekulationer kring hans samröre med det ockulta. - Jag vill be er att inte svara, så slipper ni ljuga. - Och då jag inte vet vad ni eventuellt fått höra kan jag varken ju bekräfta eller dementera det, eller hur. - Förstår ni vart jag vill komma?

- Nej, inte riktigt, sa jag, fast jag mycket väl förstod att han bad mig glömma det hela.

- Nåväl, jag ska försöka uttrycka mig tydligare, sa Banks. – Släpp det hela! - Och har ni några som helst anteckningar som rör förra årets arkeologiska expedition vore jag tacksam om ni förstör dem. - Ni har ingen aning om vilka krafter ni har att göra med, det är ingen lek, jag försäkrar er.

Det sista han sa gjorde att min osäkerhet snabbt övergick till irritation sedan till en icke gentlemannamässig ilska.

– Hotar ni mig, utbrast jag. - Jag blev utsatt för ett överfall för mindre än en vecka sedan, och jag misstänker att detta anrika sällskap ligger bakom. - Jag försäkrar er att inte heller jag är att leka med. - Det stämmer att jag har komprometterande anteckningar. - De är numera i säkert förvar. - Jag tror mig också förstå att det skulle bli skandal om det jag lärt om detta sällskaps historia kommer till allmänhetens kännedom, och ni vet mycket väl att jag har rätt försänkningar för ett sådant avslöjande. - Då jag dessutom skulle kunna tjäna en slant på det känns det väldigt frestande...

– Nej, nej ni missförstår, jag menade det inte alls på det sättet. - Jag ber om ursäkt.

Nu var det Banks som såg osäker ut, svetten trängde fram på hans panna. Han var tyst en lång stund, kliade sig på näsan och drog handen genom det silvervita håret. Det var uppenbart att han i detta nu övervägde en mängd möjligheter för att försöka hantera situationen. Så tittade han mig stint i ögonen och sa;

- Jag ska tala så mycket klarspråk jag någonsin kan i denna mycket känsliga sak. - Ni är redan indragen långt mer än jag önskar någon av mina vänners vänner, William är en nära vän.

– De krafter jag talar om ligger utanför min kontroll. - Allvarligt talat är min största oro inte att ni skulle skandalisera Royal Society med era skrivelser, det som bekymrar mig mest är att det skulle vara en så förenklad historia att den skulle vara osann. - Och så mycket tror jag att jag kan ana mig till om er karaktär, Stephen, att skulle ni skandalisera vore det att skandalisera orättfärdiga med sanningen, och inte rättfärdiga med osanning... - Det hela är väldigt komplext, som jag sa, som man frågar tenderar man att få svar. - Betänk detta; som man frågar tenderar man att få svar, det fick även gamle Isaac erfara. - Jag råder er att ha tålamod och ta er i akt, tålamod Stephen! - Komplicerade ekvationer kräver tålmodiga och sofistikerade matematiker, och jag unge man är ingen matematiker, men jag ska bjuda på ytterligare en del i er ekvation. - Har ni hört talas om Collegio Romano i Rom, han fortsatte utan att invänta mitt svar, Gregoriana kallat? - Vatikanens nuvarande överhuvud; påve Pius VII studerade där och strax efter att förra årets arkeologiska expedition började planeras 1813 lät han, en händelse som ser ut som en tanke, återupprätta en viss orden som är känd för sin... Banks harklade sig... övertalningsförmåga när det gäller frågor som rör... hur ska jag uttrycka det... världsalltets beskaffenhet. - Ändamålet helgar medlen, om man så säger.

Mötet med den berömde naturforskaren hade inte fått saker och ting att klarna för Stephen Grant, tvärtom. Han kände sig mera förvirrad än någonsin, huvudet surrade som det hade gjort när han klättrade i träd och råkade trampa sönder ett bålgetingbo hemma i utkanten av trädgården hos farmor i Woolsthorpe, Lincolnshire. Han var djupt inne i sina egna tankar när han korsade Drury Lane och det svartnade för ögonen på honom för andra gången inom loppet av en vecka.

21. Drömtid

”Har du tur får du 30 000 dar. Som slösas bort tills inget finns kvar...”

– Dirty Old Man

Lund, torsdag 19:e april 2012, natt

Det hade börjat som en typisk nakendröm.

Han sov hemma hos sig själv. Att envist leva sina liv som vanligt, hade tydligen varit en av de strategier som givit engelsmännen ett psykologiskt övertag under kriget. Show no fear! Alexander och Sussanne hade efter en lång överläggning bestämt sig för att just nu använda samma strategi, och att dessutom ställa litet hopp till försynen. De hade dock bestämt att alltid ha mobilen inom räckhåll och programmera in 112 som snabbval i telefonboken. Sussanne var sedan länge hembjuden på fest hos en av sina kompisar och i enlighet med deras nypåfunna strategi gick hon dit.

Det var den där sortens dröm där man går in en lokal fylld av människor som upptäcker att man är naken. Men den här drömmen blev värre än så. När omgivningen började skratta och Alexander insåg att han saknade kläder såg han också reflektionen av sig själv i en stor spegel. Hans kropp var täckt av havsväxter av olika slag – svampar, långhalsar, havstulpaner och tångruskor som vajade när han gick in mot centrum av vad nu visste var en tågcentral. Ute på mittperrongen hade rader av småbarn ställt sig på led, hand i hand som om de skulle på dagisutflykt. Utan att ägna Alexander en blick började de marschera fram och tillbaka på perrongen samtidigt som de mässade: – Var är, var är, var är...?

På något oförklarligt sätt, men som ändå alltid verkar fullständigt naturligt i drömmar, stod Alexander plötsligt inne på ett kontor. En rödbrusig man strålade mot honom från andra sidan av ett skrivbord. Han verkade lätt berusad, men ändå skärpt. Han funderade på något ett ögonblick med blicken siktad mot fjärran, varpå han ställde ifrån sig glaset som Alexander inte lagt märke till ögonblicket innan, och tittade på honom med huvudet på sned. Efter en stund yttrade han med svag röst, som om han var väldigt långt borta, – Tyvärr tvingas vi ställa in leveranserna. Han log som en upprymd ödla. Sedan slöt han ögonen, andades ut med en suck och föll sedan i bitar likt en kristallvas som

krossas, eller ett tusenbitarspussel som sopas i golvet och förvandlades till en vattenpöl som rabblade obsceniteter och primtal i en sådan hastighet att det bara var i en dröm som Alexander verkligen kunde förstå vad som sades.

Inte direkt en mardröm, men ändå fruktansvärt olustig på ett sätt som skulle göra uppvaknandet välkommet även om det var mitt i natten och Alexander vanligtvis helst velat sova ostört i åtminstone fem eller sex timmar till. Lyckligtvis blev Alexander bönhörd, med ett ryck vaknade han till. Mörkret snurrade kring honom. För ett ögonblick kändes det som att vara blind. Men när telefonen ringde på nytt, kvicknade han till tillräckligt för att skönja väckarklockans siffror. 02.12 - vem ringde så här dags? Alexander slet åt sig luren och sludrade fram ett ”hallå”. Någon andades tungt i andra änden. – Du är vad du heter, sa den sedan. Utan att vänta på en reaktion från Alexander fortsatte den; – Alexander är ett grekiskt namn, visste du det? Sammansatt av *alexein*, försvara och *anér* som betyder man. Och det är precis det du ska göra. Det finns en hemlighet, en insikt som du måste förvara och försvara. Vi tror du har källan. Allt är egentligen väldigt enkelt. Det som brukar kallas för de vises sten är en nyckel till odödlighet och obegränsad rikedom. Saker som man har strävat efter i en eller annan form allt sedan de första människorna blivit medvetna om sin egen dödlighet. Schamaner, alkemister, vetenskapsmän och gangsters är alla sökare efter just detta. Men, jag måste varna dig, om människan är beredd att slakta och äta sina artfränder för att komma åt deras kunskap och styrka, finns det knappast någon anledning att förvånas över att många är beredda att döda för att få tag på just detta. Se bara hur det gick för stackars Stefan...

Alexander försökte förgäves bringa någon reda i ordflödet.

– Vad är detta, vem är du? Fick han till sist fram.

– Nullius in verba! Jag kommer kanske att höra av mig igen.

Rösten tystnade och med ett klick bröts samtalet. Alexander kände sig som den gamle kinesen som inte visste om han var en man som drömde att han var en fjäril eller en fjäril som drömde att han var en man. Det var precis lika svårt att avgöra vad som var den verkliga mardrömmen här.

22. Syllogismer

”Enzymet telomeras håller cellerna unga. Telomererna i sin tur är de ändbitar längst ut på kromosomerna som kortas av ju äldre man blir.

– Illustrated journal of popular medicine

Lund, torsdag 19:e april 2012, morgon

Mycket hade varit omtumlande den senaste tiden.

Det var torsdag. Det var Alexander nästan säker på. I samband med att han vaknade hade det börjat brusa i öronen och han hade fått svårt att andas, han fick bara inte luft, precis som häromdagen. Men med Sussannes instruktioner ringande i öronen stålsatte han sig för att andas med magen, lugna lagom djupa andetag tills det värsta lade sig. Sedan kunde han inte härbärgera det själv längre, så klockan kvart i sju cyklade han hem till Sussanne. Hon hade varit på fest hos en kompis kvällen innan, hade inte några föreläsningar den här dagen, och hade gärna hade sovit fyra timmar till. Alex verkade uppskruvad och det gick inte att få honom att komma och lägga sig. Det retade henne för trots att han väckt henne kände hon sig sugen på honom. Istället vred hon om persiennen för att släppa in lite ljus. Det var bara två dagar sedan episoden i Lundagård och han hade ”legat lågt” som han uttryckte det, kanske en smula teatraliskt, det lät som om han läst en hårdkokt deckare för mycket. Sussanne studerade honom där han nu halvlåg i hennes svarta tvåsitssoffa med fötterna på det med konstiga böcker överfulla vardagsrumsbordet. Bäst att låta honom vara ifred, tänkte hon. Han behövde hämta sig. Hon gick och satte på kaffe, sedan gick hon tillbaka in i sovrummet igen tog av sig den långa t-shirten och lade sig helt naken på sängen. Suget efter få älska med Alexander ville inte ge med sig. Han kunde få kaffe, han kunde få henne, bara för honom att välja.

Alexander hämtade kaffe i köket. Mer eller mindre planlöst lät han tankarna vandra. Så mycket logik som universitet försökt pumpa i honom borde han åtminstone kunna bena upp allt som hänt på ett sätt som gjorde det möjligt för Sussanne och honom själv att fatta beslut om nästa steg.

– Dagéus var mördad. Nej, backa bandet. Det var verkan, inte orsak. Varför han hade mördats var det som var intressant. Och vilka var det som mördat honom? Ryssar?! Ryska maffian! Där var det! Vad drev maffian till mord? Hat, hämnd, pengar? Pengar? Guld! Självklart! Dagéus ville göra guld! Han satte sig upp, letade rätt på papper och

penna och började skissa. Sussanne somnade om. Vad var det han visste, vad kunde han gissa och framför allt, vad kunde han göra?

1. *Han skulle skriva en uppsats om alkemi.*
2. *Kontaktar Dagéus som de facto ägnar sig åt detta.*
3. *Ryssarna vill ha guld, tror att Dagéus vet hur man framställer, torterar honom för att få reda på hur och Dagéus dör under processen - Återvändsgränd.*
4. *Alex kommer nästan på dem på bar gärning.*
5. *Ryssarna tror att Alexander fått reda på hur man skapar guld och ger sig följaktligen efter Alexander. Dessutom verkar de vara typen som inte vill lämna lösa trådar i form av vittnen efter sig.*

Alexander studerade pappret framför sig. För första gången på flera dagar började en viss upprymdhet infinna sig. Problemet var inringat, nu gällde det att lösa det också. Han erinrade sig ett TV-program där en ung, hipp entreprenör drog vad han påstod vara ett afrikanskt ordspråk. "Hur äter man en elefant?" Svar: "En bit i taget". Det kanske var lite väl töntigt, men det låg en hel del i det sättet att tänka. En bit i taget alltså. Pennan började raspa mot pappret igen.

1. *OK – kriminella ryssar vill tortera och avrätta mig.*
2. *Vart vänder sig en normal medborgare då? Polisen naturligtvis.*
3. *Risk - De stoppar honom innan dess, särskilt om de misstänker att han tänker anmäla dem.*
4. *Risk - Polisen tror honom inte eftersom tron guldmakeri oftast betraktas som ungefär lika vettigt som tron på tomtar och troll.*
5. *Dessutom - En idiot ringer mitt i natten, vet vad jag heter, påstår att det finns en mening med det som händer...*
6. *Pratar om de vises sten...*
7. *Nullius in verba – vad betyder det?*

På något sätt måste de få mera information, få klarhet, skaffa bevis, i annat fall var han körd. Alexander ropade på Sussanne. Yrvaket hoppade hon upp ur sängen och ögonblicket efter dök hon upp i dörröppningen.

- Ja, sa hon mjukt. Nu var hon inte så sugen på honom längre, hon var trött, jävligt trött, men i sitt tonfall ansträngde hon sig för att få Alexander i balans igen. Alexander redogjorde forcerat för sina slutsatser. Han viftade med sina anteckningar och underströk kanske mer än nödvändigt hur han gått tillväga för att nå fram till vad som måste bli nästa steg. Sussanne, som trots allt såg honom genom det förlåtande filter som medlidande, eventuellt även med ett mått av den krydda i tillvaron vi kallar kärlek ofrånkomligen utgör, instämde i hans konklusioner. Alexander borde så snart som möjligt studera Stephens anteckningar och all den litteratur som Dagéus rekommenderat för att se om det faktiskt kunde finnas någon substans i alkemiska teorier. Däremot var hon inte lika entusiastisk inför tanken att försöka pumpa sin pappa på uppgifter om den ryska maffian. Tvärtom ångrade hon bittert att hon någonsin råkat nämna sin fars yrke för Alexander.

*

Sussannes relation till sina föräldrar var litet komplicerad. Inte så att hon hatade dem eller någonting så dramatiskt. De var hyggliga människor på sitt sätt, det vara bara det att hon aldrig känt någon tillhörighet. Ibland kunde hon tänka sig att det var som i tonåren, då både hon och många av hennes vänner fantiserade om de i själva verket var adopterade och att deras riktiga föräldrar var *speciella*. Gränslöst vackra och begåvade, eller rika och berömda. Sussanne insåg naturligtvis att det var ett tämligen barnsligt sätt att försöka höja sig över mängden, men när allt kom omkring hade hon svårt förknippa sig själv med sina dagars upphov. De var rätt och slätt vanliga människor och Sussanne hade litet svårt förlika sig med det vanliga, hon var fortfarande litet pubertal på den punkten, fast så skulle hon förstås inte se på det själv. Hon kände sig speciell och förväntade sig speciella saker av livet. Denna självbild hade hon fått bekräftad ända sedan mellanstadiet då hon redan knäckt gåtorna med mesta av den högre matematiken. På gymnasiet hade hon gjort matteläraren stressjuk på riktigt med sina krav på matematiska utmaningar. Avståndstagandet från Sussannes sida märkte föräldrarna såklart och all kontakt dem emellan blev därför krystad eller rentav kylig.

**

Vid frukost klockan elva fattade Sussanne i alla fall det beslut som hon helst velat slippa att fatta. Det fanns bara en sak att göra; middag med familjen, men inte idag. Imorgon

fick det bli. Hon stönade väldigt tyst. Alexander var inte ens i närheten av att förstå vilken uppoffring från hennes sida detta var. Hon sjönk ned bredvid honom där han satt i soffan med sitt kaffe och sina anteckningar. Hon drog med pekfingret längs hans kind. – Du vet att jag ställer upp för dig, eller hur? Alexander såg in i hennes bärnstensbruna ögon och log, han hade också bestämt sig för ett och annat.

23. Möte på Dukes Street

”Lita inte på någons ord”

- *Royal Society*

London, torsdag den 19:e mars, 1818

Vad är det för buller?

Sir William Burroughs lämnar irriterat sitt arbetsrum och går ut i korridoren. Strax innanför ytterdörren, som står på glänt, finner han sin husa Nanny liggande på golvet. Han ska precis gå fram och se hur det är med henne, när en gestalt frigör sig från skuggorna längre ner i korridoren.

- Det är ingen fara professor Burroughs, hon vilar sig bara en stund, hon kommer snart att kvicka till.

Innan Sir William hinner säga ett ord griper något som verkar vara en järnklo kring hans strupe och släpar honom utan större ansträngning tillbaka in i arbetsrummet. Han noterar att ytterdörren slår igen av sig självt. Vinddraget, tänker han slött. Gestalten släpper ned Sir William i hans favoritfåtölj framför den öppna spisen. Skräcklaget stirrar han på den svartklädda gestalten som ställer sig framför spisen. Han kan inte urskilja mannens ansikte på grund av huvan han bär, det enda han registrerar är dennes kraftfulla kroppsbyggnad som utstrålar återhållen kraft. Gestalten börjar tala i ett otäckt lugnt och resonerande tonläge.

- Ursäkta att jag tränger mig på professor Burroughs, men jag har en fråga som jag är i stort behov av att få svar på.

Gestaltens avspända och obesvärade sätt utstrålar farlighet. Allt som syns under den svarta kåpan han bär är ett par stålgrå ögon som genomträngande fixerar det de betraktar.

- Säg mig, har ni någonsin sett eller varit i besittning av en sten som i sig ser tämligen oansenlig ut, ligger väl i handen, men som i själva verket är något som man brukar benämna de vises sten?

- Aldrig, jag svär! Vi sökte den förvisso i Chaironea, men fann den aldrig. Själv har jag aldrig trott på ”stenen” som en sten, utan mera som en idé. Ni måste tro mig, sa Sir William med en röst som stockade sig av rädsla och desperation.

Gestalten böjde sig ner och fattade Sir Williams ansikte i sina händer som för att lugna honom.

- Såja, såja. Självklart tror jag er på ert ord.

*

På Somerset House har Sir Joseph Banks just fått veta att Sir William Burroughs och hans husa hittats med brutna nackar. Han tömmer sin dyrbara, väl tilltagna Whisky i ett svep och sätter sig att skriva ytterligare en inbjudan.

24. Middag i ett expanderande universum

I verklighet är du ingen. Så naken, jaglös och formlös är verkligheten. Det var i skräck inför den du började klä dig, uppföra dig, kalla dig "jag", klamra dig fast vid ett halmstrå...

- Ekelöf

Malmö, fredag 20:e april 2012 vid 18-tiden

Att vara här på julafton var ett helvete.

Två gånger om året fick vanligtvis räcka, så att vara här en andra gång på mindre än fyra månader var en sanslös uppoffring. Hennes föräldrar skulle sannolikt tro att hon var där för att låna pengar, vilket inte var helt ovanligt när hon behagade dyka upp oväntat. Sussanne ansåg att hennes egen familj var det yttersta beviset på ett expanderade universum, vilket hon självklart kan den matematiska formeln för. De kom allt längre från varandra. Var och en var hennes föräldrar var nästan behagliga att umgås med. Kommissarie pappa som bytte över från att vara kriminalare till att vara sedlighetspolis. Allt för familjen som vanligt, kommissarie innebar bättre lön men tristare jobb. Först socionom sedan lärare mamma som alltid var intresserad av att vara socialt rätt, blev rektor fast hon egentligen hatade att vara chef. Men fint var det. Villa i Limhamn. Pappa Pauli Niemelä, en fortfarande spänstig man, men med utpräglade bekymmersrynkor hade kommit till Sverige som sexåring 1958 tillsammans med sina föräldrar som var arbetskraftsinvandrare från norra Finland. Så småningom hade han lyckats gå ut från polishögskolan som kurstrea. Han spåddes en lysande framtid inom kåren. 1975 hade han fått sin gröngölingstjänst i Malmö. Det var då han funnit sin kärlek i mamma Marianne Ekbranth som var nyfärdig socionom och tillbringade helgerna som frivilligarbetare med utslagna. Hon var sprungen från en släkt med uppgång och fall likt det Romerska imperiet, fast snabbare. Farfars farfar hade jobbat sig upp från ingenting under 1870-talet. Han hade blivit börsmäklare i Stockholm. Hade tjänat en förmögenhet. Farfars far hade förökat den genom att bli sprithandlare i Malmö. Sedan kom nedgången. Farfar Ekbrandt växte upp som en bortskämd överklasslyngel. Han gjorde inte ett skapandes grann, hans far dog i förtid och själv förlorade han i princip allt i Krügerkraschen. Mariannes far hade spått en lysande framtid när han föddes 1928 efter ett tämligen långt barnlöst äktenskap. Men när han var tre år hade imperiet redan gått åt helvete, han blev underbetald universitetsadjunkt i matematik med större drömmar för

resten av sitt alltför korta liv. Men för mamma Marianne hade aldrig storhetstiden slutat att locka. Som femtio plus hade hon börjat undra varför hon inte gift sig till rikedom. Pauli hade alltid varit snygg och tämligen begåvad, men han var varken rik eller socialt rätt. Nåväl, här var de nu och här var deras yngre dotter. Henne som de såklart älskade, men som var så egensinnig att de aldrig egentligen knäckt koden för att komma henne nära.

- Vadan, detta intresse för organiserad brottslighet? Du funderar väl aldrig på att hoppa av matematiken och söka in på polishögskolan, skrattade Pauli där han satt tillbakalutad i soffan och smuttade på sin Calvados.

Sussanne hade varit osedvanligt trevlig trots att hon inte verkade vilja låna pengar. Han kände sig belåten för att inte säga lycklig. Om det nu fanns några starka band i deras familj överhuvudtaget, så ansåg han att det var mellan honom och yngsta dottern, någon slags tyst samförstånd. När hon väl kom på besök, var på bra humör och social var det en lyckans dag. Idag var ännu mera speciellt eftersom samtalet hade flutit på och framför allt rört sig kring områden där han kände sig hemma.

- Tyvärr innebär inte matematikerprogrammet att man räknar hela tiden. I kursen ”Internationella utblickar” har vi fått i uppdrag att skriva ett paper. Jag valde organiserad brottslighet, sa Sussanne och log sitt allra vackraste leende. Och det är faktiskt inte fusk att intervjua någon som vet saker om området.

- Japp, jag tror du hittade rätt person som chef för ”snusket” måste man vara litet orienterad. Vi har ett nätverk mellan distrikten just för att försöka hålla koll på ligorna, men de verkar lik förbannat ligga två steg före.

Sussanne tömde sin Calvados och plockade fram sitt anteckningsblock.

– Ok, ryska maffian anses alltså inte riktigt etablerad. I konkurrens med Hells Angels och den Jugoslaviska organiserade brottsligheten har de ännu så länge mest utmärkt sig för att pressa innerstadens ineställen på garderobspengar, tillsammans med trafficking i blygsam skala, är det rätt uppfattat?

- Jag kunde inte ha sammanfattat bättre själv, sa Pauli och tittade på sin dotter med en blick som sa ”min vackra begåvade tös, jag är stolt över dig”.

- Men mordet i Lund, då? Är inte det ryssar?

- Jag pratade med kollega Karlsson så sent som idag. De är ganska ställda däruppe. De har just inga misstänkta. Rikskrim kommer att kopplas in och sannolikt även SÄK. Det ena mordet tyder på en okänd fraktion av den ryska maffian, det andra tyder på kineser av samma kaliber. Ingen av dem har vi sett här förut. De är helt skrupelfria. Utbildade i folkmord i Afghanistan och Tibet. Kanske är det något stort på gång, kanske även gängkrig. Och blir det krig mellan de här grabbarna kommer krigen mellan MC-gängen att framstå som ett framträdande av kyrkans gosskör.

- SÄK, är inte det militärer?

- Japp, vissa fraktioner av ligorna anses vara terrorister och en fara mot rikets säkerhet. Självt tror jag de är ute och cyklar, det här är något helt annat; en ensam dåre.

Detta sista tyckte Sussanne sammanfattade mycket av det pappa var, en ensam dåre, fast välvillig och rätt söt.

– En skicklig ensam dåre, i så fall, sa hon och log.

- Japp, en jävligt skicklig mördande religiös fanatiker. Jag sa det till Karlsson, han brukar vara öppen för det mesta, men i det här fallet var han skeptisk.

25. *Ataraxi*

”Gud spelar inte tärning med universum”

- Einstein

Montserrat, Katalonien november 1521

Vintern skulle bli osedvanligt kall i år, det kändes.

Broder Ignatius rättade till sin svarta kåpa och önskade ett kort ögonblick att han hade haft mera kläder på sig. Tidigare på morgonen hade det till och med kommit några snökorn. Han gnuggade sina genomfrusna händer mot varandra. Det fanns ingen anledning att vänta med att göra upp eld. Gläntan där han befann sig låg inte långt från klostret som i sin tur var beläget över 700 meter upp på berget strax utanför staden. Den var dock tillräckligt avskild för att han skulle kunna arbeta ostört. Och det bästa av allt, här fanns en övergiven smedja. Han var ännu novis, så han kunde inte skylta med sin verksamhet, men sedan sin uppenbarelse i somras visste han att han var ämnad för större saker än vad detta Benediktinerkonvent kunde erbjuda honom. Ingen annan skulle behöva utsättas för den kätterska orenhet som låg vid hans fötter och som den förre ägaren hade skiljts från under så svåra kval. Han mådde nästan illa igen vid tanken på hur han rådbråkat den gamle mannen, men samtidigt förstått att det var enda sättet att rädda hans odödliga själ från än värre hinsides. Han förbannade kyrkofädernas svaghet för grekiska filosofer - se bara var det fört dem. I sin uppenbarelse hade han framstått som en ”Herrens vakthund” och hans uppgift var att organisera en orden som var effektivare än Dominikanerna ”domini canes”, ”herrens hundar” på att göra upp med allt som kunde hota Kyrkan som en institution med makt. Ändamålet helgar medlen. Den här grekiska filosofen Epikuros var som den onde själv och talat mot gudsfruktan och att döden inte kom oss människor vid. Var det för dessa irrläror som gubben så lugnt mött döden? För sitt inre spelade Ignatius upp sökandet efter bevis. Vanligtvis tog en rättegång mot kättare upp till trettio dagar och krävde mer än en inkvisitor, för att inte tala om advokat och vittnen, ibland var dock större effektivitet av nöden.

Först hade det varit en Submarino i bäcken som rann förbi smedjan, då karlen nästan dränkts utan att erkänna sin djävulsdyrkan. Sedan fortsatte han inne i själva smedjan med sträckbänken som han egenhändigt konstruerat. Han hade med mycken möda vridit valsen för att spänna syndarens lemmar. Det fanns uppenbart plats för förbättringar.

Repet han smugglat ut från konventet måste dessutom ha varit gamla, för när huden brustit hade benen i mannens vänstra underarm fungerat som primitiva knivar och lyckats få det att gå av. Själv tolkade han det som ett säkert tecken på av den onde höll sin hand över häxkarlen. Det hade dock inte kunnat hjälpa honom, för när han placerat honom i benskruben hade han erkänt allt. Caliga hispanica var ett genialt instrument. Det bestod av två halvcyindriska plattor, som på insidan var försedd med trubbiga taggar. Plattor lades kring brottslingens ben, varefter de med hjälp av en skruvanordning pressades intill varandra, genom att man slog in kilar i ett omgivande hölje. Under sådan behandling fick brottslingen sina ben sönderkrossade, ofta så att mörgen rann ut. Precis så hade nattens förhör äntligen nått framgång. Fångnen hade stönat fram en bekännelse och Ignatius hade de skurit upp hans mage med en slaktarkniv. Han hade sett hur innehållet runnit ut, en ångande hög av klubbiga inälvor. Märkligt nog hade han inte under hela tiden kunnat läsa någon skräck i gubbens ögon, bara frågan – varför? Ignatius sköt sådana tankar åt sidan och började mata den tilltagande elden i smedjans gamla eldstad med de ondskefulla skrifterna.

”Den glädjefyllda njutningen är begynnelse och mål för ett lyckligt liv. Det är det primärt goda och befryndat med vår natur, och det är med utgångspunkt från den som vi väljer eller undviker allting. Vi använder den som ett rättesnöre vid varje bedömning av något gott. Vi väljer inte varje njutning, utan låter många njutningar vara, därför att vi vet att de åtföljs av onda verkningar. Ja, vi anser vissa smärtfyllda upplevelser bättre än njutningen, därför att de till sist ändå medför njutning. Varje njutning är visserligen något gott, därför att den är ett med vår natur, men inte varje njutning är sådan att vi bör välja den...”

Pris ske Herren! Hans lamm skulle åtminstone slippa att exponeras för just dessa vidrigheter i fortsättningen. Nästa ark var minst lika gudsförnekande:

”Gör dig förtrogen med tanken att döden inte kommer oss vid. Gott och ont finns endast i våra förnimmelser, och döden är frånvaro av förnimmelse. Den rätta insikten härom gör att vi kan njuta av vårt förgängliga liv, inte så att vi går och hoppas på evigt liv, utan så att insikten frigör oss från längtan efter odödlighet. Ingenting är värt att frukta i livet för dem som har insett att det inte finns något att frukta i döden...”

När det bara var aska kvar efter bålet stod Ignatius länge kvar på platsen. Ett gott arbete, det var han tvungen att erkänna för sig själv. Inte skulle Herren tycka att han förhävde sig för att han tänkte så? Tack vare honom och hans kommande bröder skulle Kyrkan fortfarande finnas kvar när ingen längre kunde minnas den ondska som han varit med om att bekämpa.

26. Mythos

”Mer än minnen är ljuset från sedan länge slocknade stjärnor. För naturfilosofien slutar de aldrig lysa.”

- Diderot: Den okända Encyklopedin

Lund, lördag 21:a april 2012 förmiddag

Tidigare på morgonen hade dimman legat tät över staden.

Nu sken dock solen från en klarblå himmel. Alexander kom på sig själv med att njuta av det vackra vädret på väg mot Stefan Dagéus bostad, inte riktigt säker på vad han skulle kunna hitta där, men det var åtminstone ett sätt att gå vidare. Om, och detta var ett om som förtjänade att skrivas med versaler, han lyckades ta sig in lägenheten som för tillfället inte var en lägenhet som vilken som helst, utan en brottsplats. När han närmade sig saktade han ned stegen och försökte så gott det gick att skanna av omgivningarna utan att se allt för uppskruvad ut. Hade någon sett honom hade de antagligen inte reagerat, inte för att han inte såg uppjagad ut, för det gjorde han, utan för att folk i allmänhet inte bryr sig så värst mycket om främlingar som passerar förbi. Alexander däremot, nu nästan darrande av spänning, lade märke till allting. Detaljer som annars bara skulle ha glidit förbi hans medvetande förstorades upp och framstod som oerhört viktiga. Och det var tack vare detta som han lade märke till bilen. En mörkblå BMW som stod på parkeringen på andra sidan Sofiavägen. De tre passagerarna som verkade bevaka trappuppgången till Dagéus våning såg ut att vara desamma som sökte upp Alexander i Kungshuset några dagar tidigare. Alexander vände och gick tillbaka ett stycke samtidigt som han slet upp sin mobiltelefon, hans första impuls var att ringa till Sussanne. När han väl hade den i handen slog det honom att det han höll i handen förvisso var en telefon, men det var också en utmärkt digitalkamera som tog bilder med en upplösning av 5 megapixel. Ren tur, eller slump om man så vill, hade gett honom chansen att skaffa bevis. Han sneddade över Sofiagatan och in bland träden på andra sidan. Samma tur gjorde att han en stund senare plåtat BMWn och de tre ryssarna ur alla upptänkliga vinklar utan att, som han själv trodde, bli upptäckt. Närbilder av samtliga personer sittande i bilen, inklusive registreringsskyltar, framför Stefan Dagéus hus var om inte direkta bevis åtminstone någorlunda graverande indicier. Alexander kände sig som en framgångsrik agent på ett synnerligen lyckat uppdrag. Men vem kommer där på andra sidan Sofiagatan om inte Docent Borg från filosofiska institutionen. Ännu större risk för att bli sedd och igenkänd. Det var uppenbarligen dags för nästa drag. Han skulle försöka ta sig in i lägenheten.

Han tog sig över vägen och runt till baksidan av hyreshuset där han lyckades hitta en olåst källardörr. Han sköt upp dörren och klev snabbt in. Han gick i källargången åt det håll han ansåg att Dagéus trappuppgång borde ligga. Han fann dörren till trappuppgången utan några problem. Väl inne i trapphuset tog han en kort paus för att lugna ned sig, lutade sig mot den gipsfärgade väggen och väntade på att pulsen skulle sluta gallopera. Utan att tända någon lampa smög han sedan så försiktigt som möjligt uppför de breda trappstegen och stannade utanför ytterdörren till Dagéus lägenhet. Alexander kunde inte låta bli att känna sig överrumplad. Nu var han här. Han skulle kanske få svar på sina frågor. Den mest akuta frågeställningen var dock - hur tar man sig in genom en låst dörr? Det fanns i alla fall ingen avspärningstejp som det alltid gjorde i deckarna på TV. Å andra sidan skulle ju just den inte varit några problem att forcera. Alexander trampade litet villrådigt med högerfoten och lade sedan högerhanden mot dörren och tryckte till. Naturligtvis hände ingenting. Sedan kände han prövande på handtaget och upptäckte till sin förvåning att det gav efter. Det var olåst. Varför var dörren inte låst? Kanske enklast när någon kom för att tömma den eller för att sanera lägenheten, så måste det naturligtvis vara. Polisen var så klart klara med sitt samlande av fingeravtryck och bevis, det hade ju trots allt gått en vecka sedan mordet. Alexander skrattade till, men tystnade genast när han insåg hur sårbar han var här. Skulle ryssarna bestämma sig för att lämna bilen och själva göra ett besök vore han helt instängd utan någon som helst chans att komma undan. Han gick in. Allt såg ut som han mindes det. Fåtöljen Dagéus suttit i var tack och lov borta, annars verkade polisen ha varit ytterst försiktig vad det gällde att flytta på något. Väl inne i laboratoriet blev han övertygad om att polisen hade slarvat och inte hittat in hit över huvudtaget. Han började skumma igenom titlarna i Dagéus välfyllda bokhyllor. Hans ögon sökte sig till vad som ut som en bunt gamla anteckningsböcker. Han drog ut dem och skummade snabbt igenom några sidor i varje. De tre första var fyllda av beräkningar som någon hade kluddat pornografiska teckningar över. ”*Tillhör Matematikprofessor G.F. Hill*” stod det på omslaget. Ekivok gubbe den där professor Hill, tänkte han, säkert en sån som var känd för att tafsa på sina unga studenter. Om han nu kommit för att finna något var det uppenbarligen inte detta. Han lät dem ändå liksom av automatik glida ner i sin konsumkasse. När han kom till anteckningsbok nummer fyra stelnade han till. På förstasidan stod följande att läsa:

”London, february 1818

- *While digging up the dead by the lion in Chaironeia...*

- När vi skulle gräva upp de döda invid lejonet i Chaironeia gjorde vi en upptäckt som fyllde oss med förundran.

- Tecknen hade funnits där hela tiden men vi hade inte sett dem, inte förstått dem...”

Otroligt, Dagéus hade alltså även han samma typ av anteckningsböcker som Alexander funnit på universitetsbiblioteket, samma typ av anteckningsböcker han skulle visa Dagéus när han hittade honom mördad. Detta var uppenbarligen något mer än en slump, det måste betyda något, kanske låg hela lösningen just här. Han tittade hastigt igenom resten av buntens anteckningsböcker, men det verkade bara finnas en av detta slag. Han lät också den glida ner i kassen och började se sig om efter flera ledtrådar.

Det ostädade bordet verkade vara lovande. I en av högarna låg ett ark med vad som verkade vara en hastigt nedräfsad tidsaxel: *1919 Rutherford >> 1980 Seaborg >>Dagéus*. Kunde vara värt att undersöka närmare. Det började krypa i Alexander. Han klarade inte av det här längre. Bara för att bevisa för sig själv att han hade nerverna till det slet han åt sig vad som verkade vara ett kvitto från något som hette Olssons antikvariat. Sedan kom en tanke som överskuggade allt annat. Ut! Han måste ut!

Han öppnade ytterdörren och fann sig plötsligt stirrade in i mynningen på en pistol, möjligtvis en Browning. Han reagerade på direkt och på ren instinkt. För mannen bakom pistolen föreföll det som att Alexander började höja sina armar för att visa att han gav sig, men samtidigt som Alexander lyfte sin egen vänsterarm lyfte han också snabbt upp pistolmannens högerarm och stötte sedan in sin egen öppna högerhand och handlov i en rörelse som innehöll hela hans kroppsvikt överförd till rörelseenergi mot revbenen under armen på sin motståndare. En perfekt genomförd ”*slå in skytteln*”. Hans gamla Tai Chi-lärare skulle ha varit stolta. Någon skrek samtidigt som Alexander kände hur något gav vika under sin hand med ett knastrande som hördes alldeles för väl trots skriket. Mannen gick ner på knä, lade sig sen på ena sidan. Sedan upphörde skrikandet och det blev tyst som i graven. Mannen låg blickstill på sidan och såg på Alexander med en liksom bedjande blick innehållande både förvåning och skräck. Spetsarna på ett par av mannens revben hade brutits av och drivits upp som dolkar in i ena lungan som punkterats, samtidigt som nervcentrat under armen hade träffats och fört med sig en generell kortvarig förlamning. Skador som i sig inte var livshotande. Dock hade Konstantin ”Fredag” Romanov utan att veta om det en medfödd svaghet. Hans kroppspulsåder hade en försvagning, ett sk aneurysm. Påfrestningen gjorde att det nu gick håll på kroppspulsådern, och han kände hur livet bokstavligen rann ur honom.

- Förlåt, det var inte meningen, stammade Alexander medan han såg döden svärta mannens ögon. Utan att se sig om rusade han sedan ned för trapporna in genom dörren till källaren och vidare ut på bakgården. Småspringande fortsatte han sedan ned mot centrum, samma väg som när han hade blivit påskjuten. Den här gången var det tack och lov ingen som sköt efter honom, inte än i alla fall. När han kommit fram till stortorget hade han nästan fått håll och sjönk flämtande ihop vid foten av statyn av Karl X Gustaf . Han tog fram telefonen på nytt. Den här gången för att ringa. Han bara måste träffa Sussanne.

*

Vägbeskrivningen var enkel; gå till stadsbiblioteket, vänster runt hörnet, 25 meter, kafé. Kaféet var halvtomt så här på tidigt eftermiddagen när Alexander som minst sagt var stressad kom in. Sussanne satt redan vid ett bord och smuttade på en kopp te. Alexander beställde en kaffe och slog sig ned mittemot.

– Jag tror jag har dödat en människa, sa han. Därefter redogjorde han snabbt för allt som hänt.
– Oj, var allt som kom över Sussannes läppar samtidigt som hennes blick gav honom en skarp uppsträckning för hans oförsiktighet.

I precis det ögonblicket fick Alexander klart för sig vilka risker han faktiskt utsatt sig för och precis vad det påminde honom om.

- Jag minns när jag var liten och följde med mamma på stan, sa han. Jag släppte henne aldrig med blicken. Tyckte jag. Men sedan fick jag syn på någonting jag ville visa. Jag kan inte riktigt minnas vad det var, men du vet hur ungar är, kanske en hundvalp eller någonting sådant. Så var det plötsligt inte längre min mor som gick där. Det var någon annan. Precis den känslan, torrheten i munnen, magpirret, får jag när jag tänker på döden. När jag riktigt inser att jag en gång ska dö, inte bara som en intellektuell insikt utan med hela min själ. Precis som mannen som jag dödade nyss.

När Sussanne svarade lyssnade han på melodin, rytmen, tonfallet, men inte själva orden.
Alexander fortsatte;

- Vad jag försöker säga är. Han tystnade och tog sats på nytt.

- Jag har alltid tyckt det var jobbigt att prata känslor och sånt. Lättare att bara ha sex liksom.

När jag gick på mellanstudiet var jag kär i en tjej, men alldeles för blyg för att göra någonting

åt det. Framför allt skulle jag aldrig ens försökt tala med henne om någon annan var med. Så en dag när jag cyklade hem från skolan stötte jag på henne, ensam. Jag insåg med en gång att det här var min chans att göra intryck på henne. Jag cyklade upp jämsides med henne och hon vred på huvudet och våra ögon möttes. Och då, någon slags mental kortslutning. Jag såg flickan jag var kär i djupt i ögonen och spottar henne i ansiktet. Det är en sådan där grej jag fortfarande kan vakna upp mitt i natten och tänka på. Alexander flinade till. Kanske inte det smartaste att berätta nu, men vad jag försöker säga är, är... han hakade upp sig mitt i meningen.

Susanne log ett halvt plågat, halvt roat leende.

– Är du klar med historieberättandet? Vad du än försöker säga så håller jag med dig, kom så går vi in på toa och älskar! Jag har velat ha dig sedan igår morse.

**

Susanne blev sittande utan trosor på toalocket, Alexander hamnade knästående, eller snarare nästan knästående med byxor och kalsonger nedhasade på golvet nedanför. När de var klara och klädsamt rosiga i ansiktet utbrast Susanne; - vad fan gör vi nu?

27. Evidens

”Om det finns någonting i världen som är sant, så är det att vampyrer existerar.”

- Rousseau

Lund, söndag 22:a april 2012 eftermiddag

Det var uppenbarligen möjligt att omvandla ett ämne till ett annat.

Ett par sökningar på nätet hade klargjort innebörden i de knapphändiga anteckningarna om Rutherford och kompani. Det gick verkligen att omvandla bly till guld. Rutherford hade konverterat kväve till syre genom att bombardera atomkärnan med alfastrålning tills den gick sönder och Seaborg lyckades transmutera bly till guld, i och för sig till alldeles för stor energikostnad och i för små mängder för att någon ekonomisk vinst skulle existera, men det hade fungerat. Processen pågick hela tiden i stjärnor som producerade alla skapelsens ämnen. Dageús idé var tydligen att försöka kopiera den. Men att försöka återskapa reaktionerna i en keramikugn verkade inte speciellt vettigt. Trycket och hettan på miljardtals grader som krävdes för att skapa guld återfanns i princip bara i supernovor, enligt säkra källor på Internet. Fast, teoretiskt sett var han uppenbarligen på rätt spår. Det fanns när allt kom omkring en logik i vansinnet.

Stephen Grants anteckningsböcker var en helt annan historia. Alexander kunde med möda läsa vissa passager, men den ålderdomliga engelskan i kombination med handstilen gjorde att han otvivelaktigt skulle behöva hjälp för att tolka dem. Alexander irriterade sig en smula på att skönskrift alltid gjorde det så förbannat svårt att se vad det stod. Anne, kanske var Anne ändå enda utvägen. Men han ville inte dra in henne, av många skäl. Det skulle kunna bli komplicerat, risk för att hans känslor skulle väckas på nytt, dessutom räckte det att han utsatt Sussanne för fara. Fullt av lösa ändar! ”Nullius in verba”, det var vad den obscene telefonuppringaren hade sagt – lita inte på någons ord. René Descartes ord, fast inte lika odödlig som ”cogito ergo sum” och devis för ett vetenskapligt sällskap i London... Undrar vad fan betyder det i det här sammanhanget? Om det ens betyder något? ”Tänk på hur det gick för stackars Stefan”, hade han också sagt... Var det ett hot?

Det skrivna kvittots roll i det hela var tack och lov mindre komplicerat och lättare att bringa klarhet i. Här fanns en koppling till här och nu. Alexander knappade in telefonnumret och

redan innan den första signalen klingat ut så svarade någon i andra änden.

– Olssons antikvariat, Olsson!

Alexander presenterade sig och förklarade, föga sanningsenligt, att han företrädde Dagéus dödsbo och bara ville få klarhet i vad transaktionen egentligen bestått. Det hela var bara en formsak försäkrade han, men allt måste ju gå rätt till. Alexander var ganska tillfreds med sitt framträdande som samvetsgrann revisorstyp och verkade inte ana oråd utan berättade skrockande utan omsvep hur affären gått till. Rösten lät besynnerligt bekant, tänkte Alexander.

- Han ville prompt ha ett kvitto, något av en petimäter skulle jag vilja säga. Det enda vi gjorde var att byta en gammal keramikugn mot en gammal fossil. Han hade fått tips från en gemensam bekant att jag hade en ugn till salu och var tydligen för snål för att betala med pengar. Men jag är ju en generös man så jag föreslog en bytesaffär. Så värst mycket hade han inte som kunde komma ifråga, sina böcker bevakade han som en hök. Men fossiler har alltid fascinerat mig, du vet rester av det förflutna och så. Förresten så var han intresserad av att få fatt i en centrifug också. Blev aldrig riktigt klok på om han menade en sådan där man har i tvättstugan eller om det var något annat. Alexander tackade och avslutade samtalet. När han lagt på tänkte han på nytt att han hört den där rösten förut, eller åtminstone någon som liknade den alldeles nyligen. Plötsligt slog det honom att det var söndagseftermiddag, vem i hela fridens namn har sitt antikvariat öppet en söndagseftermiddag?

*

Olsson lade ner telefonluren med ett belåtet leende. Äntligen är han på gång, sa han för sig själv.

28. Åka droska

”Ändamålet helgar medlen...”

-Ignatius av Loyola

London, torsdag den 19:e mars, 1818

Kusken igen!

Den här gången var det dock inte han som satt vid tyglarna. Han satt intill mig på passagerarsätet.

- Jaså, är det dags att vakna nu? Ni ramlade visst och slog i huvudet, igen. Vilken tur att jag fanns till hands för att rädda er.

Hans leende var på samma gång både mera hånfullt och ännu ondskefullare än vid förra mötet. Hans andedräkt stank av en blandning av snusk och billig gin. Jag mådde illa.

- Ni, ni körde på mig med avsikt, otäcka människa, stammade jag fram samtidigt som min hand for ut och gav honom en lavett över vänsterkinden. Jag var skräckslagen och rasande på samma gång.

- Nu tycker jag ni är otacksam. Jag råkade vara i närheten bara. Jag såg olyckan och ville hjälpa till. Ni slog i huvudet och tuppade av. Det kan vara farligt att slå i huvudet. Det är min plikt som gammal fältskär att se till att ni får vård. Att ni slåss kan tyda på att ni håller på att bli vansinnig. Det kan man bli av att slå i huvudet, jag har själv sett det hända de bästa soldater. Det här är för eget bästa.

*

Jag måste ha tuppatt av igen för när jag kom till sans igen låg jag fastspänd på en bår av något slag och bars genom svagt upplysta korridorer. Jag färdades jag ner för en slingrande trappa så trång att mina armar gång på gång skrapade mot väggarna. Så genom flera korridorer som mera liknade medeltida källarvalv. Till sist ställde man ner mig på någon slags bord i ett rum upplyst av facklor som satt fastsatta i hållare kring väggarna. Ur skuggorna lösgjorde sig en gestalt. Enbart en obeveklig blick kunde skönjas under den svarta kåpan med dess uppdragna huva. Hade jag dött? Var detta helvetet? Nästan som ett svar på mina tankar började gestalten tala och det var som en iskyla spred sig kring honom.

- Ursäkta obehaget Mr Grant men jag har en fråga som jag är i stort behov av att få svar på. Säg mig, har ni någonsin sett eller varit i besittning av en sten som i sig ser tämligen oansenlig ut, ligger väl i handen, men som i själva verket är något som man brukar benämna de vises sten?

- Nej, nej, nej jag svär! Ni måste tro mig, hörde jag mig själv viska fram. Någonstans inom mig var jag dock tacksam att han inte hade frågat om anteckningsböckerna.

- Gott, sa gestalten, jag tror på ert ord. Skrid till verket nu fältskär, vi har inte mycket tid.

Nu uppenbarade sig sluskkusken igen, med något som liknade en borrsväng. Jag skrek av fasa inom mig, men över läpparna kom inte ljud.

29. Fusion

"...det jag sagt är tillräckligt för att tydligt visa att utplånandet av medvetandet inte följer av kroppens nedbrytning och samtidigt skänka människan hopp om liv efter döden"

- Descartes

Lund, söndag 22:a april 2012, kväll

- Kall fusion då?

Det har man ju snackat om i evigheter. Så vitt jag kan förstå är det inte alls samma extrema förhållanden som krävs om man får det att fungera. Sussanne visste som vanligt besked om de mest oväntade saker. Det är ett tungt argument för att transmutation skulle kunna fås till i hemmamiljö. Sedan kollade jag upp det här med "de vises sten" och det visade sig att det behöver inte bara vara guld man är ute efter. Stenen sägs också ge evig ungdom till sin bärare, tänk dig själv odödliga och oändligt rika människor med den höga moralkänsla som kännetecknar den ryska maffian. Sussanne log sitt sneda leende. - Men, det här tråkar säkert bara ut dig.

- Nej då, Alexanders stora ögon visade att hon hade hans fulla uppmärksamhet. Så du tror alltså inte att Dagéus nödvändigtvis var på helt fel spår?

- Ingen aning, å andra sidan verkar det inte så listigt att tro att man ska fixa något som fysikerna misslyckats med trots sina superavancerade labb i en vanlig tvättcentrifug eller vad han nu hade hemma i garderoben.

Sussanne reste sig ur soffan, sträckte på sig och tassade i sina tofflor fram till stereon. Både hon och Alexander tillhörde de människor som tänker bättre när de lyssnade till musik. Sussannes vinylsamling var omfattande. CD-skivor och MP3:or betraktade hon som otillräckliga surrogat som bara införskaffades för att ha på promenader eller om en vinylutgåva var omöjlig att komma över. Alexander roades alltid av att hon som var så otroligt feminin blev så väldigt grabbig när det gällde hennes skivsamling. Framför allt var hon en purist. Ingenting gjort efter 1981 fanns i hennes skivsamling med undantag för ett och annat band som gjorde musik som lät som om den var gjord innan 80-talet slog ut i full blom. Litet speciellt för att vara en person som själv var född 1984. Efter att omsorgsfullt ha

bläddrat igenom ett par backar med skivor gjorde hon sitt val och snart hördes ”No more heroes” med The Stranglers strömma ur högtalarna. De lyssnade under tystnad på de inledande spåren.

- Så vad gör vi nu? Frågade Alexander efter en stund. Han skrattade till när han insåg att det var den ultimata FAQn – fast kanske mera deras MoFAQ – most frequently asked question.

- Först och främst så måste vi bli kvitt ”ryssfemman” annars kan du inte visa dig ute. Smeknamnet ”ryssfemman” hade Sussanne myntat i samband med dagen i Kungshuset. Varken hon eller Alexander hade visserligen en aning om hur många de faktiskt var, men namnet var alldeles för bra för att stryka på foten för vanlig simpel fakta.

- Vi måste kontakta polisen!

- Alla frågor då? Om vad i helvete jag hade där att göra och hur det kommer sig att vi vet så mycket om Dagéus och rysk maffia och gud vet vad.

- Anonymt så klart! Tipsa polisen via Internet, vet du. Vi bifogar bilderna du tog på dem utanför Dagéus lägenhet. Förhoppningsvis är det tillräckligt för att de ska kolla in det där gänget och tro mig, där måste det finnas en hel del att hitta. De är mitt uppe i en rätt knepigt mordutredning så de kommer säkert att syna dem i sömmarna. Dessutom är ju snuten livrädd för att den organiserade brottsligheten ska få fotfäste. I och för sig har de redan fått det, men jag antar att svensk polis lever på hoppet.

- Men kan de inte spåra ditt IP-nummer på datorn då?

- Jovisst, om de vill, men hela den där tipsa polisen går ju ut på att man ska få vara anonym. Fast det litar jag ju inte skit på efter de senaste årens urholkande rätt till personlig integritet när den amerikanskinspirerade rädslokulturen sprider sig. Vi går till internetcaféet helt enkelt.

30. Dagéus begravning

”Vi är alltså reinkarnationer – även om vi är kortlivade. Atomerna som sådana är emellertid praktiskt taget eviga...”

- Bryson

Lund, fredag 27:e april 2012, eftermiddag

Dagéus hade alltid ansett att 1917 års svenska bibelöversättning vara den bästa. Förutseende nog hade han skrivit in i sitt testamente att hela den av den heliga skrift styrda delen av begravningsakten skulle hållas med stöd av just denna version. För Sussanne och Alexander hade vardagarna hela veckan varit fyllda av vardagliga aktiviteter. Konstigheterna den senaste tiden var medvetet undanstuvade, om än tillfälligt. Tanken var att om de tog paus från det hela, försökte leva sina liv som vanligt så skulle de få distans, och distansen skulle förhoppningsvis föra med sig någon slags klarsyn. Det kändes nästan som de levde ett normalt och litet tråkigt liv, föreläsningar, plugg, mat, disk, tvätt, TV, sömn. Nästan ingen sex, vilket var ovanligt för att vara dem. Och ryssarna verkade hålla sig lugna, förhoppningsvis hade ordningsmakten redan plockat in dem. Alexander kunde faktiskt också lugna sig själv med att det var självförsvar med olycklig utgång när ryssen han förmodligen dödat dök upp för hans inre. Men så kom fredag eftermiddag och Dagéus begravning. Sussanne var upptagen med att plugga inför en tretimmars salstenta på lördag förmiddag, så Alexander gick själv efter att länge ha resonerat med sig själv i termer av risk - nytta. Akten ägde rum i Allhelgonakyrkan och själva jordfästningen skedde på samma kyrkogård en bit norrut längst Bredgatan där Alexander hade blivit jagad fjorton dagar tidigare, där varannan gravsten bär epitetet ”professor”, ”docent” eller ”filosofie doktor”. Dagéus hade för Alexander framstått som ensam människa, kanske för att han var särpling, men folkanhopningen i kyrkan talade ett annat språk. Som officiant hade man bjudit in en kompis till Dagéus, en man som varit präst i Algutsboda församling i Småland, men sedan beslutat sig för att bli skrothandlare. Han var uppenbart onykter. Ytterligare en särpling, tänkte Alexander. Någons återhållna förtvivilade gråt ekar undre valven. Kistan ser oansenlig ut framme i koret bland alla de levande ljusen. Alexander har nog inte sett så många levande ljus på en enda gång i hela sitt 24-åriga liv. Dagéus har i sitt testamente bett om att få slippa blommor, då han ansåg att ”färsk frukt” inte passar till ”ruttnande grönsaker”. Istället ville han ha levande ljus. Kanske ett sista fåfängt försök att återskapa värmen som kan förvandla bly till guld.

Alexander har inte koll på läget. Han har med sig en röd ros, och han drömmer sig till sin egen begravning, som han föreställt sig så många gånger och som han borde ha upplevt för länge sedan. Som 17-åring var han i det närmaste suicidal, läste Baudelaire, Rimbaud och Kafka, planerade sin egen hädanfärd, då han tyckte att han hade genomskådat det ruttna människolivet och inte var speciellt intresserad. Han håller sig i utkanten av folksamlingen vid graven och betraktar folksamlingen, försöker avgöra vem som är vem. Plötsligt upptäcker han det ena bekanta ansiktet efter det andra. Docent Borg, Harald Andersson, vad fan, var inte han försvunnen? Och Anne. Anne, vad gör hon här? Han blir alert och på sin vakt. Tittar sig runt, och mycket riktigt, där borta vid ett träd – en av ryssarna spanande. De var uppenbarligen inte inspärrade än. Hjärtat börjar galoppera och hans omedelbara reaktion är att fly. Han kan dock lugna sig litet genom att intala sig att ryssarna inte kommer att försöka med något så länge han håller sig i folkhopen. Dessutom bevakas ju det hela av några poliser. De ytterligare paren ögon som betraktar ceremonin på avstånd upptäcker han inte.

*

- Ska vi låtsas att vi aldrig träffats, eller ska vi gå någonstans och fika?

Han ser Anne som sin möjlighet att ta sig ifrån föreställningen i sällskap. Öppningsrepliken är som taget ur Alexanders efterkonstruktioner av sitt liv och hur han fått kvinnor på fall. Men nu var det faktiskt hans replik. Fast inne i hans huvud var sista ordet inte ”fika” utan ”knulla”. Anne lät inte speciellt förvånad.

- Alex, trevligt att se dig! Du ser ju pigg ut för din ålder. Hon såg på honom och log.

– Jag såg dig inne i kyrkan, som kvinna ser man dig, men det vet du ju bara alltför väl. Jag går gärna och fikar, fast jag tycker vi går hem till mig, jag behöver gå ut med Tore.

– Men, går?! Du bor väl i Staffanstorp, var allt som slapp ur Alexander.

– Det är lugnt, Johan och jag gick åt skilda håll för ett halvår sedan. Tore var Annes Golden Retriever och Johan hennes man, eller snarare före detta man, så mycket visste han.

De promenerade Bredgatan och sedan Kyrkogatan ner mot centrum. Anne berättade att hon och hennes före detta man Johan, som också är docent, delade på huset i Staffanstorp och en liten två på Nygatan i centrum. Anne var en extraordinär kvinna, tänkte han, inte riktigt som andra. Inför förestående skilsmässa hade hon övertygat sin man om att huset i Staffanstorp i första hand var deras två pojkars hem; Adrian 13 år och Hannes 11 år. Hon och Johan växlade mellan att bo där och i lägenheten på Nygatan.

– Det funkar faktiskt väldigt bra, jag behöver till exempel inte känna mig så kluven i mina roller, med ständigt dåligt samvete över att jag jobbar så mycket. Veckan jag är för mig själv kan jag gå in helt för att jobba och veckan i Staffanstorp kan jag gå in för att vara mamma. Jag fick faktiskt den där gästdocenturen jag sökte, om du minns den, så var sjätte vecka är jag i London och Oxford. Du medverkade faktiskt litet till att väcka mig ur min folkhemsslummer. Hon log igen.

Det slog Alexander att hon verkade vara lycklig, det slog honom också hur vacker hon var. 1.72 lång med en diskret dragning åt det yppiga hållet som gjorde att hon fyllde ut sina jeans på ett tilltalande sätt, långt, lätt självlockigt kastanjebrunt hår som för dagen var uppsatt i en hästsvans, blå ögon med gröna skiftningar, söt näsa och en mun lämplig för kyssar. 38 år ung, fjorton års ålderskillnad således, vilket ju filosofen Omar Kayyaim hade ansett vara det optimala, fast tvärtom då vad gäller könen.

**

- Hur jag kände Stefan Dagéus?! Det är en lång historia, som faktiskt börjar just med ”historia”. De satt i Annes kök, drack vin och åt ost. Tore låg vid sidan av bordet och försökte se ut som om han inte var intresserad av osten, vilket ju också kan vara ett effektivt sätt att tiggas på. Alexander hade egenheten att han var svag för däggdjur, mest kvinnor av arten homo sapiens och katter, men hundar och hästar var också ok. Tore i sin tur hade alltid gillat Alexander när han kom på besök, han blev klappad och fick munsbitar från bordet.

- Stefan var lärare på en av mina forskarutbildningskurser, i religionshistoria, upplyste Anne.

- Javisst, såklart, glömmer ibland att jag är i Lund. Han var disputerad, såklart. Kunde arbeta som universitetslärare när tron hade svikit honom. Han berättade aldrig det.

– Om jag känner honom rätt var han alldeles för upptagen med att försöka lära dig grunderna kring alkemi, det var ju därför du sökte upp honom, eller hur. Utan att invänta svar, fortsatte hon;

- vet du vad hans avhandling handlade om? Teodicéproblemet!

– Jaha, och vad kom han fram till, varför finns det ondska i världen om nu gud är allvetande, allsmäktig och god? För det är väl det problemet vi pratar om, eller hur?!

– Men Alex, imponerande, på väg att bli akademiker, i alla fall?! Jag trodde du försökte sova dig igenom dina kurser. Där låg hennes hand på hans.

- Javisst, men vissa docenter är ju så sexiga, så man har svårt att låta bli att inte hålla sig vaken. Alexander tittade Anne i ögonen och log.

Samtidigt sa en liten röst i hans huvud; skärp dig nu för fan. Vi ska inte älska, ok! Inte här, absolut inte, just nu är det Sussanne som gäller. Du bara ska ta reda på saker om Dagéus som kan vara bra att veta.

– Vänta nu, backa bandet, sa Alexander. Berättade Dagéus för dig att jag sökte upp honom?

– Visst, svarade Anne, han hade tänkt göra dig till sin lärling. Han tyckte du var tillräckligt märklig och begåvad för det.

– Lärling?! Märklig och begåvad, ska jag ta det som en komplimang?

– Det tycker jag, men det var Stefan som sa det.

– Hur väl kände ni egentligen varandra?

– Vi låg inte med varandra, om det är det du menar, Stefan var homosexuell.

Fan, det ante mig, en snuskgubbe i alla fall, tänkte Alexander. Högt sa han;

- nej, det var inte det jag menade, jag menade bara...

- Alex, har du tagit hand om en del av Stefans böcker? Till exempel en svart handskriven anteckningsbok från början av 1800-talet? Hennes tonläge och kroppsställning var en helt annan nu. Alexander blev helt överrumplad.

– Varför, varför undrar du det? – Hur kan du veta?

– Stefan och jag bedrev ett forskningsprojekt ihop. Han ville inte ha med akademien att göra formellt sett, men han var en forskarsjäl, en hängiven vetenskapare. Han hade av en ren slump kommit över en helt unik anteckningsbok som han ville att jag skulle hjälpa honom att förstå. Gammeldags snirklig engelska skriven med skönskrift, om du vet vad det är...?

– Lagg av Anne, sa Alexander, du vet att jag inte är helt korkad, eller hur?! Jag vet teodicéproblemet är och jag vet vad skönskrift är, ok! Man behöver inte vara akademiker för att veta saker, ok!

- Ja, jag har räddat den boken och tre till av hans böcker. Vet du att jag hittade honom mördad, vet du det. Förstår du hur jävligt det är att se någon sittande i en fåtölj med tarmarna hängande ut ur buken, och fingrarna avklippta och lagda i en jävla fruktskål, förstår du det? Han hade rest sig och vankade omkring i köket gestikulerande.

- Vad fan ska man göra, jag vet inte varför jag tog böckerna, jag bara gjorde det, ok!

- Så, så, så Alex ta det lugnt. Du har boken alltså! Hennes lätnat gick inte att missta sig på.

- Japp, och två likadana till, som jag råkade hitta på universitetsbiblioteket. Ett osäkert leende bredde ut sig över Alexanders läppar.

- Jag hade nästan tänkt be dig hjälpa oss med dem, fast jag ville inte besvära, ville inte dra in dig i den här skiten.
- Jag är redan indragen Alex, sa Anne med en slags undertryckt entusiasm. Stefan och jag hade som jag sa ett forskningsprojekt ihop. Dessutom har Sussanne, underbar ung kvinna, redan frågat om jag kan hjälpa till. Två anteckningsböcker till, intressant, mycket intressant!
- Oj då, Sussanne är visst snabb i vändningarna, sa Alexander tyst för sig själv.

De hade hamnat framför diskbänken. Han log förmodligen ett ganska förvirrat leende när deras läppar möttes. De var som alltid väldigt kompatibla. Anne hade läppar som var lämpliga för kyssar.

Skit, fan, så här skulle det ju inte bli. Alexander var på väg hem, gående. Det är långt hem, det har börjat regna. Han har inte längre en tanke på hotet från ryssarna. Tur att han ska sova hemma hos sig inatt. Han skulle inte kunna se Sussanne i ögonen. Fan, vad han tycker illa om sig själv. Så här skulle det ju inte bli! De hade älskat, det hade varit bra. Väldigt bra! Som det var med Anne. Bra! Som det var med Sussanne också...

Förvirrad, omtumlad var bara förnamnet. Ok, hitta andningen, shit happens. Acceptera, gå vidare. Han hade varit utsatt för väldigt mycket stress på sistone. Litet synd är det allt om mig.

31. Perspektiv

”Den som fruktar döden, fruktar antingen att han inte skall känna något alls, eller att hans sinnen inte skall vara desamma. När han egentligen skulle finna tröst i att om han inte känner något, känner han inte heller smärta eller ondska...”

- Marcus Aurelius

Lund, fredag 27:e april 2012, eftermiddag

Nu var han tillbaka.

Som en slags jävla returburk, var han tillbaka. Det var nästan två veckor sedan Harald Andersson hade blivit kidnappad. Han var tillbaka och beordrad att gå på Stefan Dagéus begravning. Han hade också blivit beordrad att anmäla dem som fört bort honom till polisen, med väl inpluggade väldigt specifika informationer. Det som förbryllade honom var att det han skulle berätta var ganska nära sanningen. Han hade till och med fått registreringsskyltarnas nummer på bilarna de använt. Borde gangsters inte resonera omvänt? Han var förvirrad. Han var så oerhört trött. Han var en skugga av sitt forna jag. Det han hade blivit utsatt för de senaste veckorna hade gjort honom... förändrad. Hans storslagna tankar om sig själv och sin storslagna framtid, var slagna i spillror bokstavligt talat. Det hade blivit uppenbart att det han den där Alex, som han alltid betraktat som en looser och någon att utnyttja, kanske hade haft en poäng. För vad kan det vara... tre veckor sedan hade han deklamerat en dikt på en av Haralds fester; ”i verklighet är du ingen” var det återkommande temat, ”i verklighet är du ingen”. Fast att Harald påstod sig kunna litteratur visste han inte vem författaren var, pinsamt nog hade han gissat på Karin Boye fast det i verklighet var Gunnar Ekelöf. Hur som helst hade citatet på något sätt känts som det var riktat direkt mot honom själv men just då hade han inte känt det inte inom sig, han hade inte känt igen sig. Nu kände han, nu förstod han. Han var ingen! Han var inte ens säker på huruvida han var glad att han fortfarande levde eller inte. Han kunde nästan känna ett sting av avund när han betraktade Stefans kista framme i koret. Att han just hade varit utomlands var ingen tröst. Annars brukade han skryta om alla gånger han hade varit utomlands. En vecka i Tallinn var kanske inte heller så exotiskt. Åtminstone inte första delen av resan när han varit drogad och undanstuvad i en lastcontainer på vägen dit, och sedan tillbringat två dagar med att vara bakbunden och få stryk och bli skenavrättad i ett magasin av något slag. När de väl försäkrat sig om hans lojalitet hade det blivit mycket bättre, lyxhotell och privatjet direkt till Kastrup på vägen tillbaka. Han var mera välklädd än någonsin och att man hade löst in hans skatteskuld. Det senare gjorde att han vågade gå hem till sin dominanta sambo. Eftersom de hade ett

registrerat partnerskap hade hon väl vädrat morgonluft vid hans försvinnande – ingen man är lika med inga skulder, men en del tillgångar som skulle tillfalla henne. Han förstod ingenting, han var ingen, och han skulle gå till polisen imorgon. Efter det var han fri.

*

Sergej Söndag Romanov betraktade jordfästningen på avstånd.

Han tände en cigg. Ok, där var nollan Andersson som det var bestämt. Kanske kan vi få håll på läget i alla fall. Det hade spårat ur. Fan, vad han hatade när det spårade ur, som i den lilla byn i Afghanistan. Han hade aldrig förstått vad Kreml tyckte att det fanns att hämta där; sten, damm och skäggiga fåntrattar. En sak hade han dock fått klart för sig, krig var inget spännande äventyr. Ett rent helvete var det. Plutonen hade rusat fram som ett lämmeltåg mot det befästa lägret. Med automatkarbinen i famnen hade han skyndat efter de andra och plötsligt exploderade en granat framför honom i en kaskad av sand och jord. Löjtnanten kastades upp i luften. Högerarmen hängde i ett par köttslamsor och ur såret sprutade blodet som från en avsliten brandslang. Halva plutonen hade strukit med innan man fått kontroll på läget. För att straffa de skäggiga fåntrattarna hade kapten Gulagov beordrat sergeant Romanov och de som var kvar i hans grupp att döda alla i byn, kvinnor, barn, gamla. Och han hade dödat dem alla - till och med hundarna.

Kill them all! Kill them all, ekade det i hans huvud.

Kanske var han ändå tacksam för åren som soldat i Afghanistan. Det var ändå de som varit inkörsporren till organisationen. Han var kommen från fattiga förhållanden, men med det mytiska Romanov-namnet. Han hade alltid hoppats att han var släkt med den sista Tsarätten. Det var han sannolikt inte, men han hade alltid fantiserat om det och låtit andra förstå att han var det. Nu var han åtminstone en välbärgad man. Han hade börjat vänja sig vid torterandet och dödandet, kanske till och med gilla det en smula, men det måste ligga i en plan.

Ambitionen att läsa litteraturhistoria vid Universitetet var dock en utopi, det insåg han nu. Han var bra på det också. Kanske en dag... Hans lillebror verkade gilla dödandet det ännu mera än han, och nu var själv död. Å andra sidan – de flesta här är också döda. Han skrattade till när han insåg att han just mumlat ”kill them all” på en kyrkogård. Skrattet fastnade dock i halsen när han fick syn på Alexander. Chefen kunde säga vad han ville, beordra vad han ville.

Kanske var det nödvändigt att hans grupp måste ta litet semester hemma i Ryssland med hjälp

av svensk polis, men han skulle vara kvar. Den där Alexander ska dö! Men först ska han lida som fan. Nu är det personligt. Han må ha varit ett skithuvud, min lillebror, men man kan inte döda min lillebror och komma undan med det.

**

Agnes Dagéus var förtvivlad.

Hennes tillbakahållna gråt hade legat som en våt filt över hela begravningsceremonin. Förvisso hade hon förlorat sin enda son för mycket länge sedan men återfunnit honom de senaste åren. Fast nu var han förlorad på riktigt och att han hade blivit mördad var en skam. En skam som hon själv kanske bidragit till. Vad hade han hållit på med, egentligen? Stefans far universitetslektor Hans Dagéus hade aldrig accepterat att sonen var homosexuell. När det blev uppenbart bröt han all kontakt med honom. Samtidigt förbjöd han Agnes att ha kontakt. Och hon som det lilla korkade, inavlade våp hon hade lärt sig att hon var hade accepterat det. Hon var nu 76 år och bar fortfarande en slags skönhet i sitt åldrande på utsidan. Men ögonen var mestadels döda, de vittnade om att hon hade dragit sig undan från världen för länge sedan. Hennes despotiske man var numera rullstolsbunden efter en stroke. Han förmådde inte misshandla henne fysiskt längre, men den psykiska misshandeln var värre än någonsin. Efter det bestialiska mordet på sonen hade hennes fantasier om att hon borde ta livet av sin man på liknande sätt tagit fart. I deras ungdom hade hennes skönhet och Hamiltonpåbrå gjort henne till hett byte för hennes uppåtsträvande man. Hennes mor Maria hade tydligen genomskådat honom direkt, men själv hade hon varit så förälskad att hon inte kunnat se klart. Kanske var hon litet korkad i alla fall, som hennes make alltid anklagat henne för. Numera var hon dock glad över det äktenskapsförord som hennes mamma tvingat henne att skaffa. När modern dog för fem år sedan hade hon ärvt en mindre förmögenhet. Pengarna var bara hennes och hon hade i hemlighet köpt det hyreshus som Stefan hade bott i, eftersom han klagat över att han inte hade kunnat göra de anpassningar av lägenheten som hans nya forskning krävde. Stefan hade också ärvt en anseelig summa pengar efter sin mormor, men det mesta av dem hade han redan ”investerat i sin forskning”, som han själv sa. Men vad höll han på med, egentligen? Min begåvade son som inte bara disputerade som ung man som också lät sig prästvigas. Vad stolt hon hade varit vid båda tillfällena. Eller var ordningen tvärtom. Hon mindes inte längre. Kanske var hon korkad ändå? Eller håller hon på att bli dement? Hursomhelst hon grät vid båda tillfällena, nästan som idag.

Så ”kom han ut” som homosexuell. Hon visste det ju redan sedan länge, men hennes okänslige skit till make drabbade det hårt. Rätt åt den jäveln! Efter sin mors död och makens stroke hade hon börjat träffa sin son i hemlighet. I hemlighet hade hon också försett Stefan med en del pengar och hon hade givit honom det fossil som funnits i släkten i generationer och som gick under namnet ”Alexanders sten”, efter en förfader Alexander Hamilton som tydligen hade dött i samband med några arkeologiska utgrävningar i Grekland i början av 1800-talet.

Han betraktade också begravningen på avstånd.

Magne Adrian Olsson, eller MAO som han själv föredrog att kalla sig. Han var nu 54 år, tämligen fet och hade aldrig haft en kvinna eller man på ”det sättet” i hela sitt liv, men likväl, eller kanske just för att han inte lät sig styras av själviska gener, var han numera också tämligen lycklig. Han hade redan som 17-åring kommit över kopior av Isaac Newtons alkemiska och ockulta skrifter. De som hade upptäckts av en händelse när den världsberömda ekonomen John Maynard Keynes hade ropat in böcker tillhörande Newton på en auktion. Världen hade förundrats över hur en ett geni till naturvetare som Newtons kunde ha haft intimt samröre med det ockulta. MAO hade dock en slags extraordinär begåvning, som också kunde ses som ett handikapp och gå under beteckningen Aspbergers syndrom. Han kunde läsa mellan raderna och såg det som tydligen ingen annan sett. 1972 tillskrev han dåvarande presidenten för Royal Society Alan Hodgkin och berättade om sina upptäckter och de insikter Newtons skrifter bar på. Han var då 19 år. Han fick inget svar. Ett halvår senare lades han in på St. Lars sjukhus för ångest och konstiga idéer. Där blev han kvar mer eller mindre på heltid i sexton år. 1988 blev han utskriven för gott och nästan samtidigt helt oväntat kontaktad av George Porter, dåvarande president för Royal Society, som bad om ursäkt för att hans brev hade blivit obesvarat. Han blev inbjuden att komma till London med resa och uppehälle betalt.

Han mötte en slags inre krets inom sällskapet som berättade att en av deras relikter hade försvunnit i Sverige för mer än 170 år sedan, samtidigt med tre viktiga

anteckningsböcker. De bad om hans hjälp att försöka återbörda dessa ting. De ordnade så att han kunde skaffa sig en egen rörelse som täckmantel – ett antikvariat, och de hade ordnat så han kunde ta körkort. Han visste inte om de såg så på saken, men själv kände han sig en slags hemlig agent.

32. Dr Franksteins beslut

"I ljuset av halvskymningen som låg över kullarna kunde de inte riktigt se vad det var som närmade sig..."

- Shelley (ur *Frankenstein* 1831 års upplaga)

Villa Diodati vid Genève sjön, torsdag 18:e mars, 1819

- Jag måste verkligen resa till Sverige.

De har just lämnat stigen vid stranden bakom sig. Villan skymtar högre upp mellan träden, tre våningar exklusive den takvåning där William bor, den stora balkongen på andra våningen som bärs upp av första våningens kolonner. De dansande solfläckarna och ett svagt soldis får den att se magiskt ut, nästan som en hägring. Verklig eller inte, för dem som vistas där är det en verklig oas.

Han hade fått brevet för en vecka sedan, det hade gjort honom villrådig och rastlös, men nu hade han tydligen definitivt bestämt sig. De månader han varit här hade gjort honom gott, tyckte Mary. Han smälte väl i sällskapet. Han hade som vanligt en välgörande inverkan på såväl Percy som John och Byron, de hade alla varit mera spirituella och kreativa de senaste månaderna än på länge. Det gällde även henne själv, han hade dessutom hjälpt henne med att finslipa förläggarkommentarerna till hennes *"Frankenstein, eller den Moderna Prometheus"*. Den var förvisso publicerad anonymt redan förra året men hade redan blivit en sådan försäljningssuccé att förläggaren hade bett henne om en reviderad version, där "the beast" inte skulle referera till vetenskapsmannen utan till hans monstruösa skapelse, över vilken han förlorar kontrollen.

- Förbannade Banks och förbannade Royal Society. William hade berättat att brevet var från Sir Joseph Banks, som bad honom resa till Sverige och anta en tillfällig gästprofessur delad mellan två olika Universitet. Hon avskyr verkligen att han ska resa, men när hennes halvbror bestämt sig för något är han orubblig. Detta är tillsammans med hans charm, blixtrande intellekt och mod är egenskaper som gjorde att just han fick stå som modell till Byrons egensinnige hjälte *"Riddare Harold"*. Nu har han även fått dela med sig av en del egenskaper till *"Dr Frankenstein"* i hennes bok - hängivenheten som forskare och skickligheten som kirurg. William var kanske inte direkt smickrad över detta, framför allt inte att bli kallad "the

beast” men väldigt överseende och menade att han fick vara nöjd med att åtminstone inte monstret var modellerat på honom.

- Kära Mary, det är en stor ära och sannolikt väldigt intressant arbete, jag kan bara inte avböja.

– Jag förstår bara inte varför det blev just jag, kanske för vår mor var så svärmisk för Sverige och för att jag talar språket hjälpligt.

- Du vet mycket väl att du fått erbjudandet för du är bäst, men är för blygsam för att medge det, genmälde Mary.

- Kanske det Mary, kanske det, sa William halvt frånvarande och en smula hemlighetsfullt.

Efter Stephens Grants tragiska olycka hade Sir William Hyde Wollstonecroft tillbringat närmare nio månader dels på resa i Italien och dels hos sin tretton år yngre halvsyster Mary Shelley, hennes man Percy Bysshe Shelley, Lord Byron, John Keates och andra radikala romantiska författare i den magnifika Villa Diodati vid Genève sjön. Innan detta långa återseende var det länge sedan de sågs. Mary hade förvandlats från pojkflicka till en blond, vacker ung kvinna. Hon var en orolig själ och vagabond. Hon hade trots att hon bara var 21 år redan varit runt i det mesta av Europa. Hon tror precis som sin mor på fri kärlek och hon har trots sina unga år sannolikt också utövat en hel del av det slaget, då hon är en aning impulsiv. Förövrigt samma typ av fri kärlek som han själv är en produkt av. Hans far var en fransk adelsman som hans mor träffat i Paris innan revolutionen. Han hade aldrig träffat honom, och med största sannolikhet hade han fallit offer för utrensningarna under skräckväldet. Mary i sin tur hade som redan sexuellt erfaren 16 åring förälskat sig i den fem år äldre berömde poeten Percy Shelley. Saken var bara den att han redan var gift och hade två barn. Då Marys far förbjöd henne att umgås med Shelley rymde hon helt sonika med honom ut i Europa. William håller mycket av sin syster, han hade alltid försökt ställa upp för henne och inte förebrå henne något. Vid sidan av alla andra egenheter i hennes sammansatta personlighet var Mary ofta ansatt av dåligt samvete, framför allt gentemot honom, för att deras mor den radikala filosofen och skribenten Mary Wollstonecroft hade dött i barnsäng vid hennes födelse 1797. Mary hade fått bära mycken sorg i sitt korta liv, med två barn som hade dött ifrån henne. Det gav ett litet vemodigt till drag till hennes personlighet, men även det klädde henne. Mary om någon förstod hur det är att förlora någon man älskar. Den sorg som känns lika stark som hela världens undergång. Sorgen efter deras mor hade förbundet dem tidigare, sorgen hade nu fört dem samman igen. Bandet halvsyskonen emellan var nu starkare än någonsin.

Han tyckte mycket om deras promenader i omgivningarna kring Genève sjön. De kunde gå och samtala i timmar. De samtalade om allt mellan himmel och jord. De kunde till och med tala om köttets lust och själens obotliga ensamhet.

Han njöt av berättelserna framför brasan i Villan om kvällarna. Detta sällskap han till och från hade förmånen att tillhöra var sannolikt bland de vittraste i Europa. De hade arbetat upp en gemensam böjelse för spökhistorier. Ett romantiskt svärmeri för kedjerasslande vålnader i urgamla borgruiner. Som författare var de också bland de första som gjorde litteratur av denna böjelse. William var flera gånger nära att berätta om händelserna kring expeditionen till Chaironea och sökandet efter filosofernas sten. Han avstod dock eftersom han visste att det kunde vara förenat med fara för alla som blev inblandade. Historier av det mera absurda slaget förekom också. En kväll hade till exempel Keats berättat hur han under en av sina ensamma promenader vid sjön helt oväntat nått ett träsk stort som världsaltet och bortom detta en vattenyta utan horisonter där valar med kvinnohuvuden och kvinnotorso regerade, vilka kunde locka vem som helst i fördärvet med trollmakten i sina bröstvårtor. Det kom William att bli fundersam över hur mycket opium Keats egentligen tog och hur tunn gränsen kan vara mellan geni och ren skär galenskap.

Han visste att folket i trakten var misstänksamma, för att inte säga rädda för sällskapet i Villan. Trakten formligen surrade av rykten om deras sexuella frigjordhet. I kombination med Byrons alkemiska intresse och försök till guldmakeri hade ryktena växt till utövandet av orgier med inslag av svartkonst, satanism, bortförandet och ätandet av barn, vilket sällskapet brukade raljera omkring och ha roligt åt. De tog Williams varningar om att inkquisitionen fortfarande var aktiv och kyrkan inte var så tandlös som man kunde tro som ytterligare ett skämt.

Inom det närmaste skulle han dock vara på väg till Sverige. Han reser dock inte för jobbets skull. Den gästprofessur han har tackat ja till att anta skulle delas mellan Lunds Universitet och det nystartade Medico Chirurgiska Institutet i Stockholm. Han reser som agent för Royal Society, för vetenskapen och det sunnda förnuftet. Men kanske mest reser han för Stephens skull, för att få klarhet i vem eller vilka som berövat honom människa han älskade.

33. *Quelle surprise*

” ... att vi med nödvändighet slutgiltigt måste ge upp det klassiska orsaksidealet ... ”
- Bohr

Lund, fredag 13:e april 2012, 16.13

Jehovas Vittnen såklart!

Mumlande diverse svordomar klampade Dagéus mot ytterdörren. Jävligt besynnerligt att när man minst av allt ville det så ringde det på dörren. I vanliga fall, när man faktiskt kände sig svältfödd på sällskap så var det ingen som behagade komma på besök. Inte ens Jehovas Vittnen. Han rykte upp dörren beredd att leverera en dräpande replik kring ”guds död och materians liv”.

Innan han kunde säga ett ord grep något som verkade vara en järnklo kring hans strupe och släpade utan synbar ansträngning in honom i vardagsrummet. Som i en skräckfilm noterade Dagéus att dörren till trapphuset slog igen utan att vare sig han eller hans angripare var i närheten av den. Vinddraget, noterade han slött. Först nu släppte hans ovälkomna besökare sitt järngrepp och Dagéus föll ned i sin favoritfåtölj. Skräcklaget stirrade han på den svartklädda gestalten. Eller var det mörkgrått han var klädd i? Han var inte så lång en och sjuttio, kanske. Kortare än han själv. Han kunde inte urskilja mannens ansikte på grund av huvan han bar, det enda han registrerade var dennes kraftfulla kroppsbyggnad som tycktes utstråla fysisk styrka och återhållen kraft. Han blev litet kåt trots eller kanske tack vare att han var skräckslagen. Fast hans mest darrande önskan var att den svartklädde skulle ta hans pengar och bara försvinna. Istället började han tala med i ett otäckt lugnt och resonerande tonläge.

- Ursäkta att jag tränger mig på doktor Dagéus, men jag har en fråga som jag är i stort behov av att få svar på. Mannens avspända och obesvärade sätt underströk på något sätt hur dödligt farlig han var.

Dagéus nickade utan att få fram ett ord ur sin torra mun. Han ville så förtvivlat gärna vara till lags, som så ofta. Beredd att svara på vilka frågor som helst. Beredd på vilka sexlekar som helst. Fast det här var annorlunda, det här är inte vilken S&M-bög som helst. Vem är detta, som kallar honom doktor, som har sådan stenkoll, sådant kyligt lugn? Djävulen själv, såklart!

Han hade egentligen aldrig trott på djävulen men detta faktum gjorde honom inte lugnare. För tillfället hade han förrått sitt fosterland, sin gamla mor och Kristus utan att blinka. Dock var han någonstans i sitt inre glad att han nogsamt stängt till om sitt laboratorium.

- Jag har förstått att ni förlorat tron på Kyrkan, fortsatte den svartklädde. Vad som förbryllar mig är att ni i stället blivit utövare av vad som alltid betraktats som hädelse, kätteri som vi brukade benämna det. Vilken tröst tycker ni er finna där?

Det är i all fall inte djävulen, tänkte Dagéus, men utan att känna sig ett dugg lättad. Dagéus såg upp, snyftade fram ett ”förlåt” och vek sedan omedelbart bort med blicken igen. Mannen i de svarta kläderna tycktes aldrig blinka. Allt som sågs titta fram under kåpan var ett par stålgrå ögon som genomträngande fixerade det de betraktade.

- Det är väl inte så simpelt som att ni bytt ut era forna dygder mot ren girighet? Ett dåligt byte i så fall, sju dygder mot en dödssynd.

- Ni förstår inte. Jag tror inte längre. Vare sig på himmelriket eller på uppståndelsen. Allt jag tror på är materian och dess förmåga att omvandlas, formeln för evig rikedom.

- Fann ni den då?

- Nej, men...

- Säg mig, har ni någonsin sett eller varit i besittning av en sten som i sig ser tämligen oansenlig ut, ligger väl i handen, men som i själva verket är något som man inom er konst brukar kalla de vises sten?

- Aldrig, jag svär! Hade jag något sådant skulle jag ju ha uppnått mina drömmars mål. Men jag har aldrig trott på ”stenen” som en sten, utan som en idé, en kemisk formel. Desperationen fick Dagéus röst att slå över i falsett. Inom honom dök det dock upp ett frö till tvivel.

Alexanders sten... Ett gammalt fossil som han hade fått av sin mor och som han hade bytt bort mot keramikugnen, tänk om det var... Vilken jävla livets ironi i så fall...

- Såja, såja. Självklart tror jag er på ert ord.

Mannen böjde sig ner och fattade Dagéus ansikte i sina händer som för att lugna honom. Sedan vred han till med kraftfull knyck. Huvudet dinglade livlöst med bruten nacke när mannen i svart försiktigt, nästan ömt, satte hans kropp tillrätta.

- En dödssynd är hursomhelst en dödsynd, viskade han och lämnade lägenheten lika ljudlöst som en skugga.

34. Mord i Stockholm

”Det var en märklig tid. Vetenskapen var på frammarsch, men folk i gemen var okunniga och vidskepliga. Det var en tid då kirurger gjordes av hantverkare som fältskärer och kungar kunde göras av folk i gemen.”

- Wollstonecroft

Stockholm, tisdag 13:e april, 1819

Han har tillbringat nästan ett år på resande fot i en slags inre landsflykt.

Sir William Wollstonecroft står på vid relingen på skonaren Belise och ser ut över Saltsjön som glittrar i solskenet. Han är på väg in mot hamn i Stockholm. Han tittar upp mot den ståtliga, slottslika byggnaden på berget med sitt torn. Inte undra på att den fått allsköns flottbesök att skjuta salut då de trott att de passerar kungliga slottet. Han vet dock att huset trots sitt ståtliga yttre gömmer ett dårhus, Danvikens hospital. Lika bedrägligt som livet självt kan vara. Trots att varma vindar blåser ner från Mälaren kommer det en ilning uppför ryggraden som strax får honom att känna sig iskall inombords. Närheten till hospitalet får honom att tänka intensivare än vanligt på Stephen, mannen han älskar, som filosofernas sten gjort till en lallande fåne på St. Bartholome hospital i London. Den så kallade olyckan med droskan på Drury Lane för ett år sedan var uppenbart iscensatt. Dessutom har William kommit att misstänka att Stephens skullskador bättrades på med uppsåt på operationsbordet. Om han bara förstått hur stor och överhängande faran var så han hade kunnat förse Stephen med beskydd. Inte heller Sir Joseph Banks hade förstått det akuta i situationen. Banks inbjudan till samtal hade kommit för sent. Olyckan var redan skedd. Om nu sorgen över att mista någon man älskar genom ett oväntat dödsfall är oerhörd, är det än värre att tvingas sörja någon som död fast de fortfarande lever.

När han fick det tredje vädjande brevet från Banks bestämde han sig för att sluta fly och möta sig själv, sin sorg och sin vrede. Att göra något konstruktivt av det hela. Via Amsterdam där han sammanträffade med Banks sändebud för att få reskassa, diverse dokument och en annan viktig packningsdetalj färdas han till Sverige och Stockholm. William har fått veta att Banks misstänker att det funnits och fortfarande finns en förrädare bland de 21 i den inre kretsen på Royal Society. En förrädare som skulle gå Vatikanens ärenden. Det är sannolikt heller ingen tillfällighet att Jesuitorden återupprättades just året efter denna inre krets på Royal Society

började planera expeditionen till Chaironea. Han är i Sverige för att utröna vilka krafter som låg bakom mordet på Sir William Burroughs och Stephens så kallade olycka. Banks är övertygad om att det är samma motiv och krafter som låg bakom mordet på Axel von Fersen i denna stad nio år tidigare.

På kajen möter honom professor Hagströmer, inspector på Kongliga Carolinska Medico Chirurgiska Institutet.

*

Söndagen den 20:e juni 1810, i samband med kronprins Karl August begravning, blir greve Axel von Fersen ihjälslagen av en uppretad folkmassa på rådhusgården vid Bondeska palatset i Stockholm. Han hade inte tänkt sig att han skulle dö, i alla fall inte just den här dagen, och åtminstone inte på ett sådant osnyggt sätt, föga passande en gentleman och hjälte. Hans levnadsbana hade gestaltat sig på ett sätt som gjorde att man kunde tänka sig mer än hundra anledningar till att han skulle tagas av daga. Han hade varit diplomat och hemlig agent av rang. Han var veteran från det Amerikanska frihetskriget där han varit i Fransk tjänst, åtminstone mestadels. Han hade varit gunstling vid det franska hovet innan revolutionen och tillika den avrättade drottningen Marie-Antoinettes älskare. Nu är han utpekad att ligga bakom det så kallade mordet på den svenske kronprinsen Karl-August. Att bli dödad av en mångfald trubbigt ineffektivt våld; knytnävar, knölpåkar, stenar och matknivar tar sin tid. Han är inte rädd, det har aldrig legat för honom. Han erinrar sig filosofen Boethius ord när han fick sin dödsdom – ”det går upp och ner i livet”, och tar det hela som en man, en riktig man, en stoiker – en som hanterar alla livets vändningar med upphöjt lugn. Fast inuti är han bra irriterad och otålig över denna förbannade pöbel och deras ineffektivitet. Han tänker på Marie. Så ser ödet till att deras liv åter blir sammanflätade, sammanflätade in i döden, då också han nu faller offer för samma typ pöbel som han misslyckades med att rädda henne ifrån. När döden närmar sig är han mest irriterad över att han blir mördad på ett så osnyggt sätt och för en absurditet som han inte var inblandad i, istället för något av allt det han faktiskt hade han gjort, hade trott på, och varit beredd att dö för.

Han är på väg att vända blicken hinsides när han i skuggan av något som liknar en svart munkkåpa tycker sig se ett ansikte från förr. Två stålblå ögon som möter hans en sista gång och som gör att han dör i en känsla som är en blandning av ovisshet, vrede och tacksamhet.

Stenen, han hade nästan glömt den. För honom hade den bara varit ytterligare en erövring. Kanske hade hans död ändå en mening, kanske fanns där ett samband med något han viktigt, något värt att dö för.

35. Ignotus

”Vi hjälper till med att iordningställa en avliden inför ett avsked i bårhuset. Det innebär att vi försöker att sluta ögonen på patienten, bäddar med rena lakan och kuddar, byter skjorta om det behövs samt placerar den avlidne på en låg bår täckt med gul filt. Ibland händer det att vi måste tvätta den avlidne på grund av att vätskor runnit ut från munnen...”

- Ur informationsbroschyr om verksamheten på en bårhusavdelning

Lund, söndag 29:e april 2012, tidig morgon

- Vakna! Jag tror att det är någon vid dörren!

Susanne väste i Alexanders öra samtidigt som hon ruskade honom i armen.

Alexander flög upp i sittande ställning och insåg ögonblickligen att Susanne hade rätt. Där var något. På osäkra ben vacklade han ut i hallen. Utan att tända lampan smög han fram till dörren på vars andra sida någon av allt att döma försökte ta sig in i lägenheten. Knäna hotade att vika sig. Allt verkade röra sig i slowmotion, gunga och vingla som däckets på en båt i hög sjö. Någon drog långsamt i handtaget. Utanför hördes nu omisskännliga ljud av att de bearbetade låset med någon form av verktyg. Försiktigt förde Alexander ögat till ytterdörrens kikhål.

- Shit, det är ryssfemman! Ring polisen! Fort som fan, annars är det ute med oss, viskropade han till Susanne som utan att tveka slet åt sig telefonen från väggen och slog numret till larmcentralen. Samtidigt öppnade hon fönstret i sovrummet. De var förvisso på tredje våningen men att hoppa såg hon som ett bättre alternativ än att hamna i ryssarnas våld.

Alexander släppte inte trion utanför med blicken. Nu tog de till kraftigare verktyg.

Skräckslaget insåg han dörrens gångjärn snart skulle ge vika under slagen från den tunga släggan. Ögonblicket efter kunde han förvånat konstatera att de bara slutade försöka bryta sig in och sedan bara stod där och småpratade, som om de väntade. Inte heller gjorde de något försök att dölja sina förehavanden. I sina händer höll de fullt synligt de verktyg som de nyss försökt forcera ytterdörren med. Med stigande förvåning fortsatte han att hålla dem under uppsikt ända tills ett tiotal tungt beväpnade polismän stormade upp för trappan och beordrade ryssarna ner på knä med händerna över huvudet.

- Vad sa du till dem på larmcentralen, viskskrek han till Sussanne, polisen är redan här med värsta antiterroriststyrkan!

Sussanne slängde på luren och hann fram till titthålet för att se ryssarna på knä.

- Och så säger de att offentlig sektor är ineffektiv, fnittrade hon i en blandning av nervositet och förtjusning, jag kom ju inte ens fram till larmcentralen.

Ryssarna lät sig uppenbarligen gripas utan något som helst motstånd. Vad som tycktes vara obegripligt var det faktum att de bara hade bearbetat låset tillräckligt länge för att väcka uppmärksamhet och sedan stått där i väntan på att polisen skulle anlända.

*

Senare i Sussannes kök, när de lämnat sina vittnesmål, bad en ny besökare från polishuset att få tala med dem. Han presenterade sig som Kommissarie Karlsson, vilket fick Sussanne att dra på munnen. Hon noterade roat att han till utseendet faktiskt också påminde om sin namne från otaliga äventyr med Musse Pigg. Kommissarien verkade inte lägga märke till hennes munterhet utan lade fram ett par fotografier på köksbordet.

- Jag tänker inte fråga om det är någon av er som skickat in de här eftersom de inkommit anonymt, men det verkar knappast vara en slump att vi den senaste veckan fått in en massa tips om de här typerna. När vi sedan sätter span på dem åker de nästan direkt hem till dig och försöker göra inbrott, han tittade uppfodrande på Sussanne.

- Jag tror kanske det har med min uppsats att göra.

Både Karlsson och Alexander tittade på henne med samma häpna min.

- Din uppsats? Var det enda som slapp ur Karlsson.

- Ja, min uppsats. Jag lämnade nyligen in en uppsats om organiserad brottslighet där jag på slutet framkastar hypotesen att mordena den senaste tiden kan ha med en ökänd fraktion av den ryska maffian att göra. Kanske kom jag för nära sanningen och kanske de har informatörer på Universitetet...

- Det låter väldigt, vad ska jag säga, initierat... Var har ni fått de idéerna ifrån?

- Jag, kan tyvärr inte röja mina källor, säger Sussanne med ett leende.

- Hör nu, unga fröken det här är en mordutredning och inte någon slags lekstuga, sade Karlsson så barskt han kunde. Men han såg ändå väldigt snäll ut.

- Okej, okej, jag intervjuade chefen för sedlighetsroteln i Malmö, han verkade vara ganska initierad inom området.

- Pauli?

- Ja, just så. Pauli Niemelä, hette han visst, sa Sussanne och log brett.

- Sussanne... Niemelä?! Ni måste vara hans dotter!?

- Ja, fast när jag intervjuade pappa var det i rollen av kommissarie och han sa ingenting han inte hade sagt till vilken Universitetsstudent som helst.

- Jag förstår, sa Karlsson. Tack för värdefull information och ursäkta att jag bevärade. Han lade ner fotona i sin portfölj, reste sig och drog på sig den beige bomullsjacka han hängt över köksstolen. Precis i dörröppningen vänder han sig om.

- Jag brukar inte rekommendera någon att leka privatdeckare men det är mycket tack vare era informationer vi löste det här. Pauli var en bra kriminalare, du brås väl på honom. Skulle man kunna få läsa den där uppsatsen?

- Visst! Pappa har den och ni verkar ju känna varandra.

Alexander hade suttit tyst och häpnat över Sussannes uppfinningsriktighet, ”smart” var bara förnamnet. Samtidigt hade han studerat bilderna litet närmare. Han hade placerat dem intill sina egna minnesbilder som i en ”finn fem fel”-tävlings fråga från sin barndoms serietidningar. Och där var det. Felet. I utkanten på ett par av bilderna såg han ytterligare en person som han inte lagt märke till tidigare. Det var nästan omöjligt att urskilja några distinkta drag ens i den här starkt uppförstorade utskriften, men kroppsspråket skvallrade om att denne inte bara varit någon som råkat passera den mörka BMWn. Det var en person i mörk hood med huvan uppdragen som verkade bevaka bilen.

**

Tidigare samma morgon hade Sergej ”Söndag” Romanov haft ordergivning med ”sergeant Tisdag” som efterträtt hans bror i andrabefälsrollen.

- Ni ska alltså låta er gripas av de svenska halvpoliserna och ta en tur till fosterlandet. När allt lagt sig är det bara att komma tillbaka. Sovjetunionens fall har åtminstone haft det goda med sig att det är lika lätt att åka fram och tillbaka mellan Ryssland och resten av världen som det är att korsa Tverskaya Ulitsa efter rusningstid. Hur som helst, det kräver ingen vidare planläggning, få det gjort. Söndag tystnade och vinkade avfärdande med handen.

Tisdag undertryckte en impuls att berätta att det faktiskt var på Tverskaya Ulitsa de hade fångat Lajka innan de skickade upp henne i Sputnik i november 1957, nickade och gick utan ett ord in i det rum som han delade med resten av veckodagarna. Utan onödiga utvecklingar förklarade han vad som förväntades av dem och om någon blev överraskad eller upprörd över de order de fick så røjde de inte med en min sina känslor. Istället samlade de ihop sina ägodelar, vilket i stort inte var mera än kläderna de bar.

Planen var mycket enkel. De visste att Alexander just nu gömde sig hos flickvännen så enklast var att åka dit och skrämma upp honom så pass att han hellre ringde till polisen än att riskera sin och hennes hälsa. Fast ingen hade glömt hur det gått för Fredag så de skulle vara på sin vakt. Efter att Sergej hade genomfört sitt bondeoffer var det bara han och den där Alexander. Det var något märkligt med den där Alexander, först hade han varit övertygad om att den unge mannen hade samröre med kineserna och var den som dödat prästen. Efter att ha forskat en del i saken hade han avskrivit kineserna, vilket var en stor lättnad. Han hade sedan varit benägen att betrakta Alexander som ofarlig men av ett visst intresse, eftersom han kände prästen. Men så kom det här med Konstantin...

Senare samma dag blir Sussanne uppringd av sin far.

– Herregud flicka lilla, det där kunde gått illa. Inte ens jag kunde tänka mig att de hade informatörer på Universitetet. Det blir en tuff nöt för Karlsson att knäcka.

- Ja, fast han verkar ju vara... kompetent...

- Ja, Karlsson är rätt duglig på sitt sätt. Han har fått dem att erkänna tre mord. Jag kände bara till två. Det var tydligen en intern uppgörelse. Två av deras egna och den där prästen. De skyller på varandra i vanlig ordning, fast det kan ju vi skita i, de kommer att bli utlämnade till Ryssland direkt.

- Har dom fått veta vad det handlade om?

- Tydligen var det droger, som vanligt. Tänka sig, en präst som handlar med knark, vissa gör visst precis vad som helst för pengar. Fast själv är jag inte helt övertygad. Ta det försiktigt Sussanne.

- Inget om guldmakeri alltså. Antingen är de eller vi på fel spår, sa Sussanne, efter det att hon redogjort för samtalet för Alexander.

36. Veritas

”Han kallades Louis-Dieudonné. Dieudonne betyder gudagåva”.

- Diderot

Stockholm, onsdag 5:e maj, 1819

Den ligger väl i handen.

William tittar granskande på stenen. Det som ser ut som ett mönster av regelbundna linjer lär vara text. Sedan den hittades har dock ingen fått någon ro att studera den tillräckligt länge för att bringa någon klarhet som står skrivet på den, men språket var kilskrift det visste han. Fast det lär vara Sanningen, eller åtminstone en del av den. Han hade lovat sig själv att inte involvera sig i detta sökande igen. Men var man en gång utvald och invald i kretsen verkade sanningen söka en, även om man inte själv sökte. Där vid obduktionsbordet hade han inte trott sina ögon, samtidigt som direkt hade förstått vad det var. Medlemmarna av den innersta kretsen hade tydligen varit så välinformerade att de hade hittat den, fast expeditionen till Charonia varit ett misslyckande, åtminstone i den inre kretsen. Officiellt var den en stor framgång. De hade gjort fynd som inom arkeologin betraktades som lysande och hade renderat mångahanda akademiska meriter. Själv hade han avböjt att följa med. Av Stephens berättelse att döma hade inte ens hans morbror som expeditonsledare vetat att de hade hittat stenen. Fast han tillhörde ju å andra sidan inte den innersta kretsen. Båda de medlemmar av den innersta kretsen som var med i Charonia var nu döda. Kanske kunde det ses som en slags förbannelse ändå, att de som verkligen hade vetskapen och hade den i sin ägo hade en tendens att dö i förtid. Hursomhelst hade Alexander Hamilton trots sitt tillstånd haft krafter kvar och sinnesnärvaro nog att gömma den där väldigt få skulle få för sig att leta, inuti liket av sin döde kamrat. Själv hade William lämnat över den till Banks strax efter Stephens olycka, och svurit att han aldrig skulle befatta sig med den igen. Nu låg den alltså i hans hand igen, han hade fått den i retur av Banks sändebud i Amsterdam. Han var åter engagerad i detta krig. För krig var vad det var. Inte lika högljutt som Napoleonkrigen där han hade fått en stor del av sin skolning som kirurg och riddare, men likväl ett krig. Ett psykologiskt krig som fördes i det tysta, och som skördade dödsoffer.

Han satt på sitt tjänsterum på Kongliga Carolinska Medico-Chirurgiska Institutet på Kungsholmen i Stockholm. Man hade flyttat verksamheten hit för ett och halvt år sedan för att ha närheten till Serafimerordens lasarett dit stor del av utbildningen och forskningen var

förlagd. Han kom väl överens med professor Hagströmer, de var båda moderna kirurger som strävade efter att lyfta fältskärens gamla hantverk till vetenskap och läkekonst. Att institutet fått tillstånd att utbilda också medicinare var en god sak. Detta retade dock gallfeber på professorerna i Uppsala. Och det retade dem tydligen ännu mera att Hagströmer lyckats rekrytera William och strategiskt nog delade hans gästprofessur med Universitet i Lund. Han hade just fått ett brev från en professor Hwasser i Uppsala med erbjudande om en motsvarande, fast bättre betald gästprofessur där.

Hagströmer visste dock inget om hans andra uppdrag; att söka efter en andra sten, den som försvunnit i samband med Axel von Fersens död. Stenen som René Descartes mördades för 1650 och som sedan letade sig till franska hovet 1661, gömd i Descartes kvarlevor. Enligt sägnen gav den Ludvig XIV obegränsad självtillit och lyskraft – Tellusstenen som gjorde Solkungen. Von Fersen hade räddat den undan revolutionen och blivit lovad en rundlig summa pengar för att överlämna den till Royal Society, men Vatikanen hade tydligen hunnit före. Enligt uppgift från Banks fanns den dock fortfarande i Stockholm - med samma uppgift som den sten William har – att locka till sig sitt syskon.

*

Det knackade på dörren.

- Kom in, sa William på sin engelskbrutna svenska medan han lade tillbaka stenen som också fungerade som brevprens. Hagströmer var högröd i ansiktet när han klev in.

– Den där Hwasser, sa han och undertryckte en svordom. Maken till fräckhet! Vad betalningen beträffar...

– Goda nyheter färdas visst fort här, sa William och log. Jag har redan skickat ett vänligt brev i retur, och avböjt.

Hagströmer sjönk ner på en stolen mitt emot skrivbordet, fingrade litet på stenen och utbrast;

- Det här måste fanimej firas!

37. Uppenbarelse

"Graden av verklighet mellan de intryck såsom ljus och ljud en människa mottar och de upplevelser som utspelar sig i hjärnan i form av minnen äger ingen principiell skillnad"

- Diderot: *Den okända Encyklopedin*

Staffanstorp, onsdag 2:a maj 2012, 18.30

Sussanne kände sig illa till mods.

Anne bodde i de nybyggda villor i den östra delen av tätorten som hade kommit till i samband med Bomässan 1997. De mera exklusiva delarna av området gick under beteckningen akademikergettot för alla som inte själva bodde där. Här trängdes docenter, professorer och diverse tjänstemän från universitetet.

Sussannes stämningsläge kom sig inte bara av att bostadsområdet påminde henne om en hotande framtid hon inte var speciellt sugen på; som etablerad familjemänniska med villalån, grillkvällar i trädgården och statusävlan med grannarna. Det hade krupit fram att Anne och Alex hade haft ett förhållande för cirka ett år sedan. Hon förstod sig inte på kvinnor i medelåldern som tänkte på grabbar i tjugoårsåldern, så var det bara. Nu var Anne tydligen nyskild. Dessutom hade det visat sig att Alex varit hemma hos henne i lägenheten i Lund efter Dagéus begravning. De hade fikat och pratat bara, som han uttryckte det, sedan hade han varit väldigt snabb att leda in samtalet på anteckningsböckerna och det anmärkningsvärda i att Anne och Dagéus hade ett forskningsprojekt ihop som rörde just en likadan anteckningsbok. Hon förbannade nu sin kvicktänktethet. Ibland var inte att tänka och agera snabbt liktydigt med att vara klok. Fast å andra sidan visste hon ju inte hur det låg till, när hon först hade frågat det som hon då tyckte var en trevlig kvinnlig docent i hennes spinningrupp om hjälp. Nu hade hon förfört Alex igen, det var Sussanne nästan säker på, och hon hade ingen som helst lust att vara här. Att han själv hade hittat "träning med en kinesisk Tai Chi mästare" som undanflykt för att slippa följa med ikväll förstärkte bara hennes misstankar. Han som hade varit så angelägen om att hitta ledtrådar. Hon var alltså på väg till en konkurrent. Och inte vilket litet vapn som helst, utan en intelligent och vacker kvinna som i och för sig måste vara i fyrtioårsåldern men lätt kunde tas för att vara 32. Hon gillade inte att vara i beroendeställning till någon som hon helst ville be fara åt helvete.

- Kanske inte så jävla dumt med ett nytt miljonprogram. Så vanligt folk får någonstans att bo utan att behöva lägga hela lönen på hyra, mumlade hon när hon gick in genom den smidda grinden.

*

Det var en stor tvåplansvilla med välskött trädgård. En vacker fullmåne stod rakt över huset och en koltrast satt och sjöng på TV-antennen. En övre medelklasslycka som bara var för välregisserad. Husets ägarinna stod redan på förstutrappan och väntade henne när hon med tämligen ovilliga steg gick uppför gången. Anne höjde handen till hälsning och fyrade av ett bländade leende. Sussanne registrerade nästan maniskt alla detaljer i hennes utseende. Hon var söt, inte tu tal om det. En kvinna i yngre medelåldern som visste att hon såg bra ut. Hon mådde illa. Var hon på gång att bli magsjuk, eller kunde svartsjuka yttra sig rent fysiskt? Hon hatade henne, nej, var för starkt. Men hon tyckte definitivt inte om henne längre.

- Välkommen, sa Anne och höll upp dörren för henne.

Hallen var alldeles för välordnad för att Sussanne skulle kunna ta dess ägare på allvar. Om det nu fanns barn i huset borde det väl vara litet stökigt? Märkeskläderna på galgarna var inte för många för att väcka anstöt eller göra att det blev för trångt. De fortsatte in i vardagsrummet som var smakfullt inrett, om än en smula opersonligt. Utan att förmå sig att kunna slappna av nog för att slå sig ned lät Sussanne blicken vandra över den rejält tilltagna salongen. Anne hade kallat den ”salong”, herregud, tänkte hon, ingen säger väl ”salong” nu för tiden.

På väggen hängde flera fotografier av två Golden Retrievar i olika situationer. Med en ansträngning för att verka avspänd och vänligt inställd frågade Sussanne om det var Annes hundar. Genast berättade Anne att de hette Tore och Sasja, fast Sasja hade dött i vintras. Hon formligen bubblade fram historier om Sasjas vänlighet, klokhets och godhet. Inte speciellt unikt för någon som mist ett älskat husdjur. Sussanne log när det var passande och skakade bedrövat på huvudet när situationen så krävde. Egentligen betraktade hon just Retrievers som hundvärldens motsvarighet till förstalinjens chefer i den offentliga sektorn, beiga och dumsluga. Fast knepet hade dock avsedd effekt. Hur intelligent och världsvan Anne än var så var hennes ömma känslor för den avlidna kelgrisen starkare. Fast inte så starka att hon kunde undgå att glida in i sin lärarroll när hon märkte att Sussanne fastnade framför ett kopparstick föreställande den grekiska filosofen Diogenes i samspråk med Alexander den store.

- Du känner till den historien, eller?

- Skym inte solen, menar du, mumlade Sussanne till svar.

Anne nickade och log välvilligt.

- Något som jag alltid tyckt inrymt visdom är Diogenes svar på frågan vad de skulle göra med hans kvarlevor och han svarade; ”när jag är död kan ni sparka ned mig i närmsta dike”. Skönt med någon som förstår att avdramatisera livets upphörande, tycker du inte?

Jag skulle kunna tänka mig att sparka ner dig i närmsta dike, tänkte Sussanne.

- Apropå det, vi kanske ska ta oss an Stefans anteckningsböcker, sa Anne.

- Bok! Sa Sussanne frånvarande. Dagéus hade bara en bok, de andra två hittade Alex, om du minns honom, på Universitetsbiblioteket.

Hennes blick hade fallit på en medalj som stod uppställd i ett schatull på en av bokhyllorna. Den var misstänkt likt en Copleymedalj och hon visste vad den stod för - Royal Society, ett vetenskapligt sällskap i London. Hon kände igen den efter Alex och hennes efterforskningar kring ”Nullius in verba”. Varför hade Anne en medalj som så vitt Sussanne visste vanligtvis delades ut till människor Darwin, Mendelejev och Einstein?

Anne hade tydligen snappat upp Sussannes intresse för schatullet med medaljen.

- Den där medaljen, vet du vad...

- Royal Society!

- Det stämmer, sa Anne i en ton som Sussanne uppfattade ungefär som ”duktig idiot”.

- Jag fick den när jag blev invald där i samband med min gästdocentur i Oxford, det hör liksom till...

Invald i Royal Society?! Vem är den här kvinnan? Hon kände sig underlägsen, på ett sätt som hon inte kände igen hos sig själv.

Sussanne ursäktade sig och bad att få låna toaletten.

Sussanne var verkligen illa till mods och lätt illamående. Hon svettades floder. Efter att hon hade baddat ansiktet i kallt vatten upptäckte hon det. Det obligatoriska tandborstglaset hade en bottensats av grågrön gegg. Det kändes befriande att Anne i all sin duglighet och perfektion ändå hade missat att diska ur det. En spricka i fasaden som i omotiverat hög grad stärkte hennes moral och gjorde henne redo för det hon var tvungen att göra.

*

Susanne hade tidigare förklarat att orsaken till att de vill ha hjälp med böckerna var en uppsats i en kurs på Universitetet, vilket ju inte var en lögn, för det hela hade ju börjat just med Alex uppsats om alkemi. Det var bara inte hela sanningen. Och att undanhålla en del en av sanningen kunde ju på intet sätt anses vara detsamma som att ljuga!? Att det sedan visade sig att Anne kände Dagéus och visste att Alex också gjorde det och att han dessutom hade hittat Dagéus mördad, förändrade ju förutsättningarna rätt så rejält.

- Vad berättade Alex för dig när ni träffades? Och vad är det jag inte vet som jag kanske borde veta, sa Susanne när hon kom ut från toa.

Anne hade dukat fram mackor och fika i arbetsrummet, vilket hon själv visst refererade till som ”biblioteket” – och visst här fanns en hel del böcker.

- Åh, Alexander har alltså berättat att vi träffades på Stefans begravning, sa Anne.

- Så skulle man kunna uttrycka det, sa Susanne litet avmätt, han berättade också att ni känner varandra sen tidigare...

- Visst! Svarade Anne litet glättigt, han har varit en av mina studenter. Hennes leende var en smula ansträngt.

- Ja, jag vet, student och så vidare och så vidare...

- Ta för dig för all del! Anne var rätt så ställd nu. Undrar just hur mycket Alex har berättat...? Hon visste också mycket väl hur den unga damen sannolikt skulle se på henne om han hade berättat allt. En gammal snuskant som utnyttjade sina studenter.

- Jag vore tacksam om du ville berätta allt.

Anne skruvade på sig. – Alexander och jag...

Susanne avbröt henne, med ett sarkastiskt leende sa hon; - inte det!

- Jag är inte ett dugg intresserad av vad ni har ihop! Alex och jag är bara knullkompisar – han knullar vem han vill och jag vem jag vill!

I samma stund dök en förflugen tanke upp om att hon skulle ringa upp Harald Andersson. Han var visst tillbaka i stan. Han var förvisso ful och i övrigt rätt vidrig, men eftersom Alex föraktade honom så mycket kunde det kanske vara ett lämpligt straff om hon knullade honom. Hon fick väl se till att han hade en av Alex plastkassar över huvudet när de gjorde det, då skulle det kanske funka... Tanken fick henne att le ett ännu mera elakt leende.

- Jag menar hela historien som kretsar kring Dagéus, sa hon sedan.

Anne kände sig lättad. Hon berättade samma historia som hon hade berättat för Alex. Att inte berätta hela sanningen var ändå inte detsamma som att ljuga...

Susanne berättade dock allt hon visste. Och på följdfrågorna märkte han att Anne var speciellt intresserad när det kom till kriminella ryssar och polisens intresse och slutsatser i fallet. Ett infall gjorde att hon bara lämnade ifrån sig Dagéus anteckningsbok och en av dem som Alex hade hittat. Hon sa att hon inte tydligen inte fått med sig den tredje, då hon hade haft bråttom hemifrån.

**

Klockan var tio över tio när Susanne lämnade akademikerghettot. Anne var uppenbart besviken på att hon inte fått alla tre anteckningsböckerna samtidigt, men hade lovat att läsa dem hon fått och försöka presentera någon slags sammanfattning inom de närmaste två veckorna, mot att hon fick ta del av även den tredje. Precis innan Susanne hade öppnat ytterdörren hade Anne sagt:

- Tyvärr spelar det inte alltid så stor roll hur planerad och kalkylerande man är. Känslorna tar över ibland, så är det bara med mig. Inte så bra kanske, men jag brukar trösta mig med att det är mänskligt att fela, och gudomligt att förlåta...

På något sätt verkade det som att det var den enda förklaring till varför hon hoppat i säng med Alexander Susanne skulle få. Fast å andra sidan hade hon ju undvikit just det samtalsämnet och gudomligt förlåtande hade hon ingen större lust att vara...

Docent Anne Smith stängde dörren till synes värdigt och eftertänksamt. Inom sig bubblade hon dock av återhållen vrede. En sådan arrogant liten fitta, vem trodde hon att hon var...? Anne var van att få som ville. Ville hon ha Alex... egentligen...? Intensivt gröna ögon – så svåra att motstå när de sa att just hon var den vackraste i hela världen, sensuell mun och underbar i sängen. Hon fick sova på saken. Bestämde hon sig för att hon ville ha Alex skulle nog det där lilla spöket få se på andra takter. Det retade henne också att hon inte lyckats lägga beslag på samtliga anteckningsböcker. Fast å andra sidan, i slutänden brukade hon få som hon ville.

Hon gick upp på övervåningen. På sina rum och vid varsin dator satt hennes söner och tillika akilleshäl, Adrian och Hannes. - Läggdags, ropade hon och kände sig som så ofta som en väldigt dålig morsa.

38. Sanning och konsekvens

”Vetenskapsmannen försöker göra sig kvitt sina falska övertygelser och låter dem dö i sitt ställe...”

- Popper

Lund, onsdag 2:a maj 2012, 22.25

Susanne var på väg hem med bussen.

Hon resonerade med sig själv. Hur skulle hon hantera detta? Hon var förbannad på Anne, samtidigt som hon på ett plan beundrade henne. Om han hade varit en tvångsmässig, perfektionisk kossa som jobbat hårt på att bli akademiker, ungefär som en gammal vårdlärare, hade hon väl varit lätt att bräda. Det här var något helt annat! Det var... Hon saknade ord för vad Anne stod för. Hon var intellektuell och falsk, visst, men det räckte inte till som beskrivning. Hon var attraktiv. Även om hon till det räckte det ändå inte till... Hon andades på något sätt förklädnad. En äkta perfektionist hade aldrig missat tandborstglaset. Susanne var frustrerad, hon var förbannad, ledsen, sorgsen, förvirrad – allt man kunde tänka sig i den mera negativa delen av affektläran. Kossan ska dö! En förflugen tanke. Hon skulle åtminstone må bra av att få lida litet! Susanne log för sig själv. Anne kanske var S&M så hon njöt av att lida? Hon erinrade sig historien om masochisten som älskade att ta en kall dusch på morgonen – därför lät han bli! Kul! Men om Anne var S&M var hon nog den sadistiska typen, bestämde sig Susanne sig för. Gjorde det Alex till masochist? Då skulle han ju gilla när Susanne sparkade honom hårt i skrevet. Alex ja, det var väl honom hon var förbannad på egentligen. Hon visste ju vad han gick för! Varför hade hon gått in i detta, som ju liknade ett verkligt kärleksförhållande? Knullkompisar var vad de var, inget annat! Men om de bara var knullkompisar... borde hon väl inte känna som hon kände när han älskade en annan? Komplex var det! Plötsligt gick det uppenbara att göra upp för henne – hon skulle ta paus. En paus från Alex borde göra att hon kunde tänka klarare. Det var perfekt! Hon skulle få utrymme för sina egna reflexioner och om Alex kände något som var starkare än ren kåthet för henne skulle han sannolikt lida, åtminstone litet.

*

Alexander var förvirrad, eller var det förtvivlad han var?

Han hade precis avslutat ett telefonsamtal med Sussanne. Hon hade varit kall som en fisk i Ishavet. Det var uppenbart att Anne hade berättat allt. Fan, vilken feg liten skit han var, varför hade han inte berättat hela sanningen själv. Sett i backspegeln hade det sannolikt varit bättre. Hon berättade att Anne tänkte ta två veckor på sig för att förse dem med en sammanfattning av innehållet i anteckningsböckerna. Under denna tid ville Sussanne ha paus. Hon ville inte träffa honom eller ens höra något ifrån honom. Hon ville få distans för att försöka förstå vad hon kände för honom. Paus, det lät kanske inte så dramatiskt, men ordet hade verkligen drabbat honom. Han associerade direkt till ordet ”menopaus” – i det fallet innebar ju ordet ”paus” inte vilket litet tillfälligt avbrott som helst. Det innebar att den delen av livet definitivt och oåterkalleligt var slut. ”Paus” var bara en tillrättalagd omskrivning för att det var slut, över, finito! Hade Sussanne gjort slut, var det detta som just hade hänt? Hade de förresten ens varit ihop? Han kunde inte minnas att han hade frågat chans... Fast å andra sidan hade han fått för sig att han älskade henne. Men var inte den känslan överdriven, en slags neurotisk konstruktion hos en man som innerst inne förstod att han var oförmögen att älska och låtsades kärlek inför sig själv. Fanns det något sådant som kärlek över huvud taget? Var det inte bara en massa parningshormoner som rusade runt i kroppen? Att tolka kåthet och hormonpåslag som något ”stort” - var inte det bara som så mycket annat i världen en egogrej, ren fåfänga? Man var kåt samtidigt som man fick se sig själv lysa i någon annans ögon - som en fullkomlig orgasm för ens ego. För att få uppleva den där orgasmen gång på gång, lurade ens ego en att tro att det var något stort på gång, större än en själv och besläktad med det gudomliga – kärlek! Sånt jävla trams, det hade han väl aldrig trott på förut.

Han la sig på sängen, försökte läsa. Tankarna på Sussanne skenade i huvudet på honom, han kunde inte koncentrera sig. Hela huvudet var som ett gigantsikt bildspel, ungefär som det den där Ellison hade kört när han sett filmen om kreationism för någon vecka sedan, eller om det var två veckor sedan... I den här versionen var det dock uppenbart att just Sussanne blivit utsedd till skapelsens krona. Han pressade ner ansiktet i kudden och grät.

39. Dagen efter

” ...Den troende följer sina falska övertygelser i graven.”

- Popper

Lund, torsdag 3:e maj 2012, morgon

Han sov.

Alexander hade verkligen haft för avsikt att gå på sina föreläsningar denna dag, men när klockan ringde kändes det som han var sjuk. Säkert var det något allvarligt, så risig som han kände sig. Bäst att bara sova! Klockan halvvett ringde Anne och väckte honom. Hon undrade om hon inte kunde få bjuda honom på en sen lunch. Han hade sovit länge. Han kände sig bättre. Sussanne ville inte veta av honom. Varför inte?! Alexander föreslog Kulturkrogen på Tegnérplatsen. Det verkade ok även för en docent, uppfödd i ett övre medelklasshem i Storbritannien. De hade ”the chefs choice of the day” som han själv aldrig brukade ta sig råd att beställa. Tjugo minuter senare stod Anne parkerad med sin öppna ”sportscargreen” MG utanför hans hus. När han kom ut slog honom igen hur vacker hon var. Hennes långa, lätt självlockiga kastanjebruna hår var även denna dag var uppsatt i en hästsvans. Hennes blå ögon med gröna skiftningar och mun lämplig för kyssar log. Sussanne kunde dra åt helvete med sin jävla paus!

*

Anne hade sovit på saken.

Hon ville inte ha Alexander. Det skulle komplicera saker. Det skulle bara äventyra hennes uppdrag, men hon ville ha hans informationer. Hon hade drömt att de skulle gifta sig - i Las Vegas. Så likt honom! Så patetiskt! Hon ville inte ha Alexander på det viset. Eventuellt ville hon ha honom som knullkompis, som de yngre uttryckte sig, och eventuellt ville hon jävlas litet med det ”lilla spöket”, som hon tyckte var en bra beteckning på Sussanne.

**

Susanne hade också sovit på saken.

Och hon hade grubblat hela förmiddagen. Hon hade överreagerat! Hon ville inte ha paus. Hon ville träffa honom, nu. Hon ville älska med honom, nu! Hon skulle cykla hem till honom. Klockan var fem minuter över tolv. Om hon kände honom rätt sov han säkert fortfarande. Hon skulle "ta honom på sängen", hon hade ju nyckel.

Hon är nästan framme, när hon ser honom på avstånd. Han kommer ut från sin port. Hon ska precis ropa på honom när hon ser bilen. När hon ser Anne.

40. *La petite mort*

"... säg åt masken som er skönhet förött, att jag behållit formen, den gyllene konturen av min älskades upplösta kött"

- Baudelaire

Lund, fredag 4:e maj 2012, 8.37

Hon är ensam i sängen, hon har knappt sovit.

När Sussanne vaknar tillåter hon sig att njuta av doften i Alexanders kudde, hon låter handen stryka över madrassen där han legat bara någon dag tidigare. Bara för ett par dagar sedan hade det varit speciellt. Det hade uppstått en tystnad som bara är obesvärad tillsammans med speciella och sällsynta personer. Sussanne hade tydligen inte insett vad det var de hade tillsammans. Hon började gråta. Alex för fan, världen är en ond plats, du gör den bättre! Det där ordet som börjar på "k" som hon försökt värja sig mot för när det gäller män hade börjat pocka på, "k-ordet" som inte betyder "kompisknull". Att känna kärlek för barn och djur är okej. Man kan ju se på män som ett slags djur, det blir lättare, men inte riktigt rätt känsla. Att "k"-ordet dyker upp i skallen har ända sedan hon var sexton år betytt trubbel. När k-ordet dyker upp ska man ta sig akt! Ge dig! En annan röst: Följ det som känns, ni är båda unga än, han är bäst hittills, du älskar ju honom... han är speciell. Ta bara det här med håret. Hon känner många kvinnor som skulle ha avundats Alex hans brist på kroppsbehåring. Alexander var på många sätt androgyn, utan att för ett ögonblick kunna misstas för en fjolla, därtill var hans tydliga heterosexualitet, för att inte säga översexualitet, och hans syn på sig själv som guds gåva till kvinnosläktet alltför uppenbar.

Nu hade hennes eget stora ego överreagerat. Och "docent hemlig" fick ett övertag. Hon förstod sig bara inte medelålders kärringar som tände på grabbar i tjugårsåldern. De skulle ju för fan tänka på Börje Salming-typer. Hon var vanskapt, kossan, så måste det vara. Alex var Sussannes, så var det bara. Hon skulle minsann visa den där kärringen, fast först skulle hon äta frukost.

*

När hon köpt sina frallor i Seven-elevenbutiken tvingades hon gå runt en kraftig byggd man som bläddrade i en tidning. Så fort hon såg vilken tidning det var förstod hon att han i själva verket spanade på henne. Ingen vuxen man skulle frivilligt bli ertappad med att stå och läsa "Min Häst", åtminstone inte utan det alibi en medföljande tioårig flicka skulle ha skänkt. Sussanne kunde nästan inte låta bli att skratta. Hon kanske skulle ta hem honom och ha honom som sin sexslav. Han var ju litet söt och uppenbart intresserad av henne. Men när han sedan snabbt lade tidningen ifrån sig och följde efter henne ut ur butiken framstod han inte längre som komisk och litet söt, utan snarare hemsk, skräckinjagande och obeveklig. Han följde verkligen efter henne. Sussanne skyndade på stegen.

Hon gick hastigt framåt längs gatan, kastade snabba blickar in affärer och pubar i fåfängt hopp om att någon av dem skulle erbjuda en möjlighet att skaka av sig sin förföljare. Fast det var för tidigt på morgonen, såklart, de var alla stängda. Efter nästan två kvarter insåg hon att inte tänkte riktigt klart. Det här var ingen plan, det här var panik. Hon hade påsen med frallor i handen. De skulle ju inte vara färska längre om hon inte gick hem snart. Hon gick med raska steg och sänkt huvud, varför hon inte lade märke till att mannen sprungit över till andra sidan gatan och sedan genat för att hinna före henne. Hon var inte längre förföljd utan väntad. Hon insåg sitt misstag när hon svängde in på en folktom tvärgata och han steg ut framför henne från en port. Han knäppte upp rocken och blottade - ett avsågat hagelgevär. Sussanne kände en svart tjärklump av fasa stiga upp från maggropen och just då fick hon nog.

- Ni har haft jävligt taskiga papper och det finns säkert mängder av mjäkiga förklaringar till varför ni blir hjärtlösa jävla psykon! Men, vet du vad? Jag är så trött på ursäkter. Det flesta av oss får rätt tuffa kort av livet, utan att börja lipa eller plåga andra för att på något sjukt jävla sätt kompensera för sina misslyckanden! Kan du bara få stånd av att jävlas med andra? OK, stackars dig, ditt patetiska kräk!

Mannen såg skamsen ut. Kanske hade Sussannes utbrott träffat en öm punkt. Sedan höjde han sitt vapen. Innan någonting annat hann hända hörde Sussanne Alexanders röst bakom sig. - Sussanne, jag älskar dig!

Det var bara inbillning. Ett skott gick av. Påsen med frallor föll ner på gatan. Gärningsmannen, som han skulle benämnas i polisrapporten, vände och gick beslutsamt från platsen.

**

Fredagen den 4 maj 2012, klockan 08.57 observerar Ester Nyholm, pensionerad vårdlärare som är ute och går med sin kungspudel, Prins Charles, en blödande ung kvinna liggande på trottoaren. Hon anstränger sig verkligen att intala sig att blod alltid ser ut att vara mer än det verkligen är. Hon är ju sjuksköterska, hon vet. Fast i det här fallet finns det röda överallt. Det klafsar under fötterna när hon några minuter senare följer efter ambulanspersonalen till den väntande bilen.

- Det kommer att ordna sig, viskar hon i örat på Sussanne, du kommer att klara dig!
Sussane svalde mödosamt och dog.

41. Möte på Riddarholmen

"Med Gud och segrande vapen"

- *Gustav II Adolfs valspråk*

Stockholm, fredag 8:e april, 1820

De skulle träffas på Riddarholmen.

Efter att ha ägnat närmare ett år åt att etablera sig lärare och gästprofessor i Stockholm och Lund hade William de senaste månaderna börjat ägna sig en del åt sitt andra uppdrag.

Prövande har han lagt ut en mängd krockar för att låta motståndaren förstå att han var avfälling från Royal Society och hade informationer som kunde leda dem till Månstenen. De verkade i sin tur ha fått hans status som avfälling bekräftat från den okände förrädaren inom sällskapet, eftersom de nu föreslagit detta möte på Riddarholmen, närmare bestämt i modellkammaren på Wrangelska palatset. William hade varit där en gång tidigare för att titta på de hundratals modellerna av tekniska nymodigheter från hela världen. Modellkammaren i Stockholm var ansedd som en av de förnämsta i hela Europa. Framför modellen till en av slussarna till Göta kanal, vilken var under intensivt byggande, blev William tilltalad av en ung man och ombedd att följa med honom. Den unge mannen styrde stegen ut ur palatset och mot Riddarholmskyrkan, den sista resten av ett gammalt gråbrödrakloster som numera var kunglig begravningskyrka.

Utanför Gustavianska gravkoret väntade honom en landsman som han inte ansåg att det var det minsta angenämt att träffa; James Oswald, kirurg liksom honom själv. William hade varit drivande i att få just denne Oswald utesluten ur Royal Collage of Surgeons för ett par år sedan, då han bland annat flertalet gånger hade ertappats med att stjäla likdelar som han tog hem och dissekerade på sin fritid. Spiken i kistan för honom blev när han halkade på en våt gatsten, snubblade och råkade tappa säcken han bar på. Ut rullade det avsågade huvudet från en svart afrikansk sjöman, vilket han tänkt "låna" hem. Det studsade iväg nerför gatan och in genom dörren till en pub där det skrämde vettet ur besökarna. William föraktade för att inte säga avskydde denne man som vid sidan av sina morbida fritidsintressen även hade gjort sig känd för att akademisk ohederlighet då han gärna satte sitt eget namn på andras icke publicerade vetenskapliga arbeten. Efter att hans stjärna dalat hade han hemfallit åt drinkande, dobbleri, allmän skörlevnad och att gå tveksamma ärenden mot betalning. Oswald var inte heller till utseendet någon tilltalande människa, lång, knotig och krokig med lömska utstående

ögon – kort sagt; ett ansikte väl lämpat för att skrämma vettet ur små barn. Fett stripigt hår stack fram i pannan under den höga hatten och han hade ett hånfullt leende på läpparna.

- William, det var inte igår, sa han glättigt.

- Sir William, för er, om jag får be.

- För all del, om Ni vill vara högdragen, Sir William! Ni hade visst vissa informationer som mina uppdragsgivare är intresserade av, de är beredda att betala bra har jag förstått.

- En sak ska ni veta, Oswald, jag gör inte affärer med er. Det tycker jag ni direkt kan gå och berätta för era uppdragsgivare. Jag trodde faktiskt att kristenheten var litet mera sparsmakad än att låta sig företrädas av slödder.

- Det föresvävade mig aldrig att ni skulle vilja det, men strunt i mina uppdragsgivare nu, jag har min alldeles egna agenda och det passade mig utmärkt att få resan betald för att få träffa er här, Sir William. Det är mycket tack vare era stämplingar mot mig som jag tvingats bli det ni kallar slödder.

- Ni har alltid varit slödder, det märktes inte så tydligt förut bara, sa William avmätt.

- Ni känner Herr Grant, inte sant? Han fick lära sig den hårda vägen att respektera mig, och nu tänker jag lära er en liknande läxa. Det var en lyckans dag när jag förstod att ni var, hur ska man uttrycka det, nära bekanta... Du ska inte prata om slödder, du, och nu ska du dö. Bög! Ur sin promenadkäpp drog Oswald på teatraliskt manér upp en värja.

42. Söndagshämnd

”Den som inte hoppas ska inte förtvivla, den ska inte tvivla som ingenting tror.”
- Ekelöf

Lund, söndag 29:e april 2012, 16.36

Sergej Söndag Romanov hade genomfört sitt bondeoffer.

Hans kollegor var anhållna av den svenska låtsaspolisen. De skulle snart få litet semester i hemlandet. Han hade lyckats övertala chefen att få förstärkning, två man den här gången. Två man som han själv fick utse. De ingick i själva verket i en plan som chefen inte hade någon som helst aning om. Sergejs hämnd! Han hade redan pratat med männen han utsett. De hade båda tillhört Sergejs grupp i Afghanistan, de var bra, de var hänsynslösa. De hade gladeligen tagit på sig det extraknäck han föreslagit dem – ett kontrakt på den där Alexander och hans flickvän. Ursprungligen hade han tänkt att de skulle ta flickvännen först och sedan vänta någon vecka innan de fixade Alexander. Allt för att han skulle få lida som fan innan han själv mötte döden. Detta upplägg hade dock inte passat kamraterna – de ansåg det väldigt mycket mera riskabelt än att klippa båda samtidigt, eller om det inte gick skulle man klippa dem direkt efter varandra. Sergej köpte förslaget då det mera riskabla upplägget skulle ha gjort ett alldeles för stort hål i kassakistan. De skulle flygas in till Sturup redan på tisdag. 1 maj, en röd dag. Helt rätt för att planera blodiga dåd.

Han trodde sig också ha löst dilemmat kring hur han skulle fullfölja sitt uppdrag utan den där Alexander. Han hade själv givit honom lösningen. Den andra kvinnan, Anne Smith var nyckeln, han var helt säker att hon skulle kunna leda honom till lösningen. Hans efterforskningar efter Dagéus begravning, då den där Alexander hade följt med henne hem, hade visat att hon haft nära samröre med Dagéus under några år. Hon om någon måste veta vad Dagéus höll på med. Han skulle ta hand om henne sedan. Och hon skulle säkert bli tacksam om han lät knäppa Dagéus verkliga mördare först. Om inte, skulle han, Sergej, få henne att visa tacksamhet. Den där Alexander hade säkert ”glömt” att berätta för Anne Smith att han var betald av kineserna för att mörda Dagéus. Sergej skulle få sin hämnd och han skulle fullfölja uppdraget.

Nästan som ett sånt där Kinderägg som de gjorde reklam för på TV – godsak, spänning, leksak – allt i ett. Han kände sig nöjd med sitt dagsverke. Han hade checkat in på hotell vid lunchtid, eftersom de övergivit sitt senaste tillhåll på morgonen. Han hällde upp en rejält tilltagen dyrbar Cognac och slog upp Shakespeares Hamlet, en av hans absoluta favoriter, som han nu läste för sjunde gången och kunde många passager utantill i.

43. Meditation

"Människan? Vad är människan? Bara en blandning av kemikalier som inbillar sig besitta någon sorts storhet"

- Rand

Lund, fredag 4:e maj 2012, 11.27

De hade ringt från sjukhuset.

De hade frågat om han kände Sussanne Niemelä, då hans mobilnummer fanns högst upp på samtalslistorna i hennes mobil. I hasigheten hade han sagt att hon var hans flickvän.

- Du måste komma till akuten. Hon har blivit skjuten, hade de sagt. Det var allt.

Bussen körde långsamt ut från hållplatsen och mötte en annan buss på väg i motsatt riktning. Sedan svängde de in på en gata som utöver ett par långtidsparkerade bilar var helt folktom. Alexander tyckte det kändes som om den kröp fram och lekte med tanken på att stiga av och springa till sjukhuset istället. Som om hon kunnat läsa hans tankar lutade sig hans sätesgranne fram, en liten gråhårig tant med pigga, hasselnötsbruna ögon och sa;

– Jag åker den här bussen varje dag och han har kör mycket fortare nu än i måndags.

Han är säkert ny och oerfaren, stackaren. Hon log.

*

Han var en smal man med koppärrigt ansikte och rödligt hår.

Han var klädd i en sliten skinnjacka och ett par urblekta jeans. Ansiktsuttrycket var lika dystert som en begravningsentreprenörs. Basebollkepsen hade antagligen passat bättre på en amerikan eller en finnis grabb i puberteten än på någon som på många sätt liknade en svensk mellanstadielärare. I själva verket var han en veteran från ryska elitstyrkorna i Afghanistan och numera en av den ryska maffians mest fruktade yrkesmördare.

Tillsammans med sin tidigare gruppkamrat hade de fått ett kontrakt – två mord. De hade fixat den första tidigare i morse. Då var det kamraten som sköt och han som rekognoserade. Nu var han själv på plats och redo.

Med den första ur vägen hade de helt kunnat koncentrera sig på nummer två under några timmar. Tog de en på nära håll skulle den andra tas på avstånd, sådan var koden kamraterna emellan. Offret satt på en buss som skulle stanna precis här nedanför.

**

Det hade varit en besvärlig förlossning.

Barnmorskan med manisk blick som höll upp moderkakan som droppade av blod och andra kroppsvätskor samtidigt som hon med darrande röst, likt en hednisk prästinna mumlat; - ”Se livets träd”. Mindre än en timme senare hade modern förblött och barnet slutat andas. Han hade blivit både änkling och barnlös. Det var alltid likadant inför ett uppdrag. Alltid samma minnen som trängde sig på. Men det var då, och nu var nu. I nästa ögonblick riktade han in hårbakset i sitt kikarsikte mot Alexanders huvud. Fingret var spänt kring avtryckaren.

Sergej var skärrad. Chefen hade precis hört av sig på deras säkra linje. Han hade fått nys om Sergejs kontrakt.

- Avbryt genast och sköt ditt jobb om du inte vill simma med fiskar, löd ordern.

De hade fixat den där Alexanders flickvän redan, det visste Sergej. Nu var det Alexanders egen tur. Han måste få tag på kamraterna, nu! Han ringde på mobilen till den han visste skulle vara skytt den här gången.

Mobilen ringde! Hans mobiltelefon ringde, vad fan, hade han glömt stänga av den?! Så oproffsig! Signalen hade dessutom fått honom att trycka in avtryckaren helt och hållet. Skottet hade gått av! Ännu mera oproffsig! Kulan som avlossats trängde in genom den högra tinning och ut genom den vänstra. I princip hela huvudet försvann i en kaskad av blod, fragment av ben och hjärnsubstans. Alexander registrerade något varmt och simmigt på sin kind. I ena ögonblicket log den pigga tanten sitt blida leende, i nästa var hennes huvud borta. I Alexanders huvud rullade en lång lista upp - syre, kol, väte, kväve, svavel och fosfor... På samma gång tänkte Alexander att en människa var så mycket mer än detta kladd som han nu frenetiskt försökte skrapa bort från sina kläder. Hon hade haft hasselnötsbruna ögon.

- Vad fan säger du? Redan skjutit?! Sergej var minst sagt upprörd när väl hans kamrat svarade i mobilen. Han kände sig aningen lättad när han förstod att hans mobilsamtal hade fått skytten att missa. Fast nu hade det verkligen spårat ur. Skytten hade missat – och dödat någon annan, en oskyldig.

I den kalabalik som följde på den rara tantens plötsliga huvudlöshet hade Alexander lyckats ta sig av bussen. Han sprang i riktning mot sjukhuset. Han måste till Sussanne! Hon hade blivit skjuten, hon fick inte dö! I sitt omtöcknade tillstånd hade han inte reflekterat över att det var just detta som faktiskt hade hänt den rara tanten. Hon var väldigt död! Långt mindre hade han hunnit reflektera över vem den kulan egentligen var ämnad för.

44. Med gud och segrande vapen

" Den gudarna älskar dör ung"

- *Menandros*

Stockholm, fredag 8:e april, 1820

- Med Gud och segrande vapen!

- Visste ni att det var den gamla svenska krigarkonungens Gustav den andra Adolfs valspråk? Han ligger begravnen precis här bakom, har det sagts mig. Det valspråket känns särskilt passande för just den här stunden.

Med ett lätt roat uttryck förflyttade Oswald med en svepande rörelse värjan så att spetsen pekade rakt mot Williams strupe. Den här mannen skulle utan att tveka spetsa en obeväpnad, tänkte William medan han sakta tog ett fast tag om drakhuvudet på sin egen promenadkäpp och vred det ett kvarts varv. Han lät sitt eget vapen glida upp. Det var modellerat på Jian, Ostasiaternas tveeggade och oöverträffade svärd som förebild, litet smalare men likväl ett Jian. Han hade ju trots allt tillbringat en del tid i Ostindien. Williams motståndare, som han nu var övertygad om bar skulden till Stephens sorgliga tillstånd, ställde sig i färdigposition, ”en garde” och tycktes inte särskilt bekymrad över att även William var beväpnad. Hämd! Det som mest surrade i Williams huvud nu var detta ord; hämd.

- Vackert vapen, sa Oswald, men att ni är estet kommer inte att hjälpa er. Få se om er skicklighet med kniven motsvaras av skicklighet med värjan.

- Svärd, genmålde William, det är ett svärd!

- Hursomhelst, ni ska ändå dö, sa Oswald och såg nu vid sidan av sin enastående fulhet även en smula vansinnig ut.

- Ursäkta, men har ni verkligen tänkt över det här? Jag, menar om ni nu dödar mig hur ska ni då kunna förse era uppdragsgivare med den information de behöver.

- Jävla noblesse, ni kan bara inte låta bli att mästra era medmänniskor. Jag må vara kommen ur enkla förhållanden men jag är ingen dåre. Jag har såklart sett till att skaffa mig andra kontakter som förse mig med information. Förresten, Stephen Grant är numera en dåre, betänk hur bra ni har det som får dö direkt.

Han skrattade till just på en dåres vis samtidigt som han med snabba, tassande steg rusade emot William med värjan i position för en dödsbringande stöt. Inte för att William var någon expert direkt, men det behövdes inte heller för att se att Oswald var en synnerligen skicklig fäktare. Han lyckades med nöd och näppe avleda stöten med "Noshörningen stirrar på månen", en rörelse där svärdet förs upp i ögonhöjd och ligger diagonalt i luften. Han följde upp den genom att cirkla svärdet mot marken och övergå till en "Fenix lyfter huvudet", en handledssnärt som fick spetsen att fara rakt uppåt och sprätta upp ett långt sår över bröstkorgen på sin motståndare, inte särskilt djupt men tillräckligt för att tvinga fram ett hyggligt blodflöde som rödfärgade Oswalds skjorta.

- Oj då, ni har visst tagit en och annan fäktningslektion. I vilken flickskola gick ni?

Oswald backade och medan William gjorde detsamma noterade han ett drag av osäkerhet, kanske till och med rädsla i sin motståndares ögon. Hitintills hade William haft tur, hans fiende hade underskattat honom. Eftersom värjan var ett stickvapen gällde det att undvika att bli spetsad och själv satsa på att hugga. Märkbart irriterad utvecklade nu hans motståndare med osannolik snabbhet en rad parader och stötar mot William som backande i en halvcirkel hade svårt att försvara sig och snart hade en mängd småsår och stick och inte minst trasade kläder på sin kropp. William insåg att Oswald försökte leka med honom för att förnedra honom. Han stod nu med ryggen mot väggen till det Gustavianska gravkapellet. Oswald såg segerviss ut, fast på en dåres vis. William hade fått kontakt med sin andning på Ostasiaters vis. Han var inte rädd, men kände att det var hög tid att försöka få till ett avslut. Det var han eller Oswald. Oswald var skickligare, men eventuellt var han litet för exalterad för att ha omdömet helt i behåll. Innan Oswald hann attackera igen låtsades William bli yr och snubbla till. Ett triumferande leende spred sig på Oswalds läppar medan han åter höjde handen med sin värja.

**

Oväntat kastade sig nu William framåt samtidigt som han raskt högg nerifrån och upp. Den nyss så segervisse mannen stirrade klenetroget på den punkt där hans hand just greppat värjan. Williams Jian hade utan motstånd skiljt den från resten av armen och blodet pumpade nu stötvis ur stumpen.

Innan ett ljud hann lämna Oswalds läppar var William åter på fötter och stack sitt svärd rakt genom strupen på sin motståndare. Med ett otäckt gurglande föll Oswald, för att aldrig mera resa sig i detta liv. Hatten föll av och det feta håret smetades fast vid stenläggningen.

45. Transmutation

”Kärlek är en känsla av intensiv attraktion. Oavsett hur passionerad eller intim, kvarstår faktum – den är alltid fysisk då den tilldrar sig i våra hjärnor och ej på något inbillat andligt plan.”

- Diderot: Den okända Encyklopedin

Lund, fredag 4:e maj 2012, 16.04

När Alexander gick i första klass hade han kissat på sig under en lektion.

Han hade inte vågat räcka upp handen och be att få gå på toa. Han kunde fortfarande minnas hur värmen spred sig i byxorna samtidigt med fasan över vad klasskamraterna skulle säga. Men redan då hade han varit snabbtänkt. Han höll ut den korta stund som återstod av lektionen. När det ringt ut till rast höll han ut litet till, låtsades leta efter något i bänken. Han hade varit sist ut, för att ingen skulle se hans fläckade byxor. Det hade det regnat, det hade han redan noterat och skolgården var full av lämpliga vattenpölar. När han kom ut styrde han raskt stegen mot den närmaste, hoppade upp i luften, skrek ”IIIIAAH” eller något liknande och landade med ett plask. Ingen skulle se vad som egentligen hänt. Potentiell förnedring vänd till seger i ett ögonblick.

- Behövde åka hem en stund, sa han till de närmaste och blinkade. De flesta var tjejer. Istället för att betraktas som något löjeväckande var han nu direkt något av en hjälte för de andra barnen. Bilden av honom som litet galen, i bemärkelsen spännande och oförutsägbar, gjorde honom inte bara accepterad utan till och med beundrad.

Tidigare i livet hade Alexander egentligen aldrig varit rädd för något. Han uppbadade sällan det intresse som krävdes för att oroa sig. Vanligtvis fungerade det också att flyta ovanpå och bara vagt engagera sig i saker och ting. Han blev sällan förkrossad eftersom han knappast brydde sig. Lite charm och social kompetens var allt som omvärlden verkade kräva av honom. Men nu gällde det Sussanne. Det berörde honom djupare än vad han någonsin kunnat föreställa sig. Han kände att han älskade henne. Men som vanligt när den känslan dök upp kom också tvivlet. Var inte känslan överdriven, en reaktion hos en man som innerst inne förstod att han var oförmögen att älska? Nej, han älskade henne. Han älskade henne verkligen! Det där snacket om kompisknull var bara en barnslig pose. Det som nu vällde fram inom gjorde honom helt ställd. De förändrade på sätt och vis hans syn på livet och kärleken.

Han var övertygad! Detta var kärlek! The Big One! The Only One! Han ville dö vid hennes sida! Och han var lika övertygad om att han inte skulle överleva hennes död.

Om han hade varit befriad från ångest tidigare i sitt liv hade den på senare tid kommit att slå till med desto större kraft. Och nu kom det som ett brev på posten. Stickningarna och domningarna! Förnimmelsen av inte längre sitta ihop med fingrarna. Alexanders hjärta skenade. Den välbekanta uppfattningen av att han skulle bli tokig och fullständigt tappa kontrollen, förankringen i sig själv. Dödsångesten, överklighetskänslan. Kvävningsskänslorna och värmevallningarna. Han reste sig från väntrummsstolen på darriga ben och skakade på huvudet som om det skulle få olusten att lossna. Han försökte svälja och lyckades bara med den största ansträngning. Han var tvungen att få det att sluta och precis som träningen vant honom vid fokuserade han därför på att andas med buken. In med magen vid utandning och ut med den vid utandning. Allt i normal takt utan att forcera något. Munnen slutet med tungspetsen vilande i främre delen av gomtaket. För kineserna var det ett sätt att låta chi-energin flöda fritt i kroppen, för Alexander ett sätt att återfå självkontrollen. Den här gången fungerade det till hans förvåning, även utan hjälp från Sussanne. Genom att ta det lugnt kunde han låta bli att ta ut saker i förskott – the time is now, have no fear, suffering is a choice! Kanske var tiden inne att få facit, eftersom en sjuksköterska med allvarlig min vinkade honom till sig. Han tog ytterligare ett djupt andetag.

- Det går bra att komma in nu, men bara en kort stund.

*

Rummet var fuktigt och varmt och därför var det knappast förvånande att en doft av svett fyllde det. Belysningen var dämpad. Inte för att det fanns mycket att se. En droppställning och ett stort rack med monitorer som surrande och plingande och ständigt läste av hennes biofysiska värden var det enda som salen hade möblerats med utöver den klassiska sjukhussängen. Sussanne såg väldigt liten ut där hon låg likblek med blålila påsar under ögonen. En melodi sjöng i hans huvud: – ”angels with silver wings shouldn’t know suffering, look what they have done to you”, det måste vara Depeche Mode, eller så. Hon var död, det syntes ju! Fast monitorerna vekade tala ett annat språk. Hjärndöd, var inte det nya begreppet för död. Då spelade det väl ingen roll om hjärtat slog, för det var ju vad monitorerna registrerade, eller hur? Eller hur?

Han hade tydligen pratat själv, högljutt, för sjuksköterskan som kommit in i rummet hyssjade åt honom. Då öppnade Sussanne ögonen. Ögon som verkade röra sig i slow-motion.

- Allt det här är mitt fel. Jag skulle aldrig ha dragit in dig. Jag borde ha fixat det själv, utan att blanda in dig. Jag ska döda den jäveln som gjort det här! Nu är det personligt! Herregud! Se på dig! Hans röst stockade sig.

Sussannes ögon blixtrade till.

- Skärp dig! Jag älskar dig, och jag har förmodligen räddat ditt liv. Du klarar inte det här utan mig. Hon sjönk tillbaka på kudden och fortsatte i en mera försonande ton;

- Ibland blir saker och ting bara som de blir av helt oförklarliga skäl och hur goda skäl man än har och hur gärna man än vill, så går det bara inte att ändra på, förstår du? Men det här kan vi ändra på. Vi kan göra något bra av det här. Du och jag, Ok!

Alexander ryckte bara fåfängt på axlarna.

Hans händer fladdrade hjälplöst som störda fjärilar över Sussanne. Hon såg så skör ut att han inte kunde bestämma sig för var hon kunde vara stark nog att bli smekt.

**

Tack gode gud för vårdpersonalens skicklighet, tänkte Alexander! Han hade fått veta att hon hade varit dödförklarad i ambulansen, men tack vare hennes och vårdpersonalens envishet hade de lyckats återuppliva henne. De hade opererat närmare sju timmar i sträck. Egentligen borde de väl samhällsekonomiskt sett ha avbrutit efter tre timmar, men detta var inga desillusionerade administratörer, eller beiga förstalinjechefer utan människor som sett mirakler ske förut och kände sig inspirerade för ett till. En slags underbar kirurgisk tävlingsinstinkt! Och de hade fått sin belöning! Hon levde! Mot alla odds, levde hon. Inte så konstigt att de fortsatte i det här yrket även om lönen var förhållandevis dålig och tiderna oregelbundna.

46. Trance

“Den som inte från barnsben fått lära sig vett och etikett utan först vid mognare år sätter sig in i dithörande frågor, bör framför allt beflita sig om ett gott bordsskick.”

- Husmoderns lexikon för etikett och god ton.

Lund, fredag 4:e maj 2012, 19.32

Hämnd!

Det som mest surrade i Alexanders huvud var detta ord; hämnd. I detta fall både som orsak och verkan. Han satt hemma i soffan sin lägenhet och svepte sin andra väl tilltagna maltwhisky av märket Caol Isla. Hämnd, var svaret på både på frågan – varför, och vad han måste göra nu. Inom sig var han helt säker på att Sussannes tillstånd var kopplat till ryssen han själv råkat döda. ”Och dina gärningar ska vägas och hemsöka dig”, var inte det någon slags passage i Bibeln? Han var i någon slags trance, helt bedövad av den senaste tidens enorma stress. Om mycket stress vanligtvis gör att man tänker sämre, kan stress av ett extremt slag få en att hamna i ett slags känslomässigt avtrubbat lugn. Man förmår helt enkelt inte vara rädd längre. Antingen hade ryssarna redan tagit sig tillbaka till Sverige eller så hade några av dem stannat kvar för att hämnas. Handlingar av hämnd föder nya handlingar av hämnd, det visste han, redan de Isländska sagorna var fyllda av detta. Så vad göra? Spontant kände han att det var vendetta som gällde, han hade ju upptäckt att de österländska metoder han övat för självförsvar mot infektioner, för att ragga tjejer och för ökat välbefinnande också funkade för att döda folk med, på riktigt. Han hade alltid sett på sig själv som en tämligen god människa – men med tankarna på hämnd malande i huvudet kände han sig inte det minsta god.

Han hade kommit hem från sjukhuset för en stund sedan. Sussanne levde det var huvudsaken. Han hade i allt detta blivit övertygad om att han älskade henne, verkligen älskade henne. Polisen var nu inkopplad igen, det hade Sussannes pappa sett till. Själv hade Alexander sett till att lämna sjukhuset innan Sussannes familj kom på besök. Han ansåg att det var ett dåligt tillfälle att låta Sussanne introducera honom för dem. Utifrån Sussannes beskrivningar hade han fasansfulla föreställningar om att hennes mamma skulle kritisera hans bordsskick. Huvudfrågan nu var dock mindre bordsskick än om han själv ska spåra och söka upp den eller dem som gjort detta innan polisen gjorde det. Fördelarna med att söka upp och döda dem var förstås att han fick sitt lystmäte på hämnd tillgodosett och att han kunde undanröja hotet mot

sig själv och Sussanne. Nackdelarna, som å andra sidan verkade överväga, var att han då riskerade att bli dubbelt jagad – av såväl maffian som polisen. Och risken att själv bli dödad var kanhända lika stora eller ännu större med en offensiv taktik än med en defensiv. Trots Sussannes tillstånd och det faktum att kulan som dödat den rara tanten på bussen tidigare, sannolikt var ämnad för honom, kände han sig inte det minsta rädd eller ens orolig, han var bortom rädsla. En kylig beslutsamhet var istället det som fyllde honom. Han bestämde sig för att lägga hämnden åt sidan så länge och fortsätta med efterforskningarna som han och Sussanne påbörjat och försöka förstå vad de var inblandade i – att försöka komma till pudelns kärna.

47. Ad infinitum

"Tidens gudar som jag smädat, ,smäda vill jag än en gång!"

- Strindberg

London, söndag 19:e juni 1820, 06.37

Denna morgon sluter Sir Joseph Banks sina ögon för gott.

Han hann uppleva sin 77e födelsedag. Ingen botaniker har någonsin, möjligtvis bortsett från Carl von Linné, skördat större triumfer i sin livstid. Hans forskarlag hade upptäckt 1 400 nya arter på sin världsomsegling med Kapten Cook 1768-1771. Förutom hans nit och skarpsinne som forskare bidrog förstås att de besökte platser där ingen botaniker tidigare satt sin fot till succén; Australien, Eldlandet, Nya Zeeland, Nya Guinea. Resan gjorde att antalet då kända växter ökade med 25 procent. Han lyckades upptäcka ytterligare ett 500-tal nya arter på sina senare resor. Han dör i stort sett nöjd med vad livet gav honom och med sina arrangemang för eftervärlden. En detalj bekymrar honom dock; att han inte lyckats utröna vem eller vilka i den inre kretsen av Royal Society som är förrädare.

Fast han under sina 42 år som president för Royal Society har varit djupt involverad i detta heliga krig, dör han av så kallat naturliga orsaker – hög ålder och sjuklighet. Redan som ung fellow i sällskapet hade han blivit invald i en slags inre krets omfattande 21 extra betrodda personer, den så kallade ”hemliga akademien”, som själv utsåg sina medlemmar. Först hade han varit skeptisk till detta sällskaps sekteristiska och ockulta böjelser, men eftersom det hade instiftats av självaste Sir Isaac Newton och tydligen var oerhört prestigefyllt hade han inte protesterat. Deras främsta uppgift var att försöka tolka och förstå Newtons ockulta och alkemiska skrifter samtidigt som de försökte bevara hemligheten om deras existens, de sökte också efter hans ”index chemicus” som de antog fanns dold bland anteckningarna. Fake it, until you make it, hade han intalat sig själv. Och han hade tydligen gjort ett bra jobb. Efter bara två år, vilket också det var ett rekord, blev han av president Sir John Pringle hänvisad också att ingå i en slags innersta krets, den så kallade ”Osynliga Akademien”, som kan spåra sin historia ända till filosofen Epikuros dagar. Att denna Akademi hade hamnat just inom Royal Society hade man Sir Isaac Newton att tacka för, som tog stafettpippen efter filosofen Baruch Spinoza, fast i egentlig mening efter Galilei Galileos osynliga akademi i Rom. Då enskilda filosofer och naturvetare, som Descartes och Spinoza, som hade försökt förvara och försvara hemligheterna kring de vises sten efter Galileo hade haft en tendens att dö i förtid

hade Newton, precis som Platon och Aristoteles långt innan dem planterat idén i ett sällskap. Den Osynliga Akademien levde verkligen upp till sitt namn och ockultism var sedan länge dess täckmantel. Den "Osynliga Akademien" använde den inre kretsen den "Hemliga Akademien" som sitt redskap. Den osynliga delen bestod enligt Newtons egna instruktioner alltid av sju spetskompetenta personer för vilka filosofernas sten, som den Hemliga Akademien fåfängt sökte, blev en högst materiell företeelse. Sju stenar, en för Solen, en för Månen och en för var och en av de andra fem planeterna; Mercurius, Venus, Tellus, Mars och Jupiter. Men inte stenar i vanlig bemärkelse utan förstenat trä, lämningar från självaste Eden och livets träd. Var och en bärande en inskrift med ledtrådar till sanningen, svaret på de stora frågorna för människor i alla tider. Evtigt liv och evig rikedom var för den osynliga akademien blott symboler för den eviga insikten.

Till detta innersta sällskap hade sedan 1683 överförts två av dessa ursprungliga sju relikter. Vatikanen hade enligt vissa källor ytterligare två av dem. Tre återstod att finna. Därav kriget, som hade eskalerat det senaste decenniet. 1810 hade Vatikanen snuvat dem på den så kallade Tellusstenen i Stockholm, varför man istället inriktade sig på sökandet efter Månstenen. När expeditionen till Chaironeia började planeras 1813 hade han fått ett anonymt brev. Det var ändå lika uppenbart att det var påve Pius VII som var avsändare som att de hade en förrädare bland sig. Påven uttryckte sig väldigt tydlig. *"Det är ett obestriddigt faktum att inget civiliserat samhälle kan överleva om dess medlemmar tror – eller ens misstänker – att de lever meningslösa liv i ett allt igenom materiellt och meningslöst universum. Även om stenarna kanhända representerar den så kallade Sanningen, kommer Vi aldrig tolerera att naturvetenskapen försöker beröva världen dess magi."* Både Tellusstenen och Månstenen fanns nu sannolikt i Stockholm och med samma uppgift – att locka till sig sitt syskon. Ett riskfyllt spel.

Två i den innersta kretsen var döda; Richard Chenevix och Alexander Hamilton. Huruvida det var Vatikanen som låg bakom deras död var okänt. Han hade dock inte vågat ersätta dem förrän han hade uttrönt vem eller vilka i den inre kretsen som går Vatikanens ärenden, då det vore förödande att släppa in denna farsot i det allra heligaste. Nu var de alltså fem, fast de under en period hade varit bara fyra. Sir William Hyde Wollstonecroft hade varit en avfälling. Tack vare sin envishet hade han lyckats återbörda honom till fadershuset. Ett av hans större livsverk ansåg han själv. Sir William var en verklig riddare, den bästa av dem alla, delvis tränad av mästare i Ostindien. Banks utdragna döendeprocess har gjort att han kunnat göra

vissa förberedelser och arrangemang inför framtiden. Sir Williams uppdrag i Sverige måste tillfälligt avbrytas. Han har kallat hem William som har gått med på att ersätta honom som president under förutsättning att det blir temporärt. Själv hoppas han att just det arrangemanget ska bli bestående för många år framöver.

48. Besök

”När du får oväntat besök”

- Reklamfilm för kaffe, anno 2003

Lund, fredag 4:e maj 2012, 16.48

Att inte ha kaffe till hands var Sussannes minsta problem.

Hon hade aldrig kunnat föreställa sig att det var hennes öde att hon skulle bli skjuten med ett hagelgevär i magen. Fast hon trodde ju inte på ödet, hon hade blivit skjuten i magen trots att det inte var hennes öde, mera slump och ”shit happens” liksom. Hon var trött, oerhört trött, och trots att de pumpade i henne smärtstillande via dropp hade hon väldigt ont. Hon vågade inte ens föreställa sig hur det kunde se ut under bandagen. En av kirurgerna hade sagt att om den som sköt bara hade stått någon meter närmare hade hon inte haft en chans att klara sig. Hon hade tydligen drabbats av något som liknade en minnesförlust, för när sekten kom på besök var det helt oväntat. Hon hade verkligen inte ägnat dem en enda tanke sedan hon vaknade, det var som att hon glömt bort att de fanns. Nu var de på plats för att påminna henne om vem hon var; mamma Marianne, pappa Pauli och storasyster Johanna, de som var hennes öde. De hade tagit med sig blommor, tulpaner och en kvist hägg som var på gång att blomma. Våren var tidig i år, det var tydligt – nyss första maj och nu blommande tulpaner. Hon hade inte ens noterat tulpanknopparna i år trots att hon verkligen uppskattade våren och brukade följa dess utveckling noga. Hon hade väl haft för mycket annat att tänka på. Det kändes som hon hade legat i koma minst en vecka, fast hon visste att det bara rörde sig om sju eller åtta timmar som hon hade varit borta. Det senaste hon mindes var att Alex hade varit där, och innan dess... Alex röst som sa att han älskade henne, en man som blottade sitt hagelgevär för henne och sedan blev det liksom svart, varefter den där ljusgestalten uppenbarade och försökte trösta henne, eller vad den nu gjorde. Den var väldigt lik beskrivningen som Alex hade givit av prästen han hade hittat mördad. Den log vänligt och hon mindes vartenda ord den hade sagt:

”Du är väldigt nära döden. För att göra en eventuell övergång lättare så har din hjärna skapat den här upplevelsen. Se det som ett döendes medvetande sista tjänst till sig själv. Det är möjligt att återupplivningsförsöken kommer att lyckas...

Pappa Pauli avbröt hennes tankegång:

- Den jäveln som har gjort det här ska jag leta reda på och se till att återupprätta dödsstraffet för. Hans röst stockade sig.
 - Scchhh, sa mamma Marianne, ser du inte hur svag hon är.
 - Mamma har rätt, han sa att jag var väldigt nära döden, sa Sussanne.
 - Vem, vem, sa det? Undrade pappa Pauli med återhållet raseri.
 - Ljusstalten, han, vad hette han... Stefan Dagéus.
 - Hette han så, hans som gjorde det här? Nej, vänta nu för fan, Stefan Dagéus var ju han prästen som blev mördad, konstaterade Pauli.
 - Det måste ha varit en Nära Döden Upplevelse, sa Sussanne förvirrat. Ljusstalter och sånt, jag har läst om det...
 - Vi tog med oss litet blommor, avbröt syster Johanna.
- Hon som alltid vinnlade sig om att vara socialt rätt, en avbild av mamma Marianne. Med en make som var försäkringsmäklare, bodde i en vacker villa i Limhamn. Hon hade köpt hela kittet; grillkvällar, villalån (fast väldigt förmånliga sådana såklart) och statusstävlan med grannarna. Allt det där som Sussanne föraktade. Mannen var nästan femton år äldre än henne, hade varit gift tidigare, såg ut som en groda. En sån som man måste ha en påse över huvudet på om man skulle knulla. Det hade Sussanne alltid ansett fast hon aldrig sagt det till sin syster. Han tjänade dock grova pengar. Nu hade de skaffat barn också, fast han redan hade tre i sitt förra äktenskap. Som väl var hade han inte haft tid att följa med.
- Så fint av er, var allt Sussanne kunde uppbåda att säga.
 - Antingen är de redan tillbaka, eller så blev någon av dem kvar här. De sköt en stackars tant på en buss idag också, sa Pauli.
 - Vaddå tant, hur gammal då? Hur såg hon ut? Sussanne försökte sätta sig upp. Plötsligt mindes hon Anne, hon mindes hela historien. Hur hon hade sett Alex försvinna bort i en grön MG. Hon kom på sig med att hon hade hoppats att ”skjuten gammal tant” var Anne. Fast Alex hade ju varit här, hade han inte? Hon hade kanske inte förlorat honom.
 - Vi tog med oss litet blommor, sa syster Johanna igen som tydligen hade fått tag i någon slags vas, denna gång med ett ännu fånigare leende.

– Hur är det med dig?

- Har aldrig mått bättre, Sussannes ögon blixtrade till för andra gången denna eftermiddag.

– För helvete, syrran skärp dig! Jag har blivit skjuten i magen, det gör en aning ondare än de slag du tillfogat mig i de trakterna genom åren.

Susanne erinrade sig de resor de hade gjort tillsammans som barn, när systrarna hade tvingats dela rum på diverse hotell. Det hade ofta varit dubbelsängar med ett enda täcke. Om Susanne hade rört sig, eller ens snörvlat en aning, så hade systemns knutna näve landat med en smäll i hennes mage, med ordern – håll tyst för fan! Det spelade ingen roll om Susanne hade sovit. Stryk hade hon likväl fått.

Susanne kunde inte låta bli att skratta. Lyckligt över livet, lycklig över att hon levde, fast det gjorde ont som tusan. Och det var tydligen ett smittsamt skratt, alla skrattade med henne.

49. Besök igen

“Ett animerat samtal livar upp en bjudning, men det får aldrig övergå till dispyt...”
- Husmoderns lexikon för etikett och god ton.

Lund, söndag 6:e maj 2012, 11.13

Pappa Pauli var åter på besök.

Han var ensam och sammanbiten. Lördagen hade lämnats utan besök för Sussannes återhämtnings skull, det hade avdelningssköterskan bestämt, en bastant dam i sextioårsåldern som framstod som om hon hade upplevt det mesta. Sussanne tänkte att om det mot alla odds fanns en gud så måste vederbörande vara en avbild av henne; avdelningssköterskan på intensivvården i Lund. God, allsmäktig och allvetande. Asta hette hon visst. ”Per aspera ad astra” blev i Sussannes huvud till; ”genom svårigheter till Asta”.

- Herregud, flicka lilla, det där kunde gått riktigt illa, var pappa Paulis hälsningsfras den här gången.

– Karlsson och jag, eller mera formellt sett Kommissarie Karlsson har sett till att ge dig polisbeskydd. Du kommer att ha en poliskonstapel utanför din dörr dygnet runt så länge du ligger här, sen får vi se. Ryssjävlarerna är antingen redan tillbaka, eller så lämnade de folk kvar. Nu måste du berätta allt du vet, ok!

Sussanne skrattade till.

– Jag behöver inga poliskonstaplar, jag har ju Asta.

Pappa Pauli sjönk ihop i stolen där han just satt sig och betraktade henne med en bekymrad min som sade något i stil med; stackars flicka, inte nog med att du har blivit skjuten, nu har du blivit tokig också.

Sussanne betraktade i sin tur sin pappa och gjorde en slags beräkning:

Polisbeskydd ok! Det fick hon finna sig i och det kändes ju onekligen en aning tryggt.

Att berätta allt hon visste, nej knappast, i alla fall inte nu. Hon ville försöka få litet ordning på saker och ting i sitt eget huvud först. Hon hade pratat med Alex på telefon direkt efter att hon vaknat. Han var övertygad om att skjutningen av henne måste ha med ryssen som han råkat döda att göra. Att det var en ren hämndaktion istället för del av en större plan. Och just nu hade hon ingen bättre förklaring, men hon ville försöka

förstå den större bilden, hur saker och ting hängde ihop. Hon bestämde sig för att förekomma sin far och själv försöka få litet så kallade ”informationer”.

- Den där tanten som du sa hade blivit skjuten, vad vet man om det? Hur gammal var hon till exempel? Sussanne visste inte varför hon frågade om just det sistnämnda, kanske var det en rest av hennes förvirrade förhoppning från i fredags att det skulle vara Anne.

- Sjuttiosex, före detta lärarinna. De har inte hittat ett dugg som kan ge en förklaring till varför hon blev skjuten. Och vad det har för samband med skjutningen av dig, men huvudspåret är förstås att det är kopplat till ryssarna. Just nu är man inne på linjen att hon blev misstagen för någon annan, eller att skytten av någon anledning helt enkelt missade sin verkliga måltavla som åkte med samma buss. De håller fortfarande på och förhör hennes medpassagerare, men det lär ta tid, några av dem blev så chockade att de är inlagda på psyk. Och man har ju inte några passagerarlistor heller att gå efter. Några passagerare kanske kom av bussen i kalabaliken. Fast jag vet inte, man kan nästan tro vad som helst nu för tiden, kanske var tanten egentligen en maffiaboss eller så finns det inget samband alls, det kanske var en ren slump. Det kanske var det hennes försmådde älskare som sköt. Eller kanske en gammal elev som gått och grämt sig över att tanten delade ut orättvisa betyg.

Sussanne lyssnade bara med ett halvt öra. Den eviga frågan återkom; så vad gör vi nu? Hon kunde inte tänka klart längre, hon vara bara så trött, så trött, trots att hon bara hade varit vaken i knappt två timmar. Hon kände att hon var tvungen att sova på saken.

- Jättesnällt av dig att komma hit, pappa, sa hon. Men jag är så fruktansvärt trött, måste vara blodbrist eller nåt, alltså blodbrist på riktigt. Jag behöver sova massor. Jag vet inte hur många påsar blod de slösat på mig. Om och när jag kommer ut härifrån och fungerar igen ska jag banne mig bli blodgivare. Har du aldrig funderat på att bli det?

Pappa Pauli liksom ruskade på sig där han satt på sin stol, försjunken i sina egna tankar.

- Vad sa du, sa du? Blodgivare?

- Det har jag varit i minst femton år. Det är kanske blod som producerats i min kropp som de pumpat i dig här. Vi lär ha samma ganska sällsynta blodgrupp har jag för mig. Han log blekt. Detta var en insikt för Pauli, kanske hade han räddat sin dotters liv i alla fall, trots att han hade dömt sig så hårt för att han inte funnits på plats när det hela skedde eller kunnat förutse det och förebygga det innan det skedde. Outgrundliga äro

herrens vägar.

- Dubbelt upp för Finland alltså, sa Sussanne, såväl dina gener som ditt blod. Vilka ska jag hålla på i hockey-VM eller i Finnkampen nu? Jag som alltid hållit på Sverige i alla lägen...

Pappa Pauli förstod inte Sussannes plötsliga skämtlynne, han utgick ifrån att hon fortfarande var chockad och förvirrad. Han visste att man kunde bli tokig på riktigt av dramatiska händelser som den här, han hade sett det ske förut. Bara att snudda vid den tanken gjorde honom väldigt trött och sorgsen.

- Du behöver förstås vila, så dumt av mig att komma hit idag. Men det är fortfarande viktigt att vi får vissa informationer, sa han. Vad vet du till exempel den unge mannen som Karlsson träffade i din lägenhet efter inbrottsförsöket om hela den här historien, han skulle också kunna vara i fara.

- Vem menar du? Alex?! Nej, han är en helt perifer figur, sa Sussanne till synes i förbifarten.

– Sköt om dig och krya på dig! Pauli reste sig och var på väg mot dörren.

- Pappa!

Han, vände i dörren, han försökte dölja tårarna som trängde fram.

- Jaaa, sa han.

- Tyvärr har jag just inga så kallade ”informationer” att ge, sa Sussanne, inte idag i alla fall, jag minns just inte så mycket, men ett vet jag.

- Vaddå, sa Pauli.

- Jag älskar dig! Att dö en smula har lärt mig att verkligen älska livet och det jag har här. Tack för att du beskyddar mig!

50. Et cetera

“Med Guds välsignelse är jag kejsare av hela Ryssland, Kung av Polen, Storhertig av Finland, et cetera, et cetera”

- Tsar Nikolas II

Lund, onsdag 9:e maj 2012, 14.18

Tidigare denna dag hade hon blivit flyttad.

Hon var i tillräckligt bra skick för att bli flyttad från intensivvår till en allmän kirurgavdelning. Hon hade förlorat Asta, men hade mindre ont. Hon skulle nog få fortsätta leva ändå. Åtminstone tills ryssen fick fatt i henne igen. Just nu satt polisman Ola Sandström utanför hennes dörr och han var inte precis det hon önskade att ha mellan sig själv och döden. Men om man inte får det man vill ha, får man ju ”vilja ha det man får”, som pappa brukade säga, möjligtvis anspelande på mamma Marianne. Och det Sussanne fick just nu – var polisman Ola Sandström. Hon hade tidigare definitivt inte haft någon klar föreställning över hur det skulle falla ut mellan dem – henne och döden, därför hade hon just inte engagerat sig i sin situation. Hon hade pendlat mellan lycka och uppgivenhet. Hon var lycklig över att Alex verkade älska henne, den lilla tid som hon i sina mörka stunder trodde sig ha kvar. Andra stunder var hon lycklig att leva och kär i själva livet, men åter i andra stunder – önskade hon att hon hade fått dö från början för att slippa all denna jävla smärta. Hon hade vaga förnimmelser när hon blundade om att hon höll någon slags stor pistol med fyrkantig pipa mot sitt huvud, med ett starkt envetet pekfinger kring avtryckaren som gjorde sitt jobb.

Fast tänk om hon skulle tillfriskna helt? Det verkade ju objektivt sett inte vara helt otroligt med tanke på att hon hade blivit skjuten i fredags och hade återhämtat sig så fort. Nu var det onsdag, ingen tid alls - sett ur ett geologiskt perspektiv, som hon brukade säga, men fredagen kändes verkligen avlägsen, som i ett annat liv. Som det var något som hänt i någon annans liv, och som hon själv bara hade läst om i tidningen.

Alex skulle komma snart, det visste hon. Hon hade bett honom om att ta med den kvarvarande anteckningsboken och de andra tre böckerna som han hade tagit från Dagéus lägenhet. Om hon inte skulle dö just nu, kunde hon likaväl göra något konstruktivt av sin tid, eller hur?

*

Klockan 17.30 kom Alexander till sjukhuset. Han hade faktiskt varit i skolan denna dag, han hade tagit sig samman och försökt att plugga, leva på som vanligt, för att inte överväldigas av det som oerhörda som hände omkring honom. Detta hade i sin tur gjort att han faktiskt just idag färdigställt och lämnat in sin 4,5- poängsuppsats kring ämnet alkemi. Den uppsats hela den här sörjan började med. Han visste inte vad som hänt honom, han verkade prestera bättre än tidigare. Han hade till och med lyckats komma ihåg att ta med de fyra böcker som Sussanne bett om, de böcker han hade norpat åt sig hemma hos Dagéus. Det han inte noterat var att den anteckningsbok signerad Stephen Grant som han bar på, inte var den första i kronologin, d v s Dagéus bok, utan den sista. En av de två han själv hittat på universitetsbiblioteket.

**

- Du ser ut att må bättre, sa han när han efter mycket letande hittat rätt sal och trädde in i rummet. Hon var ensam på något som liknade ett rum gjort för två. Där fanns ytterligare en säng och ett sängbord, fast just inga monitorer som registrerade hennes biofysiska värden, vilket han tolkade som något positivt.

- Japp, jag överlever kanske till och med, har de sagt.

- Sluta skämta om döden, jag uppskattar det inte. Vet du att jag de senaste dagarna kommit till någon slags insikt, att jag inte skulle klara av din död. Jag vill dö med dig vid min sida, förstår du? Och jag vill inte dö än, inte ens höra talas om döden, fast jag stor del av mitt liv varit suicidal på ett mera teoretiskt plan. Det måste vara kärlek på riktigt, eller hur? Det har till och med slagit mig att kärleken kanske finns på riktigt, oberoende av oss människor, liksom i Platons idévärld eller så. Så kommer den till oss som är gjorda för varandra och som är öppna för att ta emot den.

- Kanske det, kanske, eller så är du bara litet överspänd, sa Sussanne och log.

– Kom, kryp ner till mig.

Vad skulle han göra, om inte lyda rådet från en underskön kvinna som han älskade och som nyss nästan dött, på grund av honom.

- Ta av dig byxorna först, sa Sussanne, du vill väl inte infektera mina lakan?

- Men du, det här är kanske inte så klokt, sa Alexander.

- Hur mycket av det vi gjort den senaste tiden har varit klokt, sa Sussanne undrande, kom nu!

Han gjorde som hon sa, tog av sig byxorna och kröp ner. De senaste nätterna hade han haft våta drömmar om henne, så när han väl befann sig i hennes närhet hade han stånd, vilket han tyckte var litet skämmigt. Att vara sugen på att älska med en kvinna som var svårt skadad och varit i dödens närhet.

- Sorry, sa han när hans hårda lem nuddade hennes lår

- Finns inget att vara ledsen för, sa hon, medan hon plockade fram den ur kalsongerna och sakta smekte den.

- Pappa frågade om dig och jag sa att du var en helt perifer figur. Fast då ljög jag, sa hon och såg honom i ögonen.

- De nedre regionerna är tack och lov helt okej. Ta mig!

Bakifrån, från sidan och litet varsamt, tillade hon. Jag tror jag återhämtar mig fortare då. Han sade inte emot.

51. Summa summarum

"Detta om detta, sa en filosof, på den ensamma vägen mot intet."

- Okänd

Lund, torsdag 10:e maj 2012, 16.32

- Har du hört något från Anne?

Alexander var åter på besök hos Sussanne. Han såg tydligen förlägen ut i samband med hennes fråga, för i nästa ögonblick sa Sussanne:

- Jag menade inte så, det där lägger vi bakom oss nu, jag undrade bara om hon hört av sig angående anteckningsböckerna.

- Neej, sa Alexander, inte till mig. Jag fattade det som att det var dig hon skulle höra av sig till.

- Hon har inte hört av sig till mig heller, jag kollade min mail från patientdatorn igår, inte ett ord.

- Hon lär ju ha hört talas om din hmmm olycka, hon kanske inte vill störa.

- Kanske det, kanske, eller så har hon en alldeles egen agenda. Det är något skumt med den damen, förutom då att hon gillar yngre... Sussanne tystnade.

- Vi får försöka bena vidare i det här själva så länge, det var tanken med att få hit böckerna. Jag lär ju ha mycket tid över ett tag framöver, inget ont som inte har något gott med sig och tvärtom, sa hon och log ett underfundigt leende.

- Jag har redan tittat litet i den där gamla anteckningsboken, fortsatte hon sedan. Har man bara litet tålamod verkar mycket gå att förstå. Kanske hade vi litet tur också att det var den sista boken i ordningen jag lyckades hålla undan från Anne. Vet du, ungefär mitt i den tar en annan handstil över skrivandet, det är en annan författare än den där Stephen som skriver, en som heter William Wollstone... eller något sådant. Kanske är det därifrån man bäst ska börja läsa, eller vad tror du? De andra böckerna du lånade från Dagéus lägenhet kan vara av intresse senare men just nu tycker jag vi koncentrerar oss på anteckningsboken. Om jag nu kan koncentrera mig, vill säga, verkar ha svårt för det och jag har minnesluckor. Det är visst vanligt att folk som får hjärtstopp får det. Mitt hjärta lade av i ambulansen, men de fick igång det igen. Fast det visste du väl redan. Men en sak vet du inte - att jag hade en Nära Döden

Upplevelse, en mycket märklig sådan. Jag såg en ljusgestalt, den var väldigt lik din beskrivning av Dagéus. Den log vänligt och jag minns vartenda ord den sa:

”Du är väldigt nära döden. För att göra en eventuell övergång lättare så har din hjärna skapat den här upplevelsen. Se det som ett döendes medvetande sista tjänst till sig själv. Det är möjligt att återupplivningsförsöken kommer att lyckas, när allt kommer omkring är du i väldigt god fysisk form och vårdpersonal var snabbt på plats. Om du hämtar dig så känns det säkert bättre om du har lite minnesbilder av hur du svävat ovan din egen kropp och känt en ousäglig frid – se där vad endorfiner kan göra. Om du nu hämtar dig så kom gärna ihåg att alla släktingar väntar på dig på andra sidan eller vad som nu kan kännas trösterikt, även om jag misstänker att dina minnen kanske blir litet annorlunda...”

- Shit, utbrast Alexander, det är ju exakt samma som den Dagéus berättade för mig. Den Nära Döden Upplevelse som fick honom att förlora tron och börja med alkemi. Kanske finns det någon slags sanning, eller åtminstone ett viktigt budskap här. Kan du inte skriva ner den. Inte för jag tror på sånt där, men ändå.

- Visst, kan jag skriva ner den, men inte nu. Jag glömmer den inte, jag försäkrar, sa Sussanne.

- Vad vet vi egentligen, så här långt? Det är jag mest intresserad av. Vi får nog hjälpas åt att gå igenom det, med tanke på mina minnesluckor.

*

- Okej, sa Alexander vi tar det från början. Han tar fram ett anteckningsblock ur sin väska.

Jag skulle skriva en uppsats om alkemi.

Kontaktar Dagéus som de facto ägnar sig åt detta.

Ryska maffian vill ha guld, tror att Dagéus vet hur man framställer.

Kanske är han hemligheten på spåren - 1919 Rutherford >> 1980 Seaborg >>Dagéus.

De torterar honom för att få reda på hemligheten men Dagéus dör under processen.

Jag kommer nästan på dem på bar gärning.

Ryssarna tror att Jag fått reda på hur man skapar guld och ger sig följaktligen efter mig.

Kriminella ryssar vill tortera mig, fast jag råkar döda en av dem först.

Kriminella ryssar vill därför först tortera och sedan avrätta mig.

*Kriminella ryssar försöker göra inbrott i Sussannes lägenhet för att få tag på mig?
Eller var det bara en slags skenmanöver?
Polisen arresterar och utvisar kriminella ryssar, tror att det är en intern uppgörelse
som handlar om droger.
Sussannes pappa talar dock om religiösa fanatiker.
En idiot ringer mitt i natten, vet vad jag heter, påstår att det finns en mening med det
som händer mig.
Nullius in verba, Royal Society och anteckningsböckerna; när vi skulle gräva upp de
döda invid lejonet i Chaironeia, de vises sten...
En man med svart hoodtröja som smyger omkring...
Kriminella ryssar kommer tillbaka och skjuter Sussanne för att hämnas.
Kriminella ryssar försöker skjuta mig.*

Nu tror jag att jag har fått med det mesta, jag tar en kopia till dig i plugget imorgon.
Sussanne som nästan somnat under Alexanders antecknande, blir plötsligt klarvaken.
- Vad sa du? Har något försökt skjuta dig?
- Du har väl hört om tanten som blev skjuten på bussen, va? Svarar Alexander halvt
frånvarande medan han fortfarande petar med sina anteckningar.
- Jaaa, och...?!
- Jag satt bredvid henne, jag var på väg till dig på sjukhuset. Nästan hela skallen
försvann, inklusive hennes hasselnötsbruna ögon. Jag misstänker att kulan var menad
för mig.
- Men herregud, varför har du inte sagt det?! Du behöver ju också polisbeskydd.
Alexander tittar upp från anteckningsboken och ser Sussanne i ögonen.
- Vet du, jag tror inte det är aktuellt. Det är alldeles för mycket uppståndelse kring
skjutningarna. Hade de inte lämnat landet innan, så har de säkert gjort det nu, eller
åtminstone gått under jorden. Dessutom säger mig min intuition att jag inte behöver
vara rädd och jag litar på den.
- Din intuition, log Sussanne, den skulle inte jag vilja ha som enda livförsäkring, men
du kanske har rätt för en gångs skull. Du har ju trots allt gått omkring som måltavla i
nästan en vecka utan att något mera har hänt.
- Vet du vad som bekymrar mig mera än min egen säkerhet, sa Alexander;
– att vi inte vet varför ryssarna har bytt taktik. Om nu jag är den de tror kan leda dem
till hemligheten, varför försöker de då inte få tag i mig och tortera mig innan de dödar

mig. Istället väljer de att skjuta på avstånd. Det verkar ju osannolikt att det slår helt slint i huvudet på ett helt gäng samtidigt bara för att jag råkar ha ihjäl deras kompis. De måste helt enkelt ha hittat något annat sätt att få informationer om Dagéus guldmakeri.

En tanke slog mig – de kanske försöker fixa informationer via Anne, det är kanske därför hon inte har hört av sig. Hon är kanske fånge hos ryssarna.

- Ja, kanske det kanske, eller kanske inte, svarade Sussanne.

Alexander kunde inte avgöra huruvida det fanns ett drag av belåtenhet i hennes ansiktsuttryck, eller inte.

52. Docent Borg

”Bakom mina solglasögon kan jag va mig själv...”

- *Docent Död*

Lund, fredag 11:e maj 2012, 14.04

- När vi skulle gräva upp de döda?!

En ganska eggande inledning på er uppsats, herr Almfeldt. Almfeldt, det låter för övrigt nästan adligt, men bara nästan...

- Ja, jag vet sade Alexander, det är farsans fel han hade någon slags passion för det adliga som han brukade skämta litet med. Han kunde nästan hela adelskalendern utantill, men var ändå närmast kommunist. Alexander var nervös så han pladdrade på, som det hände att han gjorde i pressade situationer. Dels var han undrande kring varför Borg hade kallat på honom, dels hade huset han befann sig i väckt minnen av hans farsansfulla fasadklättring några veckor tidigare.

- Han hette Andersson, men bytte namn till Almfeldt för att mamma vägrade byta sitt flicknamn Godh till Andersson när de skulle gifta sig. ”En Andersson är inte lika Godh som en Almfledt”, som farsan brukade skoja till det. Dessutom påstår han att han gjort sig värdig namnet efter att ha fält två almar. Du vet trädet. Han brukade också dra en parallell till Hemingway som lär ha sagt att en man ska ha avlat en son och planterat ett träd i sitt liv för att vara man på riktigt. Farsan brukade skryta med att han har avlat två söner, fält två almar och dessutom plockat in och slängt ut en jävla massa julgranar. När han hade hängt sig i garaget utklädd till jultomten på självaste julafton hade han ett avskedsbrev fasttejp på rocken som löd; ”nu får ni ta hand om hela utdelningsskiten”. Han var brevbärare.

- Ni har presterat mycket bättre än ni brukar göra Herr Almfeldt, hur kommer det sig? Jag har kollat en del av era tidigare arbeten ska ni veta. Docent Borg hade uppenbarligen inte lyssnat. Antagligen var han van vid att studenter körde litet rövarhistorier när de trodde de hade blivit avslöjade som fuskare.

Alexander hade blivit inkallad till Docent Borgs expedition i Kungshuset. Det var ett tämligen litet rum, ett skrivbord och två besöksstolar i mitten, och med väggar som sig bör var täckta av bokhyllor som i sin tur var fyllda med böcker och pärmar, två fönster

som vätte mot domkyrkan och två dörrar. Det var allt. Själv tyckte Alexander att hans rövarhistoria var bra. Den var nästan sann, dessutom. Förutom den lilla detaljen om att pappa Kjell-Arne skulle ha hängt sig. Såvitt Alexander visste levde han fortfarande i högönskelig välmåga, badade bastu tillsammans med TV-handlaren och de andra grabbarna på fredagskvällarna, hälsade på sin mor på söndagarna och körde lantpostlinjen Virserum – Mörlunda på vardagarna.

– Man skulle kunna få intrycket att ni är en kännare, sa Borg och log ett hemlighetsfullt leende. Eller åtminstone har varit i kontakt med en kännare. Han gjorde en konstpaus.

- Ni har dessutom i er källförteckning böcker som verkar vara ytterst sällsynta och inte finns på universitetsbiblioteket, i varje fall inte i Lund: *Giordano Bruno; Askonmåltiden. Robert Boyle; Hermes Trismegistos and the inner circle; George Ripley; The compound of Alchemy.*

- Ni nämner förvisso någon slags intervju med vad ni kallar en “modern alkemist”, och då är det ju en slags empirisk studie ni har genomfört, eller hur?

Att empiri innebar att på ett eller annat sätt observera och samla in data från verkligheten och inte från litteraturen så mycket visste Alexander, men han visste inte om han var riktigt illa ute, eller bara litet.

- Javisst, jag intervjuade en snubbe. Alexander drog ena handen genom sitt redan tidigare rufsiga hår. - Jag tycker det framgår av texten. Även om jag inte vill lämna ut hans namn, det brukar väl kallas konfidentialitet i forskningssammanhang.

- Hör på, sa Docent Borg i en ton som Alexander uppfattade som mera resonlig. Jag tycker ert arbete är bra, det finns rätt stora brister i metodbeskrivningen så det är svårt att följa hur ni egentligen gått tillväga, men det bortser vi ifrån då det är ett arbete på A-nivå. Eftersom det är bättre än sådant ni verkar ha presterat tidigare gjorde jag en extra noggrann plagiatkontroll. Och arbetet är uppenbarligen inte plagierat. Så i den delen är det bara att gratulera er herr Almfeldt, ni är godkänd. Ni verkar ha viss fallenhet för forskning, om jag säger så.

- Tack, sa Alexander och drog en i princip ohörlig suck av lättnad.
- Nu tycker jag vi pratar om er relation till Stefan Dagéus istället.

Alexander satte sucken av lättnad i vrångstrupen, och fick ett litet hostanfall.

- Vem, sa ni, utbrast han när hostan hade lagt sig.
- Stefan Dagéus, han som blev mördad, vad jag förstår är det han som är er källa. Vilket i sin tur innebär att ni måste ha haft kontakt med honom strax innan han dog, eller hur? Alexander var helt överrumplad, men vissa saker föll på plats. Docent Borg, såklart! Varför hade han inte tänkt på det? Vem hade dykt upp litet då och då i egen hög person under hela den här jävla historien!? Och han var på Dagéus begravning. Docent Borg! Frågan var nu bara igen huruvida Alexander låg illa till eller riktigt illa till. Han tittade efter olika vägar att snabbt ta sig ut, helst utan att behöva fasadklättra igen. Dörren bakom honom själv verkade mest lovande.
- Dagéus, jovisst det stämmer att han är min källa, sa Alexander som gjorde bedömningen att det var bäst att vara uppriktig på den punkten.
- Jag kände Stefan, sa Borg.
Såklart att du gjorde, alla jävlar verkar ju ha känt Dagéus, som om han hade varit Lunds största luder, tänkte Alexander.
- Okej, och...vad vill du ha sagt egentligen - att det kanske var jag som mördade honom?! Det där var väl ändå litet väl vågat, sa en röst i Alexanders huvud.
- Nej, det tror jag inte, sade Borg i en väldigt bestämd ton.
Tonfallet gjorde att Alexander blev än mera osäker. Tipset nu var att han låg jävligt illa till. Borg skulle kunna ha maffiakontakter eller till och med vara en maffiaboss i förklädnad och den som egentligen beställde mordet. Han tittade oroligt på dörren bakom Borg och förväntade sig att de ryska gorillorna skulle komma uttrillande genom den vilken sekund som helst. Han kollade in minsta rörelse Borg gjorde och förväntade sig nästan att han skulle slita upp en revolver ur skrivbordslådan.
- Men ni vet eventuellt saker som inte ens är kända för polisen, sa Borg utmanande.
Fan, fan, jag är körd, rökt, död! Jag måste ut, skrek det i Alexanders huvud.
- Neej, det tror jag inte, sa Alexander. Han kände att paniken var på gång. Vart hade de senaste dagarnas upphöjda lugn tagit vägen. Han ville inte vara rädd. Han hatade verkligen att vara rädd.
- *Giordano Bruno; Askonmältiden. Robert Boyle; Hermes Trismegistos and the inner*

circle; George Ripley... et cetera, et cetera, det är böcker ni har refererat i er uppsats Herr Almfeldt. Jag var behjälplig med bodelningen hemma hos Stefan. Ni förstår han var litet av perfektionist när det kom till böcker. Han förde bok över hela sitt bibliotek. Samma böcker som ni refererar och varav enbart en finns att hitta på bibliotek i Sverige var de enda som saknades i hans samling. De är unika, förstår ni helt unika. Om ni vet något om dem vore jag väldigt tacksam...

Alexander avbröt Borg, han hade åter hittat litet av sitt beslutsamma lugn, genom det som blivit hans mantra; *the time is now, have no fear, suffering is a choice*. Borg kanske inte var någon maffiaboss ändå...

- Ja, jag fick förmånen att studera de där böckerna, sa Alexander. Dagéus påstod att referera till dem skulle imponera på en i ämnet kunnig lärare, men att en okunnig skulle förbigå dem utan att ta notis om dem. Detta måste väl göra er till en så kallat kunnig lärare, gissar jag... Alexander log ett osäkert leende. Men jag har definitivt inte lagt beslag på dem om det är det ni insinuerar...

- Jag förstår, sa Borg. Jag var bara tvungen att kolla, det förstår ni kanske. Sannolikt var det mördaren som tog böckerna. Det var måhända till och med de som var själva motivet, jag nämnde det för polisen men de verkade måttligt intresserade. Böckerna är som jag sa helt ovärderliga, så om ni får veta något...

- Lovar jag att höra av mig, fyllde Alexander i.

- Ber om ursäkt att jag besvärade er med detta, avslutade Borg och reste på sig. Hoppas att vi får se er på någon mera kurs här på institutionen framöver.

*

De hade alltså hittat Dagéus bibliotek och tillika laboratorium, tänkte Alexander när han kommit ut på gatan igen. Frågan var nu bara vilka ”de” är.

53. Visit

"Sann vetenskap upptäcker i allt högre grad Gud, som om Gud väntade bakom varje dörr som vetenskapen öppnar."

- Pius XII

Ovesholms slott, onsdag 22:a:e juni 1820, 11.14

William började närma sig slottet.

En majestätisk ek tronar på ängen framför den magnifika trevåningsbyggnaden som skymtar genom den engelska parkens grönska. Det är en vacker dag. En liten å flyter stilla och glittrande bredvid vägen och förstärker intrycket av idyll. På trappan väntar honom en kvinna i femtioårsåldern klädd i ridkläder, hon är ståtlig men har samtidigt en aura av vemod kring sig.

Av deras kärlek hade avlats en son. Kärleken var dock inte legitim; han en högadlig Wrangel, hon en mera lågadlig Hamilton. Hon mer än trettio år yngre än honom, men hela bygden kunde intyga att det var äkta kärlek. Hon födde en son 1794, strax efter detta dog mannen, officiellt barnlös. En släktfejld utbröt om arvet. Hamilton och Wrangel hade på olika sätt varit befryntade med varandra redan sedan långt tidigare, precis som i riddarhusets dåvarande slogan; ”om alla adliga knullar med alla andra adliga så är snart medeltiden tillbaka”. Vid den här tiden visste dock inte ens en riddare att genpolen i ankdammen riddarhuset var alldeles för liten för att det skulle hålla på sikt om de fortsatte att generera avkomma bara med varandra. Detta var 40 år innan Darwin och Mendel, likväl hade redan en Carl Anders Plommonfelt med början på 1780-talet låtit studera släkträd i Europas adliga ätter. På ett extremt begåvat, systematiskt och drivet sätt hade han kombinerat de adligas stamtavlor med teorier kring ärftlighet som var långt före sin tid. Plommonfelts forskning möttes dock inte av några stående ovationer, tvärtom. Adeln fann hans beskrivningar alltför närgångna när han menade att minst var tredje av dem antingen var lågbegåvad eller sinnessjuk eller båda samtidigt. Att det dessutom bara skulle bli värre med tiden, fann man inte uppbyggligt alls. Man pratade om Plommonfelt som själv varande sinnessjuk eller den onde personifierad. Dock menade en del utanför riddarhuset att han var andeskådare, vissa ansåg till och med att han i sin genialitet var en inkarnation av självaste Emuanel Swedenborg. Vara hur det kan med detta; 80 år senare, vid sekelskiftet 1900 visade det sig att Plommonfelt haft rätt. Adeln hade förlorat det mesta av

sina egendomar på grund av frihandel med mera lågättade men tydligen mindre inavlade och därmed mera begåvade människor ur medelklassen. Istället för att få erkänsla blev Plommonfelt dock bestulen på sin adelstitel och utjagad ur landet. Sådant är livet. Det sades att han hade smädat självaste konungen, Gustav III, vid en middagsbjudning och därmed blivit den enda som fått sin sköld på riddarhuset överkorsad. Märkligt kan tyckas med tanke på att till exempel ätten Kronstedt 1809 gav upp Sveaborg till ryssen utan strid men ändå inte gick ett liknande öde till mötes. Sanningen var väl mera att Plommonfelt genom sin forskning lyckats visa på svagheter i ett gammalt feudalt system och därmed smädat såväl riddarhuset som kungahuset, vilket tydligen var värre än landsförräderi.

*

Att bli lågbegåvad och sinnesjuk var dock inte allas lott. Alexander Hamilton föddes som en produkt av storartad, men kanske inte så passande, kärlek. Han var ett underbarn redan från början, passande nog namngiven efter Alexander den store. Han började utbilda sig till läkare, men blev sedan så biten av kemi att han valde denna bana istället, precis som så många andra vid denna tid. Han började studera för Sir Humphry Davy i London och blev invald i Royal Society och den Inre kretsen redan som tjuugoåring 1814. Två år senare blev han invald i den Osynliga akademien efter Benjamin Halls frånfälle, med detta tangerade han Sir Joseph Banks rekord när det gäller att på kortast tid bli invald i detta ytterst prestigefyllda sällskap. Expeditionen till Chaironeia var tänkt som hans elddop men blev hans död, bara 23 år gammal. Det är nästan tre år sedan Maria-Lovisa, hans mor, fick hem sin älskade son i en låda.

**

- Vilken ära Sir William att ni blir hemkallad för att ta över presidentposten, sade Maria-Lovisa

De satt ute på baksidan av slotten i skuggan av parkens träd och hade just avnjutit en lättare champanjunch. Maria-Lovisa var vacker, han bar sin ålder med värdighet. Hon var klädd i ridbyxor, solbränd och tämligen osminkad. Det kortklippta blonda håret var bakåtkammat. Ingen kvinna han kände vågade uppträda på det sättet. Han bestämde sig för att om han hade varit heterosexuell så hade hon ha blivit kvinnan i hans liv.

- Jag vet inte, sa William, känner mig inte särskilt bekväm med arrangemanget, men vem kan

säga emot Sir Joseph Banks? Inför denna kvinnas vemodiga sensualism blev han osäker och pladdrade på.

- Vem kan säga emot en död man?

Maria- Lovisas anletsdrag mörknade och hon tittade ner. Han försökte släta över sin fadäs.

- Jag, menade inte att...

- Vad hände egentligen där i Chaironeia? Varför var Alexander över huvud taget med där?

Det var väl en arkeologisk expedition...?

William skulle helst ha velat avslöja allt, men det kunde han förstås inte. Istället sade han:

- Ni ska veta att er mycket begåvade son på väldigt kort tid blev en uppburan medlem av Royal Society. Hade han fått leva är jag säker på att det hade varit han som hade efterträtt Banks, inte jag.

Maria-Lovisa ljusnade och tittade upp.

- Ja, han var speciell...

- Jag har en sak som jag tänkte be er om, sade William. Skulle ni vilja ha vänligheten att förvara en sak åt mig tills jag kommer tillbaka till Sverige, en väldigt speciell sak som Alexander hittade i Chaironeia.

William hade avlagt visit och uträttat sitt ärende. Han hade lämnat stenen och en av Stephens anteckningsböcker på Ovesholm. Anteckningsboken han lämnade innehöll mycket information om Alexanders sista dagar, därför ansåg han det rätt att hans mor skulle ha den. Tidigt nästa morgon blev han med droska skjutsad mot Lund där han där han lämnade de andra två anteckningsböckerna på sitt tjänsterum. Hans ambition var att komma tillbaka för att försöka att avsluta det hela när han väl hade fått ordning på saker och ting i det kungliga sällskapet.

54. *Hemma i Limhamn*

”Svårt är att leva, svårt är att dö. Svårt är att skita i meterdjup snö.”

- Okänd

Malmö, onsdag 16:e maj 2012, 20.23

Mamman hade inte kritiserat hans bordsskick.

Susanne hade blivit utskriven från sjukhuset dagen innan. Hon var nu konvalescent hemma hos sina föräldrar i Limhamn, där hon hade sitt gamla flickrum kvar. Susanne var som en fånge i sitt gamla hem. Enda sättet att få träffa Alex var att bjuda hem honom dit, med allt vad det innebar. De hade precis ätit middag tillsammans med mamma och pappa. De hade bjudits på inbakad fläskfilé och gratinerade rotfrukter. Till detta ett Italienskt vin, och efterrätt bestående av morotskaka, vaniljglass och Calvados för den som ville ha. Det ville både Susanne och Alexander. Alexander fick också utstå leken ”tjugo frågor” eller snarare ”hundra frågor”. Efter att ha berättat och dragit en del skrönor om sig själv sin brorsa, sin mor och far samt alla döda och de få ännu levande hemma i Virserum, fick han en fråga från ”polis Pauli” som han inte var beredd på:

- Hur känns det att vara ”en helt perifer figur”, då?

- Ursäkta, vad sa du, frågade Alexander förvånat.

- Pappa, lägg av, du jobbar inte nu... ok! Utbrast Susanne.

Pauli blev lätt generad över dotterns kommentar.

- Någon som vill ha mera Calvados? Sade mamma Marianne genast, ännu mera generad över sin mans okänslighet..

Alexander ville gärna ha mera, man kom sig inte riktigt för att visa det.

Susanne däremot var blixtsnabb.

- Ja tack gärna, sade hon och log ett brett leende.

När hon väl hade fått en påfyllning till bredden på glaset, sannolikt beroende på att Pauli försökte släta över sin kommentar nyss, viskade hon med en liten blinkning;

- Vi kan dela! Hon ställde ner glaset på soffbordet mellan sig och Alexander.

Pappa Pauli fullkomligt brann av iver i att kunna fråga ut den unge mannen kring ett och annat som förvisso rörde jobbet men framför allt, tyckte han själv, hans dotter och hans familj. De båda kvinnorna hade dock gjort klart att det inte var läge att fråga om just

detta. Innan Sussanne såg till att de tackade för sig och kunde smita in på hennes rum kom konversationen istället att kretsa kring Mariannes och Paulis senaste resa till Thailand, där de vågat lämna det mera turistiga Phuket och begivit sig på äventyr till provinsen Krabi, ett enligt Mariannes utsago svårtillgängligt och närmast vilt område där det inte ens fanns solstolar att hyra på stränderna.

De hade klarat det bra konstaterade Sussanne för sig själv när de gick mot hennes rum, speciellt med tanke på att Pauli inte trodde att hon hade berättat allt hon visste. De gick hand i hand. För att en kärlek ska bli oförglömlig krävs att slumpen sluter sig kring den i en rad sammanträffanden som fåglarna på den helige Franciscus axlar. Slumpens fåglar hade sannerligen gjort ett hyfsat jobb med henne och Alexander och hon kände att denne man var förutbestämd åt henne.

*

- William Wollastone.

- Vet du att en man med det namnet var president för Royal Society 1820, och bara detta år, sa Sussanne. De flesta andra hade den posten i massor av år. Han som var president innan satt till exempel på den posten i 42 år, han hette Joseph Banks. Det intressanta är att de sista anteckningarna i Stephens anteckningsbok är från samma år och skrivna av en William Wollastone... Croft... någonting, om jag nu kan utläsa namnet rätt. Det är intressant tycker jag, kanske är det samma person. Författaren antyder dessutom att Stephen dött på grund av de vises sten. En märklig parallell till Stefan Dagéus, tycker du inte? Jag tror vi är något häftigt på spåret. De verkar ha stått varandra nära; Stephen och denne William. Ännu intressantare är att William verkar ha befunnit sig här i Sverige, i Stockholm och Lund delar av 1819 och 1820 och att William Wollastone faktiskt var ledamot av svenska vetenskapsakademien.

- Anne har fortfarande inte hört av sig, eller, frågade Alexander försynt.

- Nej, skit i henne vi kan sköta det här själva, sa Sussanne som i förbigående. Förstår du inte storheten i detta? Han planterade kanske böckerna på universitetsbiblioteket själv och du hittade dem nästan 200 år efteråt. Det är ju ungefär som att få vara med och gräva ut Tutankhamuns grav. Sussanne var exalterad.

De satt på hennes flickrum. Alexander hade inte varit där förut och slogs av det faktum att hon hade Curt Corbains porträtt på väggen, vilket var märkligt med tanke på att hon numera bara lyssnade på musik från före 1985, fast alla har vi ju ett och annat lik i garderoben tänkte han accepterande och icke-dömande men samtidigt glad över att det inte var Michael Jackson eller Ozzy Osborne som hängde där.

- En sten som inte är en sten, han återkommer till det, som en slags mantra, fortsatte Sussanne. De vises sten, essensen som förmår att framställa guld och ge evigt liv är en sten som inte är en sten. Vad fan är det då, ett träd? Jag får faktiskt inget grepp om det hela, men det verkar som det som händer kring oss faktiskt hänger ihop med ett och annat från för väldigt länge sedan.

55. Harald Anderssons återhämtning

*”många som äro de första skola bliva de sista, och många som
äro de sista skola bliva de första...”*

- Matteus

Lund, onsdag 16:e maj 2012, 15.10

Nästan en månad hade passerat.

Det var nästan en månad sedan Harald Andersson hade blivit kidnappad, ytterligare en månad av ett förspillt liv som han själv var benägen att tänka den senaste tiden. Det finns många vägar till insikt om sig själv och världen. Eftersom han, Harald, hade haft fallenhet för självbedrägeri hela sitt tidigare 43-åriga liv blev insikten om att han nog egentligen var en nolla våldsam. Den hade bankats in i honom med våld, men nu levde den insikten sitt eget liv inom honom. Otaliga gånger de senaste veckorna hade han funderat på att befria världen från sin ömkliga uppenbarelse. Han hade på inrådan av sin sambo gått till en psykiatriker, fast han egentligen inte trodde på kemiska substanser som påverkar nervsystemet, mer än möjligen alkohol. Psykiatrikern var kvinna, eller åtminstone något kvinnoliknande med ett kvinnligt namn; Maj-Liis Manson, en riktig kuf. Kanhända var hon den ökända massmördarens lillasyster, galna mördare var ju inte helt sällan befryndade med just psykiatriker, det vittnade ju en mängd litteratur om. Nu var han inte säker på om det var medicinen hon hade skrivit ut, eller det faktum att han faktiskt hade träffat en än mera uppblåst och ömkligt människa än honom själv, som gjorde att han mådde bättre. Men bättre mådde han.

*

Eller så var det den spirande gudstron.

Av en händelse hade han i en av sina svartaste stunder hamnat i en biosalong och sett filmen ”Fallna änglar” med TV-evangelisten Gary Ellison i huvudrollen. Efter föreställningen hade han råkat springa på pingstkyrkans dynamiske ledare Seth Kristerzon. Han hade bjudit in Harald till en eftersittning i pingstkyrkans lokaler. Seth hade på ett karismatiskt sätt förstärkt Ellisons budskap. När Harald skulle gå hade Seth sagt att gud älskade honom. På vägen hem ångrade Harald att han hade sett ner på frimicklare. Det fanns kanske något att hämta här ändå, en nåd för syndare... När han växte upp i det lilla samhället Ljungbyholm i Småland

hade han varit med och saboterat pingstkyrkans tältmöten på ängen ner mot ån. De hade haft ett bakre rum i tältet där det gick häftigt till med bekännelser och tal i tungomål efter den officiella gudstjänsten. De hade haft parkbänkar där folk låg med knäna på sätet och huvudet mot ryggstödet för att bli tagna bakifrån av den helige ande, som det hade hetat på bygden. Parkbänkarna stod med ryggstödet alldeles intill tältduken, fullt av folk klamrade sig fast vid dem. När man stod utanför var det bara för två eller helst tre grabbar att sätta upp ena foten mot ryggstödet på parkbänken innanför tältduken, räkna till tre och trycka till. Det hade blivit ett herrans liv, bokstavligt talat, när de tungomålstalande fallit huller om buller därinne. Harald ångrade allt det där nu. Han hade bekänt sina busstreck för Seth och han hade fått förlåtelse. Utan tro och gudsfruktan dör det heliga, hade Seth sagt. Varför inte välja en ny väg i livet, hade han sagt, en väg som gör dig lycklig. Harald hade känt att han inte hade något att förlora, trots sin sambos irritation hade han slagit in på den av Seth föreslagna vägen, han besökte nu alla gudstjänster och möten han kunde. Han mådde bättre, kände sig tryggare, kände sig mindre rädd.

**

Men så ringde den där Alexander.

Gudstro eller inte så blev det tydlig påminnelse av det som hände för en månad sedan. Det svarta hålet inom honom öppnade sig igen och han drogs ner i virveln av meningslöshet och dödslängtan igen. Framför allt blev han rädd. Han hade tjallat. Alexander kunde vara ute efter att hämnas. Han hade också blivit varnad av ryssarna att prata med någon som helst om något som rörde historien kring Stefan Dagéus. Bara det faktum att han hade kontakt med Alexander kunde uppfattas som misstänkt. Att bryta ett löfte till ryssarna var inte alls hälsosamt, det hade han lärt sig. Alexander hade han inte sett till sedan Dagéus begravning. Han hade bara väntat på tidningsrubrikerna som sa att Alexander antingen var mördad eller försvunnen. Istället hade andra helt okända människor blivit skjutna. Den där Alexander verkade vara i livet kunde han konstatera, men i övrigt förstod han ingenting

- Det var inte jag, var allt som slapp ur honom när han förstått vem det var som ringde.
- Hallå, är det Harald?
- Jaa...
- Hur är läget? Alexander uppådade allt han hade för att låta så trevlig som möjligt.

Harald kämpade med sig själv ett tag för att stå emot känslan av att bara vilja slänga på luren.

- Jodå, det är väl rätt okej kanske... sade han sen. Vad vill du?
- Du kände ju också Stefan Dagéus, eller hur, sa Alexander. Jag tänkte vi kunde träffas. Det finns mycket konstigheter kring mordet, du kanske kan hjälpa förstå hur saker och ting hänger ihop...
- Nej, nej, nej, jag vill inte, jag kan inte träffa dig. Haralds rädsla hade slagit över i ren skräck.
- Varför inte, svarade en förvånad Alexander. Han hade inte väntat sig denna kraftfulla reaktion.
- Därför att jag inte kan, sa Harald. Jag kommer att lägga på nu, kontakta mig inte igen.
- Vänta nu, det är vissa saker jag måste få veta. Jag kommer fanimej att söka upp dig personligen om du lägger på nu. Alexander blev litet desperat över risken att ett spår i nutid skulle glida honom ur händerna. Han trodde kanske inte på att några anteckningsböcker från 1800-talet kunde ge dem hela bilden av vad som pågick.
- Jag kan bara inte träffa dig, okej! Och jag kan inte prata med dig. Sök upp MAO istället, han kände också Dagéus.
- Vem, sa du?
- Han heter Magne Adrian Olsson men kallas MAO, han driver Olssons antikvariat. Du hittar numret i telefonkatalogen.

56. Tillbaka i London

- *"En ny påminnelse om vår dödlighet lämnas oss i dag då härmed tillkännagives att följande medlemmar av församlingen har avlidit..."*

- *Kyrkohandboken 1811 års upplaga*

London, fredag 1:a juli 1820, 21.00

Så var han åter på Somerset House.

Den decimerade inre kretsen var församlad och bland dem också förstås de numera endast fyra medlemmarna i Den osynliga akademien. William hade tagit på sig att bli tillförordnad president för hela detta kungliga sällskap, intressant att de lyckats blanda republikanska och rojalistiska epitet som "president" och "kunglig" i ett och samma sällskap, tyckte han. Likväl var det ett uppdrag han egentligen inte var det minsta intresserad av. Han gjorde det delvis för att hedra Banks sista önskan men mest för att ta sig an förrädaren bland dem, den som gick Vatikanens ärenden. Direkt eller indirekt bar vederbörande skulden för mordet på Sir William Burroughs och det som hänt Stephen. Eventuellt bar vederbörande även skulden för Alexanders och Richards död. Denna farsot måste rökas ut och oskadliggöras, ju förr desto bättre. I det sista brevet från Banks delgav denne sina misstankar, tre personer fanns på hans lista.

Stämningen i rummet var tryckt. Ljusen från takkronorna hade denna afton inget glamouröst över sig som han brukade tycka, utan spred mest ett spöklikt sken över såväl de levande som de döda, vars porträtt beklädde väggarna. Att de just avslutat en minnesstund för den nyligen avlidne president Sir Joseph Banks kunde förstås medverka till det lugubra sinnelag han befann sig i där han satt framme vid bordet på podiet flankerad av sällskapets båda sekreterare; Taylor Combe och William Thomas Brande. Combe var arkeolog och specialiserad på forntida mynt, en blek figur tyckte William men Banks hade haft stort förtroende för honom. Brande kände han bättre, han hade börjat sin bana som läkare och var precis som han själv medlem i Royal College of Surgeons, men sedan hade kemin fångat honom och det var numera hans område som vetenskapsman. Det var nu de tre där framme och Sir Humphry Davy sittande i den främsta raden framför dem, också han kemist, som utgjorde den osynliga akademien. Davy tillhörde dem som var helt betagen av dikväveoxid,

ett ämne mera känt som lustgas. Han var med och arrangerade lustgaskvällar på teatern och skrev dikter till dess lov. Det de stod inför nu var dock inte ett dugg lustigt. Tillsammans hade de bestämt sig för en offensiv taktik. De skulle börja röka ut farsoten redan denna afton.

Det som officiellt stod på dagordningen förutom minnestunden var dock att fylla ut luckorna i Den inre kretsen. De sjutton kvarvarande medlemmarna i densamma hade därför haft i uppdrag att föreslå två fellows var som tänkbara. Banks hade haft en idé kring att detta fyllnadsval skulle kunna ge vissa informationer. På hans lista fanns följande personer, vilka han ansåg tarvade extra uppmärksamhet; Samuel J Gardiner, James R O´Tiart och Sir Alexander Johnston. Dessa hade Banks redan låtit inhämta en del informationer kring, vilka han hade samla i lika många mappar. Mapparna hade bara den nye presidenten och de han själv valde tillgång till. William var därför den enda som i detta läge hade dessa informationer, men han insåg att han inom kort skulle vara tvungen att delge de andra i Den osynliga akademien, åtminstone en del av materialet. Fast ju mindre hans bröder visste desto bättre, jesuiterna hade dessvärre en hel del otäcka knep för att få folk att tala.

De anonymt skrivna lapparna med förslagen på ersättare bars nu fram och lades hopvikta i en hatt som stod på borden vid podiet. Tretton personer defilerade i tur och ordning nickande förbi medan de nedlade sina namnförslag. Taylor Combe lät dem sedan allesammans egenhändigt skriva ”detta är mina val” och sedan underteckna med sin namnteckning i tur och ordning i den liggare han hade framför sig. Detta var en nyordning. Tidigare hade man istället valt nya medlemmar genom att en slags kommitté bestående av president, sekreterare och fyra personer till, egentligen Den osynliga akademien, intervjuat var och en av de andra fjorton individuellt. Tanken med denna nyordning, som var Banks idé, var att skrivstilen på lapparna skulle kunna jämföras med dem i liggaren, då han ville kontrollera möjligheten att det fanns en hel sammanslutning av förrädare bland sällskapets fellows. Dessa ville man i så fall försöka ha uppsikt över. Hypotesen var att förrädaren i Den inre kretsen skulle försöka få sina gelikar invalda.

- Tack, mina herrar! Vi ska strax dra oss tillbaka för att titta igenom era namnförslag och ni ska få förfriskningar ute i salongen. Vi kommer att ha tagit beslut om vilka ersättarna blir till nästa möte. William hade rest sig medan han talade. Hans anletsdrag fick ett bistert uttryck innan han fortsatte:

- Vi har anledning att tro att det finns en person i denna inre krets som går Vatikanens ärenden. Han gjorde en konstpaus.

Först gick det ett nästan ohörbart sorl genom församlingen, sedan blev det dödstyst. Efter en stund började man dock skruva litet på sig i stolarna. William fortsatte:

- Denna person misstänks vara medskyldig till Richard Chenevix, Sir Alexander Hamilton och Sir William Burroughs död. Jag undgick själv med nöd och näppe att bli dödad i Stockholm, troligen på grund av samma man. Nu gick ett helt hörbart sorl genom församlingen och det började pratas upprört bland dessa gentlemän trots deras stoiska ideal.

- Mina herrar, fortsatte William, jag behöver inte ytterligare påtala allvaret i situationen. Vi kommer att vidta åtgärder för att ta reda på fakta i detta, var så säkra. Den som anser sig ha något att berätta i denna sak kan söka upp mig personligen när som helst på dygnet.

- Men, men, men... Flera viftade med händerna för att få ordet. Det var nästan att befinna sig i parlamentets underhus.

- Mina herrar, tack för i afton! William var kort i tonen när han med dessa ord avslutade sessionen.

*

London, onsdag 6:e juli 1820, 14.39

Han var blek och pressad.

James R O'Tiart var kallad till presidentens rum. Han är den tredje och sista på Banks lista som William samtalat med på lika många dagar. William hade kallat det "samtala med" i kallelsen fast det i själva verket var fråga om ett slags förhör. Han gillade egentligen inte det allt för väl tilltagna och svulstiga skrivbordet som tronade mitt i rummet, men det hjälpte till med att öka pondusen hos den som satt bakom och osäkerheten hos den som satt framför. Och en dag som denna var det behändigt. James R O'Tiart var den mest misstänkte enligt

Williams sätt att tolka de av Banks insamlade akterna. Han var åtta år äldre än William och jurist, misstänkt bara det, tänkte William som inte var särskilt förtjust i jurister sedan en kompanjon som just hade detta yrke hade lurat av hans mor en mindre förmögenhet. Det som intresserade William mest var dock att släkten O'Tiart, förutom att de var katoliker hade varit öppet befreundade med påvestolen under Innocentius XI och Alexander VIII i slutet på 1600-talet, ungefär samtidigt som Sir Isaac gjorde sällskapet och den Okända akademien till beskyddare av filosofernas sten. Samtalet hade utvecklats sig bättre än William i sin fantasi kunnat föreställa sig. Samuel J Gardiner och Sir Alexander Johnston verkade nu definitivt vara avskrivna från listan, precis som han känt på sig efter att han hade förhört dem tidigare i veckan. Till skillnad från förrädaren Oswald som han stötte samman med i Stockholm hade O'Tiart ett fördelaktigt utseende. Han var lång och stållig, nästan längre än honom själv, mörkt bakåtkammat hår med de grå tinningarnas charm och bruna ögon som hade en slags genomskådande men samtidigt frånvarande blick. Han var helt enkelt sinnebilden av en samtida poet i romantikens smak.

- Det finns olika slags sanningar för olika slags människor, Sir, sade O'Tiart. Vissa sanningar lämpar sig för barn, vissa för kvinnor och enkelt folk. Så finns det sanningar för utbildat folk och sanningar för synnerligen välutbildade människor. Tanken att det skulle finnas en sanning lika för alla som vissa vetenskapsmän vill göra gällande, hans ögon blixtrade till, är, är... orimlig. Det fungerar helt enkelt inte. Han reste sig ur stolen och gick runt i rummet medan han fortsatte:

- Om mänskliga varelser inte skulle vara något annat än själlösa produkter av sin materiella existens, du funnes det inte heller någon verklig grund för allt det som ger människolivet dess värde – religion och moral. Han hade kommit fram till fönstret och blev stående där, fingrande på sin promenadkäpp. William var övertygad om att det dolde sig ett vapen därinne. Självt hade han sitt Jian och sin egen promenadkäpp lutad mot stolen mellan sina ben.

- Se på dem därute, de flesta är enkla människor, Sir, fattigt folk. De arbetar hårt och behöver något att tro på, något vackert. Varför skulle vi ta ifrån dem det? Tron på något bättre hinsides är allt de har.

- Vi kommer aldrig att tolerera att ni försöker beröva världen dess magi, väser O´Tiart plötsligt samtidigt som han drar sin värja och rusar mot William, som är märkligt oförberedd.

Instinktivt sätter denne dock upp fötterna mot skrivbordet, tar spjärn och trycker till. Samtidigt som stolen välter bakåt undgår han precis spetsen på O´Tiarts värja. Lika instinktivt vrider han i själva fallet drakhuvudet på sin käpp ett kvarts varv och sliter upp sitt Jian. Innan O´Tiart hinner samla sig till en ny dödsbringande stöt, sveper William, nu liggande på golvet, med sin Jian cirka tjugo centimeter över detsamma. O´Tiart ruskar liksom litet på sig och försöker fokusera blicken innan han under utstötande av synnerligen osmakliga ljud faller baklänges. Svepet med Williams Jian hade fått avsedd effekt och hade skiljt O´Tiarts vänstra fot från benet strax ovanför ankeln. Nu är det O´Tiarts som ligger på golvet och hans avhuggna fot ligger och ser makaber ut bredvid. Han vrider sig i plågor samtidigt som han håller händerna om benstumpen och fåfängt försöker stoppa blodflödet.

William reser sig, borstar av sina byxor och rättar till sin klädsel med vänsterhanden. Hans högerhand har fortfarande ett fast grepp om svärdet. Han talar högt och tydligt, för att överrösta O´Tiarts jämmer.

- Ni ska inte prata om moral och om att beröva världen dess magi, hans ögon glödde av vrede. Ni är medskyldig till att ha berövat världen skönhet och godhet när ni oskadliggjorde Stephen, och ni har därmed också berövat mig mitt liv. Den sanne vetenskapsmannen försöker göra sig kvitt sina falska övertygelser och låter dem dö i sitt ställe. Den troende följer sina falska övertygelser i graven, precis som ni kommer att få göra i denna stund.

Det var med den anatomiska kunskapen hos en medicinare och precisionen hos en vältränad fältskär han därefter lät spetsen på sitt Jian penetrera O´Tiarts hjärtmuskel.

57. Stjärnbarn

“Död var ej stolt, även om somliga kallat dig mäktig och förskräcklig, så är du icke sådan...”
- Donne

Lund, tisdag 22:a maj 2012, 15.21

Alexander hoppades att en del frågetecken skulle rätas ut.

På andra sidan gatan låg det; Olssons antikvariat. Han hade börjat föreställa sig att bara han fick träffa Olsson skulle det ordna sig, de skulle få klarhet och ingen skulle längre sväva i fara. Det var en vacker bild, men tråkigt nog verkade oddsen för att någon skulle fästa den på papper obefintlig för tillfället. Å andra sidan hade han också tänkt att denne Olsson skulle kunna vara maffiabossen själv, och att han verkligen skulle råka illa ut genom att söka upp honom. Han såg maffiabossar överallt nuförtiden. Alexander sneglade över gatan mot butiken. Svepte med blicken som om han skulle se sig för innan han gick över medan han i själva verket ville förvissa sig om att han inte var förföljd. Sedan släntrade han, till synes obekymrat, över gatan och in genom dörren där en hemgjord skylt upplyste om att Olssons antikvariat var öppet alla dagar utom tisdagar. Lokalen bestod av ett enda stort rektangulärt rum. Väggarna var som man kunde förvänta sig täckta av bokhyllor. Till vänster om entrédörren tronade också bokhyllor ute på golvytan formande ett system med gångar, ungefär som på ett ordinärt försummat skolbibliotek på en högstadieskola. Ordningen verkade vara därefter, tämligen försummad. Nere i högra hörnet stod en slags disk på snedden, halvt avskärmande ett litet pentry, på disken stod en kassapparat av historisk modell. Alexander noterade att det fanns ytterligare en dörr vid sidan av pentryt. En dörr innebar för honom numera en presumtiv flyktväg, och presumtiva flyktvägar hade han närmast tvångsmässig koll på. Framför disken stod några stolar och pallar, vilka tycktes ha funktionen av någon slags läshörna.

Möblemanget verkade hopskrapat på loppis. Det tycktes vara helt folktomt, sänar på en stor och tämligen fetlagd karl, klädd som en hantverkare hukande bakom disken. Han tittade upp när Alexander steg in. Han betraktade världen omkring sig vänlig med ett lätt roat uttryck i de klarblå ögonen under den täta ostyriga blonda kalufsen, som i och för sig hade börjat tunna ut högst uppe på hjässan. I sin hand höll han en sladdlös kaffebryggare som uppenbarligen sett sina bästa dagar. Alexander beslöt sig för att satsa allt på ett kort och gick fram emot disken samtidigt som han lät allt forsa ut ur honom.

- Ursäkta, men jag förmodar att ni är den de kallar för MAO. Jag har en hel del hopp satt till er. Folk har dött och andra varit nära att dö för någon slags hemlighets skull. Jag har fått konstiga telefonsamtal. Om inte du vet något mera om det här och om hur man skapar guld så vet jag inte vad jag ska ta mig till. Alexander avbröt sig när han insåg att han babblade.

- Guld (?!), utbrast mannen och skakande på huvudet.

– Förvisso är jag den de kallar MAO, men i övrigt; Nullius in verba!

- Vad sa du, sa du?

- Kanhända har du kommit rätt, det får du själv avgöra, för jag förmodar att du är Alexander. Jag gissar dessutom att du har en del böcker jag skulle kunna vara intresserad av, men det kan vi återkomma till.

- Men guld, nej du, sa han och skakade åter på huvudet och det är sådana missuppfattningar som gjort att människor är beredda att gå över lik för att få de vises sten i sin ägo, för det är den du menar, eller hur? Själv använder jag den som papperstyngd. Han gjorde en nonchalant rörelse mot en svart sten som låg ovanpå en hög med papper på disken.

Alexander hajade till och gick sedan på stela ben ända fram till disken. Han glodde fånigt på stenen och sedan på Olsson.

- Ta gärna upp den, den ligger väldigt väl i handen, sa Olsson vänligt.

Alexander lyfte stenen och kände dess släta och blankpolerade yta. Den låg onekligen väl i handen.

- Menar du att det här är...

- De vises sten, javisst, som understundom också går under namnet filosofernas sten, vilket är värt att begrunda.

”En sten som inte är en sten”. Alexander visste inte om han skulle skratta eller gråta. Det stämde precis – de vises sten var inte en vanlig sten utan en fossil. Han vände sig mot Olsson, och måste ha sett ut som ett levande frågetecken eftersom denne genast sa:

- Det handlar inte om guld, utan något mycket dyrbarare, något av verkligt värde. Odödlighet skulle man kunna säga, fast det handlar mera om en insikt än om själva stenen. Säg mig, tänker du ofta på döden? Nej, det är ju klart du är fortfarande ung...

Alexander kunde inte riktigt ta till sig vad Olsson sa.

- Men stenen då, är den värdelös?

- Vänd på den.

På undersidan kunde Alexander skönja oregelbundna mönster, nästan som små, små skärmärken.

- Här, sa Olsson, ta den här och räckte Alexander ett förstoringsglas.

Tecken, det var en massa tecken, någon slags bokstäver. Skrivna med samma precision som de där kineserna han läst om som kunde skriva hela verser på ett riskorn.

- Jag kan inte läsa det där, erkände Alexander.

- Det är kilskrift, Sumerernas urgamla skriftspråk, ett av de äldsta kända skriftspråken i världen. Tillåt mig, sa han sedan och började översätta texten:

*”Vi är stjärnors barn
Livet är något vi drömmar
tills vi likt larven förpuppas
och som fjärilen kan
svinga oss ut
för att förenas med kosmos
Icke heller är döden verklig
annat än som metamorfos
Psyche finns inte där döden finns
Ingenting förgås”*

Alexander stirrade fullständigt tillintetgjord på honom.

- Var det allt?

- Japp, svarade Olsson lakoniskt och började på nytt skruva med den trasiga kaffebryggaren.

Utan ett ljud och närmast i chocktillstånd började Alexander gå ut ur butiken för att sedan ställa sig på trappan utanför. Det här kan bara inte vara sant, tänkte han. Precis samma känsla som han hade haft efter sin konfirmation – var detta allt?

*

Efter en stund ute på trappan vände Alexander och gick in igen, lika förvirrad som desperat. När Olsson såg Alexander komma tillbaka gick han runt disken till läshörnan, satte sig på en fläckig stol och erbjöd Alexander en pall att sätta sig på.

- Man kanske kan uttrycka sig så här:

- Vi stirrar oss lätt blinda på materian. Sju fossilerade bitar av ett gammalt mytomspunnet träd, vad är det att ha egentligen? Fantastiska relikter som skulle betinga miljardbelopp om de kom ut bland samlare, därav intresset från diverse kriminella element, såklart. Det är alltså inte stenarna i sig som förmår att framställa guld, det är som vanligt människors fåfänga, osäkerhet och dumhet som skapar marknader för allsköns materiellt skit som gör vissa väldigt rika. Det kanske bara är den insikten som filosofernas sten är bärare av, när det gäller guldmakeridelen. Och de som kan sko sig på andra tror sig ofta vara smarta, men i själva verket är de kanske bara litet mera omoraliska än dem som de skor sig på. Fåfänga, avundsjuka och girighet har som bekant historiskt sett aldrig betraktats som dygder – utan som lyten och ibland till och med dödssynder. Så glöm guldets!

- Den eviga rikedom och det eviga liv människor i alla tider så ivrigt sökt är kanske ingenting annat än budskapet stenarna bär; svaret på de stora frågorna – vad är en människa, vad är det för mening med livet, behöver vi vara rädda för döden? Man behöver dock alla sju för att ha hela sanningen. Fast å andra sidan om man tänker noga på saken behöver man ju inte ha, samla på sig, eller äga en enda sten för att nå fram till sanningen – man behöver faktiskt bara veta vad som står skrivet på dem. Jag vet vad som står skrivet på den där stenen, därför kan jag ha den liggande som brevprens. Och det kanske till och med finns andra vägar att nå den insikt som stenarna bär. Utifrån det perspektivet är de i sig lika värdefulla som vilken annan gråsten som helst.

- Det centrala är väl istället om mänskligheten är redo för svaren på de där frågorna – om vi klarar av att bära den tyngd som sanningen innebär. Redan Predikaren i Bibeln, om den boken är bekant, säger ju att den som ökar sin insikt, ökar också sin plåga. Tänk om sanningen är så krass att vi lever meningslösa liv i ett meningslöst och alltigenom materiellt universum, då skulle det kunna uppfattas som en dålig nyhet. Men inget ont som inte för något gott med sig; eftersom materien är oförstörbar är också vi som människor det – vi har redan evigt liv, de atomer som vi består av är eviga. Ser man det är döden är inget att vara rädd för, det är bara ju den eviga materien som omformar sig. Om alla människor omfattades av den vetenskapen skulle de eventuellt inte vara så rädda. Och om inte människor längre är rädda skulle grundvalen för

mycket av världslig makt vara borta. Det var människans rädsla som först skapade gudar på den här jorden, sa redan Petronius. Vad tror du till exempel kyrkan tycker om sådant?

- Det jag vill säga är att jag förvisso tror på stenen, annars skulle jag ju inte försöka försvara den. Men det är insikten den bär på jag försvarar – inte stenen i sig.

- Hör här, sade han sedan. Nu var han ganska exalterad.

- Detta är kanske den viktigaste insikten mänskligheten någonsin gripits av. Det finns varken himmel eller helvete. Det finns inget slut. Livet är bara en fas, en underbar och värdefull fas i och för sig, men ändå bara en fas. En del av resan mot något som liknar fullkomligheten. Och missförstå mig inte, jag tror inte det finns något slutmål, det är bara evolutionsprincipen som driver oss. Förr eller senare slutar kanhända det hela i ett bästa möjliga tillstånd, annars vore det ju inte det bästa, sa Olsson och drog på munnen. Jag vet att jag kan låta som en kunglig hovleverantör av gudsbevis, men missförstå mig rätt och försök se skönheten i systemet. Precis som med det guld som alla betraktar som så värdefullt är också våra atomer, allt vi består av, smidda i stjärnornas smältugnar. De atomer som bygger din kropp har befunnit sig i mängder av andra varelser, vattnet i dig har fuktat strupen på åter andra. Enligt fysikens lagar kan ju mängden energi varken öka eller minska, bara omvandlas. Materia och energi är alltså utbytbara, det var för övrigt Einstein som släppte ifrån sig det kornet, utan att det ens var överenskommet. Vi lever i ett ordnat universum, till och med i kaos är det ordning. Utifrån sådana fakta är det egentligen enkelt att dra slutsatsen att vi alla är en del av ett kosmiskt kretslopp som en dag utmynnar i något ofattbart.

- Men jaget då, personligheten? Utslocknandet är mera skrämmande än vad den sortens kvasifilosofiska klyschor kan råda bot på, sa Alexander.

- Lustigt att alla utan kunskaper om filosofi samtidigt känner sig så väl skickade att skilja den äkta varan från den falska. Vad jag försöker säga är att liv och död bara är aspekter av samma kretslopp. Lidande i dess olika former är inte mer än en biprodukt och när allt kommer kring handlar plågorna bara om en typ av information, som dessutom fyller funktionen att se till att livsfasen upprätthålls så länge som möjligt. Men säg så här, är du rädd för att sova? I vissa kulturer ser man döden och sömnen som syskon.

- Med den skillnaden att jag vaknar varje morgon och är precis densamme, ja. Invände Alexander.

- Är du verkligen det? Allt växer och utvecklas, även om jag inte vill uttala mig om slutresultatet så är det så. Cellerna i din kropp är inte desamma som när du var barn och ändå ser du dig som samma person, eller hur? Dina egna tankar är annorlunda mot dem du hade som barn och ändå ser du barnet och dig som samma individ. Du har erfarenheter och minnen som barnet aldrig haft och barnet hade sådana du nu glömt.

Alexander nickade motvilligt.

- Om medvetandet är så viktigt för dig måste dessa försvunna glimtar vara något du saknar. Varje ögonblick är unikt, varje nu ett flyktigt mirakel. Man tappar bort sitt liv hela tiden. Och vi har gjort människan till alltings mått, mening och meningslöshet utgår alltid från oss. Är inte det ett slags storhetsvansinne som bara skapar lidande? Är det verkligen meningslöst om det du kallar jaget eller medvetandet har en begränsad tid på sig? Du kommer fortfarande vara en del av universum, av ett enda allt.

- Du får gärna kalla det storhetsvansinne men det att vårt medvetande skulle försvinna för all evighet är en fruktansvärd tanke, det tycker i alla fall jag, sa Alexander samtidigt som han kände att han inte bara höll på att förlora diskussionen, utan att det kanske låg något i det Olsson sa. Han hade bara inte tänkt på det på det sättet.

Olsson kliade sig i nacken samtidigt som han åter tog sats:

- Den evighet som föregick din födsel då, är den så fruktansvärd att bära?

- Hårklyverier, sa Alexander. Han hörde hur osäker han lät, fast han försökt att låta bestämd.

- Tycker du? Inte nog med att du inte ägde existens, annat liv släcktes för att du skulle få leva. Är din rätt större tycker du, eller plågar ditt samvete dig när du tänker på det? Liv och död är ouplösligt förenade. Det ena kan inte existera utan det andra.

Alexander var tyst och försökte febrilt komma på någon invändning. Han var säker på att så snart han lämnade den här gamla butiken skulle han kunna formulera massor av övertygande motargument.

- Tanken på ett liv efter detta kanhända gör allt mera uthärdligt, framhärdade han till sist.

- Skulle det vara bättre att allt du erfarit av lycka, njutning och glädje, för att inte tala om smärta och sorg, var ett slags test för att se om du hörde hemma i ett sockersött paradiset eller i ett brinnande inferno? Det innebär att det som är Du i själva verket inte betydde så hemskt mycket, eller hur? Tänk dig istället att varje fas, varje livstid räknas, att det har ett värde i sig själv. För flertalet är döden ett mysterium, något okänt och fruktansvärt. Men det stenen sägs vara sanningen, hela de gamles visdom kondenserat. Numera står ju texten dessutom i samklang med den så kallade vetenskapen som menar att det helt enkelt handlar om energi och materia som omvandlas. Att känna till sanningen om döden som tillstånd kan ge mod och hopp. Den vetenskapen kan göra det lättare att bära smärtan när någon nära går bort. Att vara en del i en cykel kan skapa mening. Liv och död är begrepp som är frukten av det mänskliga medvetandets begränsningar. När du inte bara förstått det i huvudet, utan känner en verklig förvisning om det i ditt hjärta, då är du i sanning odödlig, sa Olsson och log. Det sägs att det var tack vare denna insikt som din namne Alexander, med tillnamnet den store, och hans män så oförfärat stred och vann en hel värld. Den där stenen lär ha legat i hans hand, nu har den också legat i din.

- Vet du, om man kommer över sin rädsla tror jag till och med man kan leva lycklig. Jag har tillbringat flera år på mentalsjukhus just för att jag var rädd. Rädd, förvirrad och missförstådd för att vara mera exakt, men sedan insikten landade i mitt hjärta är jag inte rädd längre.

Alexander visste inte vad han skulle säga, dessutom sade man inte emot någon som varit intagen på mentalsjukhus.

58. *Zombie!*

"Förruttnelse hasta O, älskade brud, att bädda vårt ensliga läger

Förskjuten av världen, förskjuten av Gud, blott dig till förhoppning jag äger..."

- Stagnelius

Lund, tisdag 22:a maj 2012, 16.04

Det plingade till i affärens dörrklocka.

Alexanders korta stund av nästan feberaktig tankeverksamhet avbröts, han snurrade överraskad runt på pallen och tappade nästan stenen som han fortfarande höll i. De som kom in tedde sig bekanta för Alexander. Tre stora, tystlåtna gestalter i mörka kostymer som utan att göra sig någon brådska gick genom butiken och placerade sig runt Alexander och Olsson, en decimerad ryssfemman helt enkelt. Det interna straffet inom organisationen för skjutningarna av Sussanne och tanten på bussen var att de skyldiga fick stanna kvar och städa upp efter sig, något som i och för sig passade Sergej ganska bra. Hans gamla vapenbröder var dock inte lika nöjda, men hade man givit sig in i leken...

Sergej tog ett steg närmare Alexander.

- Stenen tack! Vad jag förstår är det den som är hemligheten och den som mina uppdragsgivare så ivrigt önskar sig. Vad de nu ska med en gammal sten till, men en order är en order.

Alexander sneglade på Olsson, som bara nickade utan att med en min avslöja vad han egentligen kände. Även Alexander insåg att det nog var hälsosammats att göra dem till viljes. Han reste sig och sträckte fram den mot personen som hade närmat sig honom och han i sin tur snappade åt den åt sig så hastigt att Alexander tog ett steg bakåt.

- Tackar!

- Åh, en sak till, fortsatte han som verkade vara ledaren, jag har nog inte blivit ordentligt presenterad. Man kallar mig Söndag och du unge man, han spände ögonen i Alexander, har varit till så stort besvär för mig mina arbetsgivare att vi tänkte lära dig en läxa. Faktiskt en så pass grundlig läxa att du garanterat aldrig kommer att göra om samma misstag igen. Han

grinade teatraliskt. Jag vet inte om du är troende, men jag har för avsikt att presentera ett i mina ögon mycket övertygande argument för guds icke-existens.

Alexander sökte på nytt ögonkontakt med Olsson som bara skakade på huvudet som för att säga åt honom att ta det lugnt fast det verkade vara kört. Livet är bara en fas, viskade det i Alexanders huvud. Have no fear, pain is a reality, suffering is a choice.

- Våra nervers uppgift är att varna oss för fara, sa Söndag på ett sätt som skvallrade om att det var ett inövat tal, snarare än ett improviserat. Gör det ont – undvik det! Ni vet; ”bränt barn skyr elden”. Problemet för alla gudfruktiga dårar är att vi kan känna smärta som ligger långt bortom det som räckt för att avskräcka oss från ett olämpligt beteende. Om vi tillskriver evolutionen denna funktion kan vi nöja oss med att det är ett trubbigt instrument, men som i alla fall fyller sin funktion. Börjar vi däremot tänka oss ett perfekt väsen som upphovsman blir det genast svårare. Det hade räckt med att det lyste en lampa i pannan när vi gjorde något olämpligt, eller hur? Söndag skrattade högt.

Han är galen, hann Alexander tänka innan ett vinande ljud i luften som avslutades med ett slags fuktigt smaskljud gjorde att Söndag plötsligt avbröt sitt skrattande. Den av Söndags män som stod närmast entrédörren spärrade upp ögonen som i förvåning innan han handlöst föll framstupa. Runt där han fallit färgades golvet genast rött. En skugga rörde sig snabbt över rummet. Plötsligt singlar ett huvud genom luften och landade vid Söndags fötter. Kroppen som huvudet tillhört segnade till golvet med blodet pumpande som en mindre fontän ur halsstumpen. Det var den andre gangstern Söndag hade i sällskap. Denne fann sig plötsligt stå ensam kvar. Han fumlade efter sin Browning för att kunna rikta den mot vad det nu var som så hastigt decimerade hans grupp. Han som aldrig hade varit rädd, han som alltid haft makten över andra, svagare. När han nu försökte fokusera skugg gestalten var han skräckslagen. Precis när han hade fått fram pistolen gjorde gestalten i den svarta kåpan en snabb rörelse med det japanska svärd han höll i vänsterhanden och från Söndag steg ett kort skrik innan också han segnade ner.

*

Skuggan gick till synes obekymrat runt disken där både Alexander och Olsson tagit betäckning. Utöver den svarta kåpan som fick honom att se ut som en munk var han klädd i svarta bomullsbyxor och något som liknade armékängor. Hans kropp var tillräckligt smärt för att han skulle kunna medverka i en reklamfilm för lättmargarin. Ingen gigantisk muskelmassa men desto mer väldefinierade. Han stannade en och en halv meter från Alexander, drog bak huvan och blottade ett skarpskuret ansikte. Det vilade något asketiskt eller snarare spartanskt över honom. Det gråsprängda håret var snaggat och hans ögon var blekt blå. Åldern var svårbestämd men troligen någonstans mellan 50 och 55 alltså betydligt äldre än de manövrar han nyss genomfört tycktes skvallra om.

- Stenen tack, sa han med raspig röst. Jag tycker vi är värda det som tack för att vi just räddat era syndiga liv.

- Vilka är vi? Frågade Alexander i en slags automatik när han snabbt kom på benen, hämtade stenen som låg bredvid den fallne Söndag samtidigt som han försökte undvika blodet som verkade vara överallt. Han var skräckslagen. Efter att han lämnat över stenen sjönk han darrande som ett asplöv ner på en stol. Han som aldrig hade sett en död människa förut hade på litet mer än en månad hittat Dagéus död, själv dödat en människa, sett en tant få huvud avskjutet och nu sett åter andra människor slaktas inför sina ögon.

- Kristenheten, svarade mannen kort.

Jesuitorden konstaterade Olsson och sjönk med en grimas ned på en annan stol. Han tog makligt av sig glasögonen som för att putsa dem, betraktade dem mot ljuset från taklampan och blåste bort ett osynligt dammkorn. Sedan satte han, utan att göra sig någon brådska nu heller, på sig dem igen. Inte en enda gång lämnade han jesuiten med blicken.

- Nullius in verba, sade han sedan, jag är beredd men låt det gå fort.

Den svartklädde lade ner stenen på en stol, tog av sig sin ryggsäck och ställde också den på stolen. Han verkade inte vara stressad på något sätt utan väntade helt tills Olsson tycktes vara klar med sitt putsande innan han åter tog till orda:

- Jag vet vilka du företräder, men jag tänker inte döda dig, sade han vänd till Olsson. Vi har inte mötts förr och jag hoppas slippa möta dig igen. Som du vet använder vi alla till buds stående medel och är ständigt på jakt efter nya verktyg för att hålla efter syndare och sådana som vill beröva världen dess magi. Vi gör vad som krävs, men inte mer än så.

Det fanns en tid då Nazisterna försökte skapa zombies för att få världsherravälde, så långt är vi inte beredda att gå. Gud vill inte att man manipulerar den fria viljan, men vi är väldigt angelägna om att vissa insikter förvaltas på bästa sätt, utan att exponeras för massorna. Detta får inte ske förrän kyrkan och menighet är redo. Ändamålet helgar medlen. Vi hade ett gemensamt intresse i att stoppa mammons anhängare från att lägga beslag på stenen, men nu skiljs våra vägar.

59. Pandemonium

”Vi befinner oss alla i det ändlösa, töckenfyllda rum, ur vilket allt varande uppstått...”

- Diderot: Den okända encyklopedin

Lund, tisdag 22:a maj 2012, 16.37

- Gå i frid, sa jesuiten.

Han skulle just lägga ner stenen i ryggsäcken, men hann inte riktigt innan det åter plingade i dörrklockan. Dörren slogs upp med en smäll och till Alexanders uppenbara förvåning var det Anne som nu rusade in. Docent Anne Smith hade alltid varit litet hemlig av sig, det tillhörde hennes charm, men det här var bara för bra. I händerna höll hon en pistol som Alexanders vapenintresse identifierade som en Heckler & Koch MP5, inget för amatörer helt enkelt, och av hennes sammanbitna anletsdrag att döma var hon beredd att använda den. Under ett kort ögonblick var det som om tiden frös. Sedan verkade allt hända på en gång. Anne riktade in sig på jesuiten som först verkade tveka men sedan skyndsamt börjat röra sig mot bakdörren med ryggsäcken i ena handen och stenen i den andra. Istället för att skjuta rörde sig Anne överraskande snabbt med håret fladdrade som en eldstorm efter sig. På ett ögonblick var hon ifatt munken, - sorry, sade hon, medan hon med sitt vapen slog honom med full kraft i bakhuvudet. Resultatet av denna gärning blev att han föll ihop i en hög på golvet och tappade både ryggsäck och sten.

Under tiden som alla hade sin uppmärksamhet riktad mot Anne och jesuiten hände det saker i en annan del av rummet. Söndag hade kvicknat till. Han hade tappat medvetandet efter att ha träffats i tinningen av svärdets trubbiga sida. Nu passade han på att snappa åt sig stenen som hade rullat iväg åt hans håll. Med ett snabbt slag mot halsen oskadliggjorde han sedan Alexander som hade hamnat med ryggen mot honom, slängde upp honom på axeln och lämnade butiken innan någon hann reagera.

Anne vände sig om, först förvånad och sedan mäktigt irriterad insåg hon att den medvetlös jesuitmunken på golvet och MAO var de enda levande som var kvar i lokalen tillsammans med henne. Fan, utbrast hon. Ryssen var som bortblåst, Alexander likaså. Stenen var också

borta, det förstod hon utan att behöva titta efter. Anne hade dock inte kommit till sin uppburna position som agent för Royal Society och numera också medlem av den osynliga akademien genom att lättvinnligt ge upp för motgångar. Hon rusade ut på trappan, tittade sig omkring och gick sedan in igen.

- De är borta. Vi får ta tag i det, but first things first.

Tillsammans med sin mångåriga assistent MAO baxade hon upp den medvetlöse munken på antikvariatets enda antikvit; en salongsstol i Karljohansstil med de typiskt utsvängda bakre benen och sköldformat ryggkrön. Väl på plats där tejpade de fast hans armar och ben med silvertejp. Hon ansåg detta förfaringssätt på intet sätt värdigt en av sina gamla motståndare, men silvertejp var det enda som fanns till hands.

*

Med ansträngning, men med ett triumferande uttryck i ansiktet släpade Söndag med sig Alexander till den obsidiansvarta Mercedes ML 63 AMG han nyligen införskaffat och som han tidigare strategiskt hade parkerat två hörn från antikvariatet. Han var sårad, det var inte så mycket det röda och snart blålila strecket över kinden och upp över tinningen som svärdet hade tillfogat honom, som i sitt inre. Någon hade mästrat honom, igen, och dödat två av hans kamrater. För de så kallade kamraterna kände han egentligen inget alls. Det här handlade om honom själv, om hans självrespekt. Och nu skulle Alexander offras som syndabock. Detta hade han föresatt sig. Ingen, dödar Sergejs bror och hugger ner hans kamrater utan att straffas för det, så länge han själv är i livet. För en utomstående betraktare låg det inte särskilt nära till hands att misstänka något skumt. Det såg snarast ut som att en vänlig man hjälper en god vän efter att denne intagit någon öl för mycket på deras gemensamma after-work. För de allra flesta inte särskilt passande, men icke desto mindre varken olagligt eller helt ovanligt. Det var heller inte första gången Söndag utnyttjat det här tricket för att frakta bort sina offer inför ögonen på oförstående vittnen.

**

Anne insåg det olämpliga i att ge sig ut och söka på måfå efter stenen, Alexander och ledaren för maffiagruppen, i nu nämnd ordning. Hon behövde en plan. Motvilligt medgav hon för sig själv att det ”lilla spöket”, det var så hon fortfarande tänkte på

Susanne, var den hon behövde. Hon hade ändå tänkt att hon skulle kontakta henne för att få tag på det sista exemplaret av Stephens Grants dagböcker. Susanne hade haft närkontakt med ryssarna och hennes pappa var polis med insyn i utredningen, vilket eventuellt kunde ge ledtrådar till vart ryssen var på väg. Kort sagt Susanne hade kvaliteter i det här sammanhanget som hon själv saknade och en av de få som hade ett starkare incitament än henne själv att hitta Alexander. Hon tog fram mobilen och letade fram Sussannes nummer.

- Okej, men du får hämta mig här i Limhamn och helst innan mamma och pappa dyker upp. De tycker nog inte det är så lämpligt att jag ger mig ut på ryssjakt i mitt tillstånd, sade Susanne efter att Anne kort hade orienterat henne om läget.

Till Annes förvåning ställde Susanne inte mycket frågor, inte heller blev hon hysterisk och tyckte att det hela var en polissak. Kanske var hon inte det svagsinta våp som Annes svartsjuka jag ville ha henne till. Tvärtom hade Susanne överraskat genom att lugnt och sakligt ställa rätt frågor för att sätta sig in i situationen.

Exakt 37 minuter senare körde Anne upp med familjebilen till den busshållplats vid Linnéskolan i Limhamn som Susanne angivit. Susanne hoppade raskt in. Nu satt de två antagonisterna alltså öga mot öga igen.

- Du ser ju pigg ut för din ålder, sa Susanne.

Anne kunde inte hålla sig från att småskratta inför att Susanne av någon anledning begagnade samma replik som hon själv brukade använda. Vitsigare än väntat från en som hade blivit skjuten för mindre än två veckor sedan, tänkte hon.

- Tack detsamma, sa Anne.

Dock kände hon sig förpliktigad att klargöra ett och annat:

- Tyvärr spelar det inte alltid så stor roll hur kyligt kalkylerande jag är på ett plan. Känsloerna lyckas ibland ta över...

- Du sa det senast vid träffades, men du... välkommen i klubben, sa Susanne. Vi kan ta upp tävlan igen när vi fått trofén i säkerhet.

- Tror inte det... Det är som med choklad. Man vet att det kanske inte är det nyttigaste man kan stoppa i sig, men det är svårt att motstå. Fast nu har jag bestämt mig för att jag skulle må bättre av en helt annan diet...

Sussanne blinkade konspiratoriskt med ögonen som tecken på att hon nöjde sig med detta och därmed avslutade samtalsämnet.

Anne medgav för sig själv att hon antagligen skulle vara tvungen att omvärdera den här unga kvinnan på mer än ett sätt, men nu fanns det många viktigare saker att tänka på.

60. Det svarta pusslet

"Hör här, Watson, sa Holmes och gnuggade sina händer. Vi har en halvtimme för oss själva. Låt oss göra det bästa av den. Mitt fall är, som jag sagt, nästan löst, men vi får inte begå misstaget att blir överdrivet självsäkra. Hur enkelt det här fallet än kan verka just nu, så kan det finnas något mera komplext bakom det..."

- Doyle

Malmö, tisdag 22:a maj 2012, 17.16

- Jag har en idé om hur vi skulle kunna spåra dem, sa Sussanne.

Om det är som du säger att den där ryssen drar omkring i en lyxtrustad Mercedes och kan registreringsnumret kan vi spåra honom via GPSn i hans bil. Tur att män är prylbögar. Hon log ett sarkastiskt leende.

Anne hade låtit skugga Alex. Inte för sina känslors skull utan för sitt uppdrags skull. Hon hade därför haft litet koll på jesuiten och hon hade kommit ryssarna på spåret. Hon hade kommit till antikvariatet för sent, men ändå i rättan tid i rättan tid liksom, fast det hade ändå gått snett. Tack och lov hade hon koll på maffialedarens nya bil.

- Hur fungerar det då, frågade Anne motvilligt, eftersom hon från den akademiska världen vant sig vid att det är ett svaghetstecken att visa tecken på okunnighet om någonting. Akademien var speciell på det sättet; ingen annanstans var gränderna mörkare och knivarna under rocken vassare, hade hon lärt sig. Ett enda tecken på svaghet kunde få en avundsjuka kollega att hugga en i ryggen och snart flockades resten av kollegorna som gamar runt ett blivande kadaver.

- Satelliter som cirklar runt jorden sänder ut en signal med information som GPS-mottagare tar emot och använder för att beräkna användarens exakta position. Om en dator ombord på satelliten vet var du finns kan man få reda på det genom att hacka den, eller hur. Du får all info du behöver. Fart, kurs, distans, tider, rubbet.

- Det låter inte helt lagligt eller ens helt enkelt att hacka en satellit. Vet du hur man gör?

- Inte jag, men jag vet en som gör, svarade Sussanne.

Hackers och crackers – oavsett vad de kallade sig själva retade de egentligen Sussanne något obeskrivligt. Vad fan höll de på med? De betedde sig som treåringar. Om de ändå kunde använda sig av sina kunskaper till något nyttigt som att; sabba för totalitära regimer, krascha konton för krigsförbrytare eller sabba litet för svenska folkhemsfascistiska politiska partier, vilka ville förbjuda fildelning via Internet men själva var ivriga att spionera på sina medborgare, skulle de kunna vara hjältar istället för snorungar. Fast Chrille var litet annorlunda. Han använde numera sina talanger till ganska förnuftiga saker. Bland annat hjälpte han gärna flyktingar att gratis få klara papper så de kunde andas ut en smula från migrationsverkets hetsjakt. Christer Svensson var en fetlagd ung man med tjocka glasögon och som alltid hade varit mobbad i skolan. Han hade nu nått en ålder av 21 år och hade tillbringat det mesta av sin vakna tid vid sina datorer de senaste åtta åren. Han hade skaffat sig respekt och självrespekt genom att först bli världsbäst på flera on-line-spel sedan genom sina spektakulära hackningar. Redan som 17-åring hade han blivit erbjuden jobb av Microsoft, men tackat nej. Sådan var i alla fall myten. Sussanne tyckte han var cool. Han skulle definitivt både vilja hjälpa till och med lätthet klara av det också. En förflugnen tanke drabbade henne; Chrilles hjärna och Alexanders kropp - det skulle ha varit oslagbart.

*

Strax utanför Malmö, tisdag 22:a maj, 17.34

Först förstod Alexander inte vad som hänt.

Allt hade gått så fort. I ena ögonblicket hade Anne kommit inseglande och oskadliggjort munken, i nästa ögonblick hade det svartnat för ögonen. Så hade han vaknat till i en bil. Så fort Alexander visat de första tecken på att återfå medvetandet hade Sergej svängt av på en folktom rastplats och placerat honom i baksätet. Med vana händer hade han bundit armar och ben och försett honom med munkavle. De hade då varit på väg till Malmö, detta hade Alexander lyckats uppmärksamma, men så när de nästan var framme hade ryssen plötsligt kört in på E6an och körde nu norrut mot Helsingborg istället. Sergej började nu tala till honom där han låg på det skinndoftande baksätet i Mercedesen:

- På sätt och vis älskade jag min bror. Så det är inte mer än rätt att jag avrättar dig för att du dödade honom. Men oroa dig inte, jag har inte tänkt tortera dig eller något sådant. Tvärtom har jag för avsikt att göra den här resan så angenäm som möjligt. Först hade jag tänkt att du skulle få dig en flygtur från Öresundsbron. Hoppas du gillar att flyga. Fast så kom jag på det perfekta stället för den typen av aktiviteter. Och tro mig, Kronborgs slott är värt besväret med en extra omväg innan jag levererar stenen.

- Det var inte meningen, försökte Alexander säga, men det enda som hördes var en slags odifferentierat mumlande ur munkaveln. Helsingör och Kronborg skulle åtminstone förlänga livet några timmar jämfört med Öresundsbron, tänkte han. Fast att försöka tala med ryssen och på det sättet få honom på andra tankar verkade vara svårt med munkaveln på.

Söndag tog ingen notis om att Alexander försökte sig på dialog, utan fortsatte sin monolog som om han älskade att höra sin egen röst.

- Det var Erik av Pommern som på 1400-talet lät bygga en fästning som fick namnet Krogen och som sedan Fredrik II i slutet av 1500-talet byggde om till Kronborgs slott. Stora delar av brann ner på 1600-talet, men det byggdes upp på nytt och man förstärkte slottets försvar betydligt tills det ansågs vara den starkaste fästningen i Europa. Inte det sämsta stället att dö på, eller hur?

Alexander lyssnade på ryssens docerande beskrivning av deras destination, han var inte särskilt imponerad, men å andra sidan kunde Alexander inte göra så mycket annat än att lyssna till den slemmige gangstern. Han låg där han låg. Skräcken började komma krypande, han kunde inte ta in allt, distraherad som han var av det faktum att han verkade närma sig sin egen död, alldeles för ung.

- Men, det riktigt intressanta är att det var hit Shakespeare förlade handlingen i Hamlet, fortsatte ryssen. Alla tror att de kan sin Hamlet, men historien är betydligt äldre och större än vad allmångods gör gällande. Redan Saxo Grammaticus, skrivare hos biskop Absalon av Bremen, som i och för sig kallade honom Amlethus, berättade om hur Hamlet får sin hämnd på den som mördat hans far och sedan haft mage att gifta sig med änkan. Fast visst var det Shakespeare som gav historien dess klassiska form där Hamlet som son till den avlidna kungen får höra av en vålnad att hans farbror Claudius, den nye kungen, har mördat fadern. Hamlet som är osäker på om gengångaren talat sanning testar kungen genom att låtsas vara galen och sätter upp en pjäs där mordet rekonstrueras. Claudius reaktion på teaterstycket

övertygar Hamlet om att denne är skyldig och han beslutar sig för att hämnas. När han avslöjar sina misstankar för sin mor, Drottning Gertrud, att hon är gift med sin förra makes mördare tvingas Hamlet hugga ned Kammarherren Polonius som avlyssnat det hela bakom en gardin.

Sergej avbröt sin berättelse med ett skratt. Alexander kunde bara konstatera att om ett tillfälle yppade sig så skulle han till varje försöka att komma ur den här galningens våld. Visst var han rädd, men det finns tillfällen då man inte kan sluta kämpa hur stor faran än är.

Hans tillfångatagare återupptog sin monolog.

- Shakespeare kunde verkligen få sin publik att sitta som på nålar. Ingen kunde gärna se vem som skulle överleva, vilket inte är lika svårt att lista ut när man ser dagens

Hollywoodproduktioner, eller när det gäller oss två i den här bilen förresten. Där kom det galna skrattet igen.

- Visste du förresten vad som definierade en komedi förr i världen? Att historien har ett lyckligt slut. Detta är således en komedi för mig och en tragedi för dig, konstaterade han.

- Hur som helst, fortsatte han exalterat, Kung Claudius förstår att Hamlet är honom på spåren och skickar honom till England för att mördas - på vägen dit blir de dock överfallna av sjörövare och Hamlet lyckas återvända hem. Under tiden har Ofelia som är Hamlets älskade, dränkt sig själv i förtvivlan över faderns död och hennes bror Laertes vill hämnas den tragedi Hamlet orsakat honom och hans familj.

Alexander inser där han ligger att han kommer att få sig hela historien till livs. Han testar provande sina rep. Inget tyder på att det skulle gå att ta sig loss. Nåväl, om han ändå ska dö kan han väl likaväl lyssna på historien. Själv har han aldrig haft tålamod att läsa Hamlet, även om han en gång försökt. Han minns också att han såg den som teater vid ett tillfälle i mellanstadiet på Ordenshuset i Virserum, den enda lokal i hans uppväxtn håla som vid sidan av de kyrkliga byggnaderna rymde mer än hundra personer. Han minns att han tyckte pjäsen var tråkig. Han hade somnat och blev väckt av Ofelia, hon hette faktiskt så, som hade passat på att pussa honom. Denna unga Ofelia var senare den första kvinna han älskade med, 13 år gammal. Det var faktiskt redan då han upptäckte att han var som gjord för just detta; att älska. Men som det nu artade sig nu fick han väl vara tacksam för det av denna vara han fått. Å andra sidan var det hade fått av den varan säkert mera än många män fick erfara under ett

långt liv, typ de patetiska människor som hittar den så kallat rätta redan som femtonåringar, gifter sig som tjugoåringar och sedan håller fast vid vederbörande i allt mera svalt och opassionerat äktenskap livet ut. ”Älska och sedan dö”, kortfattad och bra sammanfattning av livet, tänkte han. Så vandrade hans tankar till Sussanne. Tänk om han verkligen dog nu, vilket ödets ironi när han nu mot alla odds just hade hittat den han ville dela hela sitt liv med.

- Det hela slutar med att Hamlet luras av Claudius och Laertes till en fäktningsmatch där Laertes svärd är förgiftat. Om Laertes inte skulle kunna träffa Hamlet med svärdet är reservplanen en bägare med förgiftat vin i. Hamlet såras av svärdet men lyckas ändå döda Laertes. Drottning Gertrud, som inte vet någonting om planen att döda Hamlet, dricker ur bägaren med vin och dör naturligtvis. Innan Laertes dör avslöjar han komplotten för Hamlet, som i vanvettig vrede sticker ned Claudius med det förgiftade svärdet och tvingar honom att dricka av det förgiftade vinet. En smula överdrivet om du frågar mig.

Fram tills nu hade Alexander bara känt rädsla, förvirring och ilska inför sin kidnappare, men nu dök ännu en känsla upp: äckel. Äckel inför att ha tvingats samman med en så fruktansvärt störd individ.

61. Argonauter

”Jason dog en neslig död då ett stycke av hans skepp föll ned på honom och krossade hans skalle.”

- Medea

Malmö, tisdag 22:a maj 2012, 17.36

- Att argumentera mot kärleken är egentligen inte så svårt.
- Det mest påtagliga resultatet av den är drygt sex miljarder människor som knappast är till någon nytta för vår biosfär. Och då hoppar jag ändå över lidandet på individnivå. Krossade hjärtan är betydligt vanligare än lyckliga äktenskap, tror jag i alla fall. Fast, inte verkar det gå att värja sig mot kärleken, du ska veta att jag har försökt, Sussanne log mot Anne som uppenbarligen tänkte på något annat eftersom hon frånvarande instämde med den mumlande röst man har när man svarar sin make att man bara blundar fast man egentligen slumrar.

Sussanne kollade den tjuvkopplade GPSen som hon nyss hade fått av Chrille. Chrille hade många fördelar, en var att han alltid var hemma, en annan att han alltid gick att nå på mobilen. GPSen visade nu var Sergejs position istället för deras egen. De körde E6an norrut. Landskrona (!) det såg ut som de var på till Landskrona. Det måste vara en riktigt sjuk hjärna som vill till Landskrona, tänkte hon. Hon började bli trött, trots sin oro. Kanske var det tanken på Landskrona som gjorde henne så trött... Skulle hon klara av att hålla sig vaken behövde hon något som engagerade hennes hjärnaktivitet.

- De verkar vara på väg mot Landskrona, vi ligger rätt långt efter så du får nog dra på litet. När han väl har parkerat och stänger av bilen förlorar vi kontakten, sa hon.
- Berätta nu om stenen som ryssen snodde! Hon pratade i onödigt hög ton för att försäkra sig om att Anne verkligen lyssnade och vaknade upp ur sitt eget grubbleri.

Anne ryckte till, såg eftertänksam ut en bra stund, men så började hon berätta:

- Tänk dig ett allmänt känt begrepp, en myt, som anses vara ett rent fantasifoster till exempel som en drake, en grip en enhörning eller något sådant, men som är verklig på ett sätt som ingen kunnat föreställa sig.

- Okej, som hel jävla djurpark med mytiska djur menar du? Är det Harry Potter du pratar om... avbröt Sussanne.

- Jag förstår att man kan se det så, sa Anne tålmodigt, men du bad mig berätta så jag kanske skulle kunna få göra det, utan att bli avbruten?!

- Såklart, sorry, sa Sussanne lätt skamsen.

- ”De vise sten”, fortsatte Anne, ett av de mest mytiska men samtidigt mest diffusa begrepp världen känner, ungefär som ”gud”. Har du funderat på hur detta kommer sig? Hur sådana myter uppstår och sprids? Nåväl, tänk dig De vises sten som en högst materiell verklighet. I själva verket sju stenar, eller egentligen fossil, vilka sägs vara lämningar ännu en världsberömd myt – livets träd. Bara ett dussintal individer i hela världen har idag aning om deras materiella existens och bara en handfull vet var vissa av dem faktiskt finns.

- Du driver med mig, sa en förbluffad Sussanne. Visst fanns det sådana antydningar i Stephens anteckningsbok... men vem skulle kunna tro...

- Du får tro vad du vill, svarade Anne, bara du låter mig tala till punkt. Den där anteckningsboken ska vi prata om sedan. Stenarna bär alla namn efter planeter i vårt solsystem, dessutom bär var och en inskrift på ett sedan länge utdött språk. Om man förstår och lägger samman dessa inskrifter lär de motsvara Sanningen med stort ”S”. Du vet, ungefär som svaret på frågan om ”universum och allt” i Liftarens guide till Galaxen, fast på mera allvar liksom, sa Anne och log ett hemlighetsfullt leende. Och svaret är inte ”42”, kan jag säga, eftersom jag vet vad det står på ett par av dem...

Sussanne satt väldigt tyst en gångs skull.

Anne hade tydligen talat till punkt, eftersom hon efter en stund undrade vad Sussanne ansåg om hennes berättelse.

- Det låter rätt flummigt, ungefär som Fantasy, typ Harry Potter eller Sagan om ringen, sa Sussanne.

- Jag förstår att du tycker det, och om jag säger dig att den krets jag tillhör känner till var alla stenar utom en finns idag, tycker du säkert det är ännu flummigare.

- Oh, shit, var Sussannes enda kommentar.

- Inte så sällan överträffar verkligheten dikten, sa Anne och fortsatte:

Två av dem finns i London, på Royal Society närmare bestämt, och i säkert förvar. Två finns i Rom och är i lika säkert förvar i Vatikanen, det har jesuiterna sett till. Du är ju inte korkad precis så du har säkert redan räknat ut i vilken gruppering jag hör hemma. Jag såg hur du

tittade på min Copleymedalj hemma i bokhyllan. Det som allt detta handlar om är att minst två stenar fortfarande är på lösen så att säga. Dem tävlar vi nu med Vatikanen och diverse kriminella element om att lägga beslag på. Denna tävlan har pågått på det sätt som jag har kunskap om i över trehundra år, men den lär ha ägt rum genom seklerna långt före Alexander den stores tid. Jag vill inte ens tänka på hur mycket mänskligt blod som spillts genom historien för att komma över dessa stenar, jag tror faktiskt de ligger på en god andraplats efter självaste gud. Vissa deltar i jakten för att skydda och befästa sin makt, vissa för att söka sanningen och andra för att öka sin rikedom. För oss vetenskapare är inskriften viktigare än själva stenarna, och vi har faktiskt koll på betydligt flera inskrifter än vi har stenar. En av dessa stenar, den som kallas Månstenen, fanns nyss på Olssons antikvariat och är nu hos ryssen som kidnappat en viss ung man. Vi har förhoppningsvis bara tillfälligt tappat bort den, men skulle vi förlora den helt och hållet är insikten den bär inte förlorad eftersom vi vet vad som står på den. Bara så du vet, min första prioritet är alltså att rädda Alexander.

- Okej, sa Sussanne, klarvaken och förvirrad, jag går matematikerprogrammet ska du veta; två plus två plus en blir fem. det är sånt vi lär oss där, de andra två, var finns de?

- Vi vet inte med säkerhet, men om våra underrättelser stämmer så finns den sjätte stenen, Tellusstenen, antingen också den i Vatikanen eller annars någonstans i Sverige, åtminstone i Skandinavien i vänta på sitt syskon Månstenen. Den sjunde, Solstenen, sägs vara annorlunda än de andra och den har vi dessvärre ingen som helst koll på, än så länge, men det sägs att de andra sex bär på ledtrådar som kan hjälpa till att spåra den sjunde.

Sussanne var tyst en lång stund.

- Tror du verkligen på allt det där... jag menar med odödlighet och sånt, sa hon sen.

Anne funderade en stund.

- Låt mig säga så här; I ett brev till Émile Bernard i slutet av 1880-talet så skrev van Gogh: *”Förr trodde man att jorden var platt. Det var sant, och är fortfarande sant, mellan, säg, Paris och Asnières. Men det ändrar inte det faktum att vetenskapen visade att jorden som helhet är rund, något ingen i dag bestrider. Dock envisas människor med att tro att livet är*

platt och leder från födelse till död. Men livet är även det antagligen runt, och mycket större i räckvidd och möjligheter än den hemisfär vi nu känner. Framtida generationer kommer antagligen att kunna upplysa oss i detta mycket intressanta ämne, och vetenskapen själv – med förlov sagt - kan komma att nå slutsatser vilka mer eller mindre stämmer överens med Kristi ord om vårt livs andra sida.”

Susanne måste motvilligt erkänna att Anne var en ovanlig människa, och hon gillade onekligen ovanliga människor.

- Har du koll på GPSen, undrade Anne.

- Jadå, ljög Susanne, de är på väg till... Fan, de är borta sade hon sedan. De försvann någonstans i Landskrona. Han måste ha parkerat och stängt av bilen.

*

Landskrona, tisdag 22:a maj, 17.52

Sergej hade haft ont om bensin, V8an i hans Merca drog en del av den varan, men det var det värt. Han körde in till en Shellmack, stannade vid de bortersta pumparna, stängde av bilen och täckte över Alexander med en filt som han hade till hands. Han fyllde upp bilen, gick sedan in och betalade. Samtidigt köpte han en korv och en kopp Cappuccino, vilket han tryckte var den dryck vid sidan av Cognac eller Champagne som anstod maffiosos av hans kaliber bäst.

Samtidigt i Lund rusar Ester Nyholm, pensionerad vårdlärare ut genom dörren från Olssons antikvariat. Hon hade börjat släktforska på äldre dagar och funnit att en avlägsen släkting fått sitt öde beseplat vid Stockholms blodbad i november 1520. Eftersom hon var en vetgirig kvinna ville hon ta reda på mera om denna händelse än vad som stod att läsa i de mera allmänt hållna historieböckerna. Hon hade av en bekant blivit rekommenderad just detta antikvariat som rätt plats för sådan efterforskningar. Ett blodbad var förvisso det hon fann, men inte riktigt på det sätt hon väntat sig. Bunden utanför antikvariatet står hennes kungspudel, Prins Charles, kvar när hon paniskt skrikande springer nerför gatan.

**

Häljarp, tisdag 22:a maj, 18.03

Anne och Susanne började närma sig Landskrona.

Någonstans i denna stad hade de förlorat kontakten med ryssen och hans offer.

- Okej, sa Anne, nu får vi hjälpas åt att tänka. Varför har ryssen fört Alexander till Landskrona? För att överlämnandet av stenen och offret ska ske just här, sannolikt. Men var?

- Något av industriområdena, det är där vi måste börja leta. En gammal övergiven fabrik, helst. Vi måste utgå ifrån att de där typerna är stereotypier och gör som man gör i deckarna på TV. Hon tittade surt på GPSen där de försvunnit för en stund sedan.

Hon blev dock upprymd.

- Fan, där är de igen, jag ser dem. De är på väg ut ur stan norröver. Hon pussade demonstrativt GPSn.

- Okej, vi får köra på det, fast det skulle likaväl kunna vara en avledande manöver med någon annan som kör bilen, sa Anne.

- Kanske, eller kanske inte, sa Susanne fundersamt medan hon mixtrade med GPSn.

- Jag tror jag har det, sa hon sedan. Helsingborg, såklart, de är på väg till Helsingborg. Ryssen vill naturligtvis ut ur landet och flygplatser är numera alldeles för välbevakade för att han ska våga sig på att smugla ut Alexander den vägen. Alltså tar han båt.

Anne nickade gillande. Naturligtvis, det var logiskt och hon gillade logik.

- Jag ringer pappa, sa Susanne. Nu när vi vet vart de är på väg. Helsingborgspolisen får haffa ryssen. Vi kommer aldrig att hinna fram i tid.

Anne tvekade ett ögonblick, men så nickade hon igen.

- Gör det!

62. Fokus

”Inte blir väl något mindre värt därför att det är ändligt, snarare tvärtom. Om diamanter vore lika vanliga som gråstenar skulle de knappast betraktas som dyrbara.”

- Diderot: Den okända Encyklopedin

Häljarp, tisdag 22:a maj 2012, 18.06

Olsson kunde inte riktigt samla tankarna.

Det kändes som att ha druckit upp hela ”bag-in-boxen” innan gästerna dykt upp och för sent hade han insett att det var alldeles för mycket. Men så mycket kunde han i alla fall konstatera att han var ute på bilfärd tillsammans med den jesuitmunk han för bara någon timme sedan hade hjälpt till att tejpa fast på en stol i sitt eget antikvariat. På något sätt hade munken kommit loss, smugit sig på honom och greppat hans högerarm i ett fruktansvärt smärtsamt grepp. Sedan hade han tvingat honom förråda att han ägde en bil, eller åtminstone något som liknade en bil, en liten röd Seat. Med all önskvärd tydlighet hade munken sedan klargjort att han förväntades köra sin kidnappare vart han än pekade. Och pekade gjorde han. De var uppenbarligen på väg till Landskrona hade MAO noterat, vem fan ville till Landskrona? Hur han kunde veta vart de andra var på väg översteg verkligen MAOs förstånd, för han gissade att deras uppdrag var ”följa stenen”, men det verkade föga troligt han någonsin skulle få reda på hur jesuiten visste vart de var på väg. Kanske visste han inte, kanske han bara lät MAO köra på måfå. Hur det låg till med dessa saker fick visa sig. Jesuiten var nu som en stenstod och yttrade inte ord efter att han beordrat honom att följa efter Anne och Sussanne.

*

Malmö, tisdag 22:a maj 2012, 18.04

Telefonen fortsatte att ringa.

Pauli Niemelä masade sig fram för att svara. Som så många andra människor hade en kluven inställning till telefoner. Nästan alltid var samtalen till Marianne, om det var till honom var det oftast ointressant och bara att betrakta som ett störningsmoment, en telefonförsäljare eller mera jobb. Det var undantagsfallen som gjorde det omöjligt att låta bli att svara när det

ringde, oavsett hur upptagen man var med något annat. Han lyfte luren och svarade lika korthugget som han alltid gjorde.

- Pauli.

- Pappa!

Han blev helt perplex, höll nästan på att tappa telefonluren. Han hörde trots den usla mottagningen att det var Sussanne som ringde. Han hade just kommit hem från jobbet och trodde att hon var på sitt rum dit dörren var stängd. Efter allt som hänt blev han omedelbart på helspänn.

- Pappa, upprepade rösten. De ... kidnappat Alexander. Ryssarna. Vi... efter... färjan... Helsing... Samtalet bröts.

- Perkele, vad är det som händer, utbrast han.

Närmast desperat försökte ringa upp igen, men fick inget svar. Sussannes mobil var väl urladdad, som vanligt. Ungdomarna har fan i mej ingen mobiltelefonkultur nuförtiden, mumlade han för sig själv, annat var det på min...

- Perkele!

Ryssarna var tydligen i farten igen, men det framgick ju inte på vilket sätt Sussanne var inblandad den här gången. Fast som han hade uppfattat det osammanhängande telefonsamtalet hade Alexander blivit kidnappad och Sussanne och någon mer följde efter.

Nästa telefonsamtal gick till kommissarie Karlsson – det var uppenbart dags att kalla in kavalleriet.

**

Helsingborgs färjeläge, tisdag 22:a maj, 18.36

Efter att ha sett Landskrona hade Alexander just ingen dödsångest kvar. Ingenting kunde vara värre än att leva och dö i en sådan stad. Så när Söndag pratade på som om Alexander och han faktiskt var på en nöjstripp och beslutat sig för att tura över till Helsingör spelade det faktiskt inte så stor roll längre.

- Hamlet, utbrast Söndag när han såg namnet på fartyget som skulle ta dem över sundet, så kolossalt passande! Kanske hinner man få sig en bit mat i bistron, eller en öl i baren. En nåd att stilla bedja om, eller hur? En klassisk räksmörgås, en Tuborg och en liten gammeldansk hade jag tänkt mig. Synd att du inte kan göra mig sällskap, men du förstår säkert att det inte går. Innan Sergej lämnade bilen täckte han över Alexander med filten igen.

En liten stund senare kunde han inte tro sina ögon när en fet, ful kärring med blonderat hår helt fräckt trängde sig före alla andra i kön. I släptåg fanns hennes lönnfete son som bar ett ansiktsuttryck man annars bara fann hos tamboskap. Båda var dock så självupptagna och arroganta att de tycktes betrakta det som sin självklara rätt att helt fräckt ignorera alla andra och passera förbi dem i kön. Vilka tror de att de är, tänkte Sergej, oligarker från Moskva? Han gnisslade tänder och lät handen smeka sin Browning innanför kavajen, men sa ingenting. I Sverige brukade man ju inte öppet ge uttryck för sitt missnöje och han ville inte sticka ut, inte just nu i alla fall. Därför betraktade han det som gudomlig rättvisa när han en stund senare, efter att ha lämnat kön och skjutit tanken på räkmackan och ölen åt sidan och bestämt sig för att ta en nypa frisk luft istället, fick syn på sonen igen.

Det blåste en hyfsad nordan och gässen gick rätt så höga på havet under alltmera gråtunga skyar. Med tanke på blåsten blev han därför först förvånad över att inte vara ensam på däck, men sedan glad när han såg vem det var. En snabb blick var tillräcklig för att konstatera att det inte fanns några vittnen. Bra!

Sergej skrattade för sig själv när han i samband med avstigningen hörde hur satkärringen med allt gällare stämma ropade efter ”Grynet”. Skrattet fastnade dock i halsen när han fick syn på polisbilarna på kajen.

Nästan samtidigt landade en helikopter vid färjeläget. Den hade fört Sussannes pappa och kommissarie Karlsson dit i ilfart. De hade inte hunnit skaffa tillstånd att flyga in på utländskt luftrum, därför tvingades de ta färjan som vilken annan civilist som helst. Väl ombord på färjan hade de dock kontaktat myndigheterna på andra sidan vattnet, vilka försäkrat dem att de skulle erbjuda all tänkbar hjälp så fort de steg i land. Dessutom skulle de påbörja

efterspaningarna omedelbart, de hade redan efterlyst Sussanne och Alexander. Från svensk sida hade man påbörjat spårningen av samtalet från Sussanne så snart skulle de med större säkerhet kunna sluta sig till var Sussanne och förhoppningsvis också ryssen och hans offer befann sig. Pauli, som var sin dotters far, kunde trots situationens allvar inte låta bli att gå igång på en av sina käpphästar när de slagit sig ned vid ett av borden i cafeteria. Den här gången var det ett uppsnappat samtal från några ekonomistudenter de passerat i kön som fått honom att tända till.

- Ekonomihistoria? Ha! Tulpanhysteri, Kreugerkrasch, IT-bubblor och svarta måndagar. De kommer aldrig att lära sig av historien – om man tror på obegränsad tillväxt är man precis lika jävla dum som barnungar som tror att tårtbitarna alltid är lika stora hur många gånger man än delar dem. Karlsson som kände honom sedan gammalt nöjde sig med att brumma instämmande. Han förstod att Pauli behövde skingra tankarna och om priset var att lyssna till ännu en av hans litanior så må det vara hänt. Tids nog skulle de få fokusera på uppdraget.

Efter en båtfärd som kändes som en evighet halvsprang Pauli tätt följd av Karlsson nerför färjans landgång. I tullen möttes de av en de direkt av en uniformerad polis som när de visat sina egna polisbrickor hälsade dem med orden ”Hyvää päivää, välkomna till Helsingfors”.

*

Utanför Kronborgs slott i Helsingör, 22:a maj, 1916

Det var hopplöst.

När Alexander från sin position under filten hade fått en skytt av flera polisbilar på kajen trodde han sig för en stund vara räddad, men de hade uppenbart haft något annat uppdrag än att leta reda på honom. Nu hade de precis parkerat utanför Kronborgs slott, där hans öde skulle beseglas. Han var stel och mörbultad när han klev ur bilen, men Söndag hade nu åtminstone befriat honom från repen och nöjde sig nu med att hålla hans arm i ett bestämt grep. Fast först hade han noggrant förklarat vad han skulle göra om Alexander skulle försöka sig på några dumheter. Att han samtidigt tryckt upp sin Browning under näsan på Alexander hade naturligtvis skänkt ett visst eftertryck åt hans

instruktioner. Om han kunde köpa tid skulle Alexander få ett läge att komma ifrån ryssen och klara livhanken. Han var därför tämligen följsam.

Plötsligt fnittrade Sergej till.

- ”Det är någonting ruttet i staten Danmark”, citerade han sedan den evinnerliga Hamlet och fortsatte; precis så lär de säga när de hittar din kropp.

**

De tre polismännen skakade hand och gick sedan till en väntande bil som skulle föra dem till polisstationen där de skulle bli uppdaterade om spaningsläget. Av artighet mot Karlsson talades mest svenska under färden, men då och då gled de över till ren finska vilket dock inte gjorde Karlsson så mycket, Pauli förstod ju och skulle med all säkerhet översätta om det var något av intresse som avhandlades. Faktum var att Pauli, trots situationens allvar, verkade livas upp av att vara tillbaka i sitt forna hemland. Karlsson gick igenom i sitt huvud vad de visste så här långt. Det verkade rimligt för att inte säga högst sannolikt att ryssen tagit första bästa båt till Helsingfors i avsikt att från den finska huvudstaden snabbt ta sig till och försvinna i sitt ryska fädernesland. Nu gällde det bara att få finnarna att ta dem på tillräckligt allvar för att höja beredskapen vid sina gränser till den stora grannen i öst.

När de svängde upp utanför polisstationen stod en grupp redan där för att ta emot dem. En polis som av allt att döma var ett av Helsingforspolisens högre befäl klev fram och fyrade av en lång harang på finska. Först bleknade Pauli och sedan steg en rodnad på hans kinder.

- Pauli, vad står på?! Karlsson kände oron sprida sig i magtrakten.

- De har precis fått en rapport om varifrån Sussannes samtal kom. De har identifierat masten. Sussanne ringde från Landskrona.

63. *Grand finale*

”Ju mer jag tänker på saken, dess tydligare tycks det mig att livet är till helt enkelt för att levas”

- *Goethe*

Utanför Kronborgs slott i Helsingör, fredag 22:a maj 2012, 19.19

Kronborg lyste i kvällssolen.

Det var en mäktig syn, takplåtarna på det högsta tornet med sina många kupoler och sin tornspira glittrade. Söndag hade nämnt ordet ”flyga”, Alexander gissade därför att det var dit upp han ämnade sig. Det var ett riktigt högt torn, inget för sådana som led av svindel. Alexander mer eller mindre drogs mot slottets ingång av Söndag. De kom in i den mörka valvgång som tydligen ledde till slottets huvudentré. En glimt av hopp tändes igen hos Alexander när han såg skylten inne i valvet; ”Vagtstue”. Det krävdes inte några djupare kunskaper i det danska språket för att förstå vad det betydde. Det lyste därinne. Här fanns såklart vakt dygnet runt, fast slottet i övrigt var stängt för dagen. Litet tidigare hade en skylt upplyst om att det var öppet till kl 17, fast det verkade inte bekomma ryssen. Kanske hade Alexander här sin chans, kanske skulle han diskret kunna göra vakten uppmärksam på sin belägenhet och om de inte själva kunde göra något så kunde de i alla fall kalla på polis. Till sin stora besvikelse upptäckte dock Alexander att det såg folktomt ut i stugan, vad nu det kunde betyda... I bästa fall att vakten var ute på en av sina rundor och de skulle stöta på honom senare. I sämsta fall var vakten mutad av maffian för att hålla sig ur vägen, eller i allra värsta fall hjälpa Söndag.

*

Den vakt som hade detta kvällspass var en stor, fryntlig klassiskt rödhårig dansk man i övre medelåldern. Hans namn var Preben Esbjerg. Han hade för en kvart sedan blivit bryskt bortförd av sin sambo. Saken var den att han mindre än tjugofyra timmar tidigare hade han druckit lejonparten av en helflaska Caol Ila, ety han älskade den rökiga torvsmaken och hade den varit billigare skulle han uteslutande dricka denna klassiska Islaywhisky, som innan man kom på att man kunde sälja den som Single Malt, enkom

användes för att ge Blended Whisky dess botten, bland dem Johnny Walker, Red Label. Trots sin omfångsrika kroppshydda tålde Preben inte alkohol i allt för stora mängder, samtidigt som han drack alldeles för mycket och för ofta på äkta danskt manér.

Resultatet den här kvällen blev emellertid mera ödesdigert än någonsin ur mer än en aspekt. Lene, hans sambo, var och hälsade på sina gamla föräldrar i Århus så det hade fallit på hans lott att vara hundvakt åt hennes älskade vita, lejonklippta dvärgpudel Fifi. Att supa och vara hundvakt samtidigt blev dock litet för mycket för stackars Preben. När han under kvällen, påtagligt berusad, skulle gå på toaletten snavade han på en matta och föll. Det var ett tungt fall. Oturligt nog råkade Fifi vara i vägen. Resultatet blev att hunden tvärdog, efter att ha utstött ett sista förnärmat ylande. Ylandet fick Preben att resa sig förvånansvärt snabbt upp på alla fyra, men i det läget fastnade han sedan en lång stund medan han försökte fokusera blicken och ta in synen framför sig. Utan att just känna till någonting om Goethe och Faust så dök uttrycket ”pudelns kärna” upp i hans huvud när han hade lyckats fokusera blicken tillräckligt för att klenetroget stirra på inälvorna som välldes ut ur den mer eller mindre krossade hundens buk, vilken skurits upp av avbrutna benbitar. Och visst såg det ut som självaste fan. Nu blandades högen av inälvor på golvet med Prebens spyor.

När han slutat spy och hämtat sig en aning insåg han, trots spritdimmorna att han var tvungen att göra något. Han reste sig därför och raglade ut i garaget. Om Lene kom hem och fann hund och hem i det här tillståndet skulle separationen vara ett faktum, den saken var klar. Han trevade runt i halvdunklet och fick till sist tag i en snöskyffel. Den skulle få duga. Målmedvetet styrde han sedan sitt raglande ut i trädgården och försökte titta sig omkring. Efter en lång stund bestämde han sig för rabatten med Lenes rosor. I en slags missriktad omtanke och välvilja tänkte han sig att hon skulle uppskatta att Fifi lades till den sista vilan bland de rosor som hon själv odlat med sådan möda. Jorden var rätt så hård och en snöskyffel var knappast det bästa verktyget, men han lyckades ändå gräva en grop som han bedömde skulle vara tillräcklig för det stackars djuret. När Fifi väl var begravd och han städade upp inälvor, blod, spyor och moppat hallgolvet föll han i en djup, drömlös sömn på soffan. Han vaknade klockan 13.30 denna fredag. Stönande tog han sig ut badrummet och ställde sig i duschen. Efteråt kändes det mycket bättre. Preben tålde i och för sig inte mycket att dricka innan han blev riktigt berusad, men i gengäld brukade han aldrig lida av någon värre baksmälla. Han var vid tämligen gott mod när han steg ut på trappan för att cykla till kvällspasset på slottet där det skulle vara

någon slags fest senare på kvällen. Nattens händelser var som bortblåsta, försynen hade givit honom en black-out, men det fanns ändå något som gnagde inom honom. Han var redan på Kronborg när han kom på det – hunden! Han hade glömt att ge hunden mat och släppa ut henne för att göra sina behov innan han cyklade iväg. Preben var dock en pliktmänniska som var stolt över sitt jobb. Han skulle just avlösa morgon- och förmiddagsskiftet och kunde bara inte åka hem. Han insåg att Lene skulle bli sur, men han kunde inte göra något åt det.

Klockan 18.43 denna fredagskväll anlände Lene hem i sin vita Nissan Micro. Med Preben på jobbet så såg hon fram emot en lugn och skön kväll. Det hade klarnat upp och fast solen stod lågt på himlen värmden den. Hon gick runt huset för att titta på vad som hänt i trädgården av knoppande och blommande under hennes bortavaro, men blev förfärad. Det låg förstörda rosenbuskar slängda lite överallt på gräsmattan. När hon sedan skulle inspektera skadorna i sin rosenrabatt blev hon bestört för att inte säga chockad. Ur rabatten stack två lurviga hundöron upp som blad på en exotisk växt.

- For faen Preeben, vrålade hon, varpå hon blixtnabbt var tillbaka i bilen och på väg till Kronborg.

Allt detta hade förstås Alexander ingen aning om, men det var uppenbart att Preben inte skulle kunna rädda honom.

**

Slottets huvudentré var rikt ornamenterad. På var sin sida av porthålet tronade två stora statyer. Alexander hann identifiera dem som Neptunus och Hermes, och han önskade sig verkligen att själv skulle ha haft vingar på skorna som Hermes, med tanke på den stundande flygturen. Tänk vad förvånad ryssen skulle bli om han bara flög iväg ut över sundet efter det att han hade blivit kastad. Alexanders tankegång avbröts av att han bryskt blev indragen i en mörk sidogång. De skulle tydligen inte göra storstilad entré via huvudingången. Söndag ledde honom nu via smala gångar, trånga prång och vindlande trappor uppåt i slottet. Han hade tydligen varit här förut och inte bara en gång som det verkade. Medan de gick där i mörkret med enbart en minimal ljuskälla från en lika minimal rysk ficklampa, som Söndag hade rotat fram ur den bag han medförde,

reciterade Söndag den mest berömda monologen ur Hamlet, vilken han dessutom var noga med att påpeka inte ska förväxlas med scenen där Hamlet talar med Yoriks kranium.

- ”Att vara eller icke vara, det är frågan. Mån ädlare att lida och fördraga ett bittert ödes styng och pilor eller att ta till vapen mot ett hav av kval och göra slut på dem med ens. Att dö - att sova – intet vidare och veta att i sömnen domnar hjärtekvälerna och alla dessa tusental av marter som äro köttets arvedel, det vore en nåd att stilla bedja om.”

19.32

Efter att på grovsta sätt ha trotsat 15-skylden vid infarten genom att köra i 60 kilometer i timmen, något som skulle renderat ett indraget körkort om polisen varit på plats, tvärnitade Anne Volvon och sladdade in på en, eller snarare två parkeringsplatser utanför Kronborg. Hon vräkte upp dörren och rusade fram till den svarta Mercedes som stod parkerad där. Hon lade sin högra hand på bilens motorhuv.

- Fortfarande varm, nu tar vi honom.

Konstigt beteende tänkte Sussanne, vi hade ju koll på honom ända fram till för tio minuter sedan, samtidigt nickade hon sammanbitet och vände sedan blicken mot den eleganta renässansbyggnaden. Många höga, intressanta torn att ramla ifrån, tänkte hon sedan. Hur ryssen skulle lyckas med konststycket att smuggla in Alexander där så här dags var för henne en gåta. Fast å andra sidan verkade det vara en del människor i rörelse här, det verkade dra ihop sig till någon typ av kvällsaktivitet. De gick med raska steg över vallgravens bro, varvid två gräsänder ansåg det hälsosammats att ta till flykten. De flög en vända över slottet och sedan ut över havet. Sussanne och Anne gick vidare genom en port som verkade leda fram mot entrén och sedan in i något som en skylt upplyste om på engelska kallades ”The dark gate”. Sussanne kunde konstatera att det var ett passande namn. Anne hade tagit ledningen. Och även om Sussanne vanligtvis avskydde att gå i någons ledband så var det här inget tillfälle för sårade känslor eller meningslös maktkamp. Där – ett fönster som det lyste i och en skylt som sade ”Vagtstue”. Anne stannade vid dörren och knackade på, men inget hände. Anne tittade sig omkring. Hon knackade igen, men med lika klent resultat som första gången, tittade sig sedan sökande omkring igen.

- Vart fan kan de ha tagit vägen, utbrast hon.

- Skulle kunna tänka mig att de är på väg upp i något av tornen, mumlade Sussanne, med tanke på Alex höjdskräck vore det som pricken över i.

- Okej, sa Anne kort och tog åter ledningen.

Bestämt styrde hon sina steg mot porten med två stora statyer på ömse sidor och gick genom den. Det var uppenbart huvudentrén för de befann sig med ens på en stor kvadratisk stenlagd innergård med en massa dörrar och portar överallt i de väggar som omgärdade den.

- Jaha, och nu, sade Anne frågande.

Sussanne hade till höger om huvudentrén uppmärksammat en orienteringstavla med karta över slottet. Hon konstaterade snabbt att det högsta tornet hette Trumpetartornet och låg i anslutning till södra flygeln. Högst upp i denna flygel fanns tydligen en balsal från vilken man kunde ta sig upp i tornet.

- Då återstår bara att ta sig in, sade hon efter att ha sammanfattat läget för den allt mera otåliga Anne.

De sneddade över borggården bort till södra flygeln och började systematiskt prövande känna på alla dörrar från ena hållet. Från Anne hördes ett irriterat mumlande för varje dörr som det inte gick öppna. Plötsligt blandades hennes mummel med andra röster som ekade mellan väggarna. En klunga på fem – sex personer hade kommit in på borggården. Klungan styrde stegen mot en rikt ornamenterad dörr i andra änden på södra flygeln. Sussanne som vid sidan av mångahanda andra begåvningar också var utrustad med ett alldeles utmärkt visuellt minne, noterade att de sannolikt var på väg till slottskyrkan, vilket också de kyrkliga fönstren i denna del av flygeln skvallrade om. Både Anne och Sussanne, som hade tagit några steg ut på borggården och hade hamnat alldeles bredvid varandra, studerade spánt klungan människor som nu var framme vid dörren. Dörren var inramad med dubbla kolonner och på ömse sidor så man fick intrycket av ett tempel. Mellan kolonnerna var friser med reliefer av människor i något

som liknade romerska klädnader. Ovanför dörren var ytterligare två kolonner och mellan dem en fris med en relief föreställande en man hållande stentavlor, Moses. Det var uppenbart ingången till kyrkan. Klungan gick in. Det var öppet! Kvinnorna tittade i samförstånd på varandra.

- Nu blir det hårda bud, sa Sussanne varefter de sprang över borggården mot dörren.

Från västra flygeln arbetade sig samtidigt Söndag och Alexander fram söderut. Det var många hinder på vägen, men tack vare Söndags på inbrottsverktyg innehållsrika bag rörde de sig tämligen snabbt. För snabbt för Alexanders smak, som kände sig kallsvettig och illamående. Dödsångesten hade kommit tillbaka med kraft. Fast det såg mörkt ut för hans del närde han dock fortfarande en tanke om att om han bara höll sig kall så skulle det dyka upp ett tillfälle att fly.

19.47

Slottskyrkan var tämligen stor, högt i tak med vitt och guld som dominerande färger och ett iögonenfallande rutigt golv. På båda långsidor fanns det inbyggda läktare vars utsmyckningar berättade att detta var sittplatser för kungligheter. Det skulle tydligen bli konsert. Framme vid högaltaret stod fyra stolar, fyra notställ och en cello i ytterligare ett ställ. Fler rader av stolar ämnade för publiken var också uppställda. Som väl var hade evenemanget inte börjat. De spridda klungor av människor som stod och samtalade tog just ingen notis om nykomlingarna.

- Vi måste hitta en trappa som leder upp till balsalen, sa Sussanne viskande, den ligger på övervåningen. Därifrån kan man ta sig upp i det högsta tornet. Det måste vara dit ryssen är på väg. Anne nickade och de började diskret titta sig om kyrkrummet.

Väggarna bekläddes av ekpaneler. Om det fanns en dörr här som gömde en trappa kunde den vara väl dold.

- Där sa Anne, som uppenbart hade hittat en dörr framme vid högaltaret.

- Nej, tror inte det är den, det där måste vara sakristian. Hoppas bara inte trappan finns där inne, för där lär vi hitta lilla orkestern också, halvviskade Sussanne. Tror vi ska titta längre ner, kanske ska vi börja i vapenhuset.

- Värst vad du är påläst om det kyrkliga, sa Anne påtagligt imponerad.

- Jag vet, svarade Sussanne, kan inte hjälpa det. Min mormor drog in mig i varenda kyrka vi hittade när jag var liten. Ett och annat verkar ha fastnat.

De gick ut i vapenhuset och fann den – dörren med trappan.

19.52

Söndag forcerade en sista liten dörr och de befann sig plötsligt i en rektangulär sal av gigantiska mått, fönstren också de av imponerande storlek satt i djupa nischer och gick från golvet och nästan ända upp till taket. De var ett tiotal på vardera långsidan som släppte in det röda skenet från en nedgående sol. Och mellan dem hängde lika imponerande tavlor. I taket hängde en hel rad förgyllda ljuskronor av samma slag som man ofta ser i svenska kyrkor, fast större. Söndag skrattade ett av sina allt mera frekventa galna skratt.

-Care for a dance, sa han och gjorde sedan en slags piruett.

Alexander såg sin chans. Han tog till benen och sprang allt vad de bar honom. Han måste bort, bara bort. Men vart, vart skulle han ta vägen? Det var alldeles för långt att springa rakt över salen till andra kortsidan där det fanns två dörrar.

Han hörde Söndags steg eka bakom sig, ackompanjerade av hans eget galopperande hjärta och något som lät som grova svordomar på ryska. Där, mitt på ena långsidan av den gigantiska salen – en dörr som var så rikt ornamenterad att den måste leda någonstans. Han bad en stilla bön att den skulle vara olåst. Det var den. Han kom igenom dörren, men upptäckte sitt misstag för sent. Här fanns bara en väg och den ledde uppåt.

*

Sussanne och Anne klev in balsalen från motsatta kortsidan, bara för att se en skugga försvinna in genom en rikt ornamenterad dörr mitt på salens ena långsida.

19.55

Att springa i trappor uppåt betydde inte bara att man blev väldigt andfådd, det innebar också en uppenbar risk för att få svindel. Fan, vad han hatade höjder. Fan, fan, fan, ekade det Alexanders huvud medan han kraftigt flåsande småsprang uppför spiraltrappan av trä. Han hade uppenbart gillrat en fälla för sig själv och underlättade nu för sin bödel vars galna skrattsalvor ekade mellan väggarna blandade med Hamletcitat som Alexander inte längre förstod.

Trots att hon var konvalescent var Sussanne framme vid dörren före en förvånad Anne.

- Vad snabb du är, sa Anne.

- Japp, när det väl gäller har jag alltid varit snabbast, det fick även skolmästaren på 60 meter erfara när han snodde min mössa, och nu ska den där jävla ryssen också få märka det. Hon var på väg att slita upp dörren, när Anne bestämt lade sin hand på hennes arm.

- Vänta! Han kanske har hittat på något sattyg, här innanför. En briserande truppmina kommer att göra hål i hela dig kan jag säga, om du nu tyckte det var jobbigt att få ett hål magen.

Anne tog nu till Sussannes stora förvåning till synes från ingenstans fram en pistol som hon gjorde mantelrörelse på och osäkrade samt en liten ficklampa som hon tände.

- Ja, pistolen hör liksom till, sa Anne urskuldande. Kan du försöka bända upp en liten springa i dörren, så jag kan lysa.

- Bända, med vaddå, naglarna?! Fan, vi måste ju skynda oss, sa Sussanne och tittade sig runt i en slags fokuserad desperation. Hennes ögon föll på en bag i svart nylon som låg halvt intappad under en stol ett par meter från dörren. Sussanne var snabbt framme och öppnade den.

- Akta! Hörde hon Anne skrika. Sussanne ryggade skrämt tillbaka. Fast det hände just ingenting, så Sussanne började rota i väskan och hittade en stor skruvmejsel.

Hon tog den, gick fram och började prövande bända på dörren. Anne försökte lysa in genom springan som Sussanne fått till med hjälp av skruvmejseln.

- Litet till, sa Anne, kan jag få litet större springa?!

Ja kanske, om du föder en skock ungar till, tänkte Sussanne, men hon valde att inte säga något av det slaget då det kändes litet malplacerat.

Plötsligt gav dörren med sig och gick upp med en dov knall. Anne kastade sig instinktivt i skydd och drog med sig Sussanne i fallet.

- Aaaj, skrek Sussanne samtidigt som hon vek sig dubbel av smärta där hon nu låg i en hög på den storrutiga parketten. Nu gick det nog hål i magen igen, sa hon när den mest akuta smärtan hade klingat av.

- Låt mig se, sa Anne och var på väg att lyfta på tröjan.

- Nej, skit i mig, jag klarar mig fräste Sussanne, men det lär inte Alexander göra om vi ligger här och kramas en enda sekund till.

19.59

Alexander skälvde hela kroppen, han hade blodsmak i munnen och det kändes som om lungorna skulle sprängas, men han arbetade sig envist uppåt, uppåt, uppåt. Efter något som kändes som en evighet men i själva verket antagligen bara var några minuter kom han till en plåtå med ett vägval, där han kunde välja på att försöka sig på en dörr eller att ta trappan som fortsatte uppåt. Han tvekade bråkdelen av en sekund, så valde han dörren, kanske mest för att han inte vill komma högre upp i tornet. Några skrattmåsar lyfte skrånande när dörren for upp och en storslagen utsikt uppenbarade sig. Hela Öresund glittrade i röda och blå nyanser framför honom och i diset på andra sidan skymtade Helsingborg. Han befann sig på balkongliknande plattform, väldigt högt över marken. Ovanför honom pekade tornets kupolförsedda spira med sitt knotiga finger mot himlen. Självt var han på väg till helvetet. Han var fruktansvärt högt upp, svindeln gjorde sig påmind på ett brutalt sätt, bara ett lågt, litet ynka träräcke skyddade honom från avgrunden därnere och han insåg än en gång hade spelat sin bödel i händerna. Han måste tillbaka in.

*

Alexander vänder sig mot dörren igen, bara för att upptäcka ryssens galet flinande ansikte i dörröppningen.

- Shakespeare airways, ready for departure, flåsade ansiktet skämtsamt.

Sekunden efter spräcks ryssens näsa. Alexander är tydligen inte upplagd för skämt. I ren panik har han med stor kraft sparkat igen dörren mitt i ansiktet på ryssen. Han springer runt den balkongliknande plattformen till tornets andra sida och trycker sig mot väggen. Hela huvudet pulserar som om det håller på att sprängas, hjärnan jobbar på högvarv; vad fan ska jag göra, vad fan ska jag göra? Jag hoppar, följer poetens maning om att ”falla är bot för svindel”. En förflugtanke som direkt får mothugg. Jag ska inte ge mig utan strid! Han tittar sig omkring och hittar en sten, den kommer uppenbart från den vittrande sandstensfasaden ovanför hans huvud. Alexander väger prövande stenen i handen. Vad ska han använda den till? Kasta den i huvudet på sin bödel? Använda den för en avledande manöver, som han sett i otaliga filmer? Frågan är bara om någon, någonsin verkligen lyckats lura någon på det sättet?

- Fy fan, vad jag är trött på dig, hör han Söndag skrika rätt ut i luften. Jag är inte

upplagd för någon jävla katt- och råtta lek. Du har dödat min bror och nu har du krossat min näsa. Jag ska krossa dig din lilla jävel! Jag kommer att tålmodigt vänta ut dig, hör du det. Förr eller senare kommer du antingen att somna, eller bestämma dig för att hoppa självmant. Jag skiter i vilket, men flyga ska du. Alexander noterade att Söndag utlämnade Shakespeasrecitaten ur sin senaste monolog och han anade att det var ett dåligt omen.

**

Samtidigt vrider MAO nyckeln i sin lilla röda Seat till vänster. Motorn tystnar. Vänta här, lyder jesuitens order, innan han försvinner bort mot slottet som en skugga.

20.01

Sussanne och Anne har just påbörjat sin bestigning av trappan. Farten är moderat, Sussanne har ont, Anne är på sin vakt, håller pistolen i ett fast grepp. De arbetar sig dock envetet uppåt, rädda för att knarrande bräder, klirrande från nycklar och småmynt eller något annat skulle avslöja deras närvaro för ryssen. Anne har täten, vart tionde trappsteg, eller så, stannar hon för att lyssna. Så kommer de till en slags plattform med en massiv dörr. Av allt att döma är den inte original, men icke desto mindre antik. Den är något litet öppen så Sussanne smyger sig fram och kikar försiktigt ut. Bredvid dörren sitter en saftig bit till karl i svart kostym och röker, bredvid honom ligger en pistol. Sussanne får inte riktigt grepp över situationen. Det är uppenbart ryssen, men var är Alexander? Har de kommit för sent, eller har han lyckats fly, eller gömma sig? På bråkdelen av sekund har hon resonerat klart med sig själv. Hon sträcker försiktigt ut sin hand genom dörrspringan för att ta pistolen. Ögonblicket efter sitter hon som i ett skruvstäd med ryssens ena arm om sin hals och pistolens mynning tryckt mot sin egen tinning. Hon hade underskattat honom, man kan oftast inte nog underskatta det manliga släktet brukade hon säga, men nu hade hon gjort just det.

- Nu ska vi se om vi inte kan få fram den där lilla råttan ändå, sa Söndag belåtet. Jag tror ni känner varandra.

- Släpp miiiig, ditt jävla as!

Det var Sussannes röst. Alexander trodde att han höll på att bli galen. Fast det lät verkligen som det kom från andra sidan tornet. För att försöka försäkra sig om att han

hade blivit galen på riktigt kröp han sakta och försiktigt längs med väggen runt tornet för att kolla läget.

- Aalexander, jag har en överraskning åt dig. Det var Söndags röst.

Ett pistolskott small.

Susanne spärrar förvånat upp ögonen samtidigt som kroppen rister till. Utan ett ljud släpper ryssen taget om henne och går ner på knä. Anne har just skjutit honom i foten. Susanne är fri, hon hoppar instinktivt in genom dörren igen, rädd för att ryssen ska börja skjuta tillbaka.

*

Alexander har lyckats få en skymt av händelseförloppet. Ryssen är skadad men långt ifrån oskadliggjord. Han sitter åter på post vid dörren med pistolen i högsta hugg, så de är väldigt mycket tillbaka på ruta ett, och det känns inte helt bekvämt. På något sätt måste Alexander ändra förutsättningarna. Utan att han egentligen veta hur det gått till finner han sig fasadklättrande igen. Han har tagit sig över räcket och klättrar neråt med hjälp av underliggande fönsternischer och en slags Y-formade järnornament som sitter på fasaden. Svindeln har släppt och i dess ställe har en slags beslutsam vrede infunnit sig. Han ska ta sig bort från ryssen. Han når taket nedanför med en duns som tydligen får ryssen att vakna till. Fem meter över honom lutar sig en svart gestalt ut över räcket spanande. Alexander trycker sig mot väggen. Sergej tittar över räcket. Han ser inte så bra i den tilltagande skymningen men en knappt urskiljbar siluett därnere får honom att misstänka att hans triumf håller på att glida honom ur händerna. Alexander ser gestalten där uppe mödosamt ta sig över räcket och börja klättra nedåt. Han måste vidare!

Taket är täckt av plåtar som fukten från havet gjort slipprigt hala och de har en otäck lutning. Mödosamt tar han sig ändå upp till takåsen. Han ser sig omkring. Det finns, tycker han, massor av torn och prång att gömma sig i eller fastna i. Det beror på hur man ser det. Vart? Ryssen skulle strax vara nere på taket också han, så tiden är knapp. Försiktigt och förbannande det faktum att han ännu en gång befinner sig på hög höjd, jagad av mördare balanserar han iväg mot den planaste yta han kan se. Ett stort fyrkantigt torn längre bort med platt tak som låg på samma höjd som takåsen. Kanske inte det bästa gömstället, men vad som

helst är bättre än att kräla omkring på ett snorhalt tak där varje rörelse hotar att få honom att falla ned och krossas mot marken där nere. Han hör stönanden och bekanta ryska svordomar bakom sig, det får honom att förlora koncentrationen. Fötterna försvinner under honom och likt ett barn på sin första skridskotur sveps han omkull och landar på mage med en duns. I nästa ögonblick börjar han att glida nedåt, nedåt mot döden. Desperat försöker han få grepp med sina fingrar, men det finns ingenting att ta tag i. Han blundar och finner sig i sitt öde, att flyga precis som Söndag förutsagt och sedan krossas mot stenläggningen där nere. Han hoppas att det inte ska göra ont, utan bara bli svart. Ett märkligt lugn infinner sig och han tycker sig höra Olssons röst; *liv och död är begrepp som är frukten av det mänskliga medvetandets begränsningar. När du inte bara förstått det i huvudet, utan känner en verklig förvisning om det i ditt hjärta, då är du i sanning odödlig.*

20.32

Under tiden har Sussanne och Anne iscensatt sin egen plan, eller snarare icke-plan. De har ingen plan i egentlig mening, men båda känner att de måste göra något. Sussanne får stanna kvar i tornet för att bevaka situationen. Anne har sprungit ner för att söka hjälp. Vanmakt har de båda kvinnorna gemensamt som sin värsta fiende. Båda håller på att gå upp limningen av frustration. Sussanne där hon sitter i trappan och Anne där hon fåfängt står och knackar på dörren till vagtstuen igen. Sussanne känner att hon trots smärtan i magtrakten måste agera på något sätt, inte bara vänta. Hon reser sig därför och går de sex trappstegen upp till plattformen. Så står hon åter framför dörren, den här gången är den dock stängd.

*

Alexander glider allt fortare neråt, och han känner att det inte spelar någon roll längre. Plötsligt tvärstannar dock hans rörelse med ett häftigt ryck, det känns som om benen ska gå av. Han tittar provande upp, reser sig sedan sig varsamt upp i ett slags knästående. Är han död? Om det här är döden är den riktigt ironisk för han finner sig i ett slags knästående på ett tak, jävligt högt över marken. Och längre bort på samma tak tar sig en annan människa fram mot honom med hjälp av någon slags ålningsteknik som i vilken annan situation som helst skulle ha tett sig väldigt skrattretande. Dessvärre verkar den vara funktionell. Alexander upptäcker att hans fötter har fått fäste mot takkanten där kopparplåtarna tydligt är falsade till en slags stupränna. Han upptäcker också till sin stora glädje att denna ränna är förhållandevis

bekväm att ta sig fram i. Åkturen hade åtminstone haft det goda med sig att han nu kan få öka sitt för tillfället minimala försprång, eftersom han kan ta sig fram snabbare än den roligt ålände ryssen. Alexander kommer att tänka på en föreläsning där docent Borg på ett ovanligt inlevelsefullt sätt berättat om Zenons paradox där Akilles springer i kapp med en sköldpadda som fått ett rejält försprång. Slutsatsen skulle vara att Akilles, som är minst dubbelt så snabb, aldrig skulle kunna hinna ikapp eftersom sköldpaddan hunnit springa en bit när Akilles nått sköldpaddans startpunkt och så vidare i all oändlighet. Trösten i historien var dock inte så stor eftersom man senare i historien kunnat visa att om Akilles springer dubbelt så fort som sköldpaddan så kommer den att vara kappsprungen vid den dubbla distansen som det ursprungliga försprånget var.

Sergej ålar sig fram längs takåsen, han känner som vanligt i sådana här situationer ingen rädsla, ingen smärta, bara målmedvetenhet och ursinne. Den där Alexander ska flyga! Han trodde för någon sekund att försynen själv hade ordnat det när denne plötsligt tappade fotfästet och gled ner längs taket. Men han hade fixat det. Nu hängde flygandet på Sergej igen, så han fortsatte envetet ålände framåt. Alexander ställde hela tiden till det. Dödar hans bror, försvårar arbetet med att få fatt i stenen som lillcheferna i Tallinn begärt och som storcheferna i Moskva sannolikt kräver ska levereras omgående, blandar in polis, civilister och gud vet vad. En sak var klar - den här gången skulle han inte komma undan. Stenen! Han hade varit så uppfylld av sina tankar på hämnd att han nästan hade glömt den. Så vitt han visste låg den i hans bag, som han hade slängt ifrån sig när han sprungit efter Alexander i balsalen. Han skulle ta tag i det så fort han fått Alexander i luften.

**

Susanne lyfter upp regeln och sparkar upp dörren. Några fåglar som tydligen tyckt att detta var ett lämpligt nattkvarter skrävar till och flyger bort. Med fåglarna borta är det helt tomt på plattformsbalkongen. Hon lyfter blicken och skådar en helt makaber scen. På takåsen till södra flygeln i riktning mot Helsingör krälar något som liknar en människa och längre bort och längre ner vid takkanten tar sig ytterligare en människoliknande gestalt fram åt samma håll. En uppgående måne ger scenen ett spöklikt sken, som taget ur en vampyrfilm.

Ignatius tittar sig runt i den gigantiska sal han just gjort entré i. Han förundras över det faktum att kyrkan därnere på bottenvåningen, gjord till Herrens lov, var så mycket mindre än denna sal som var till för köttets lystmäten. Skenheliga är de, dessa Lutheraner. Han förbannade dem. På golvet finner han dock ett tecken på att Herren är med honom och hans sak. Där ligger en svart bag av nylon och i den återfinner han Stenen. Han tackar Herren och går in igenom dörren och uppför trappan.

20.51

Anne har i sin desperation slagit ut en ruta i vagtstuen med hjälp av kolven till sin Heckler & Koch MP5, gått in och funnit en stor nyckelknippa på ett bord. Fast hon just då inte visste vad hon skulle ha den till, stoppade hon den på sig. Framför telefonen stannar hon upp, där var ett larmnummer till polisen tryckt med stora siffror. Hon lyfter luren, får kopplingston och börjar slå numret. Hon avbryter sig dock halvvägs och går rastlöst ut på borggården igen. Hon ska just snedda över den och gå upp och titta till Sussanne när hon upptäcker en figur på takåsen till södra flygeln. Han ålar sig framåt på ett skrattretande sätt. Av kroppshyddan att döma är det inte Alexander. Instinktivt springer hon över gården fram till en dörr som verkar befinna sig under det ställe som figuren krälar mot. Hon testar nycklarna och finner efter femte försöket en som fungerar.

*

Ignatius har efter att småspringande runt, runt uppåt tillryggalagt ett avsevärt avstånd i någon slags torn kommit upp till en slags plattform med en halvöppen dörr. Vid sidan av dörren på utsidan sitter en späd ung kvinna och försöker med darrande fingrar slå ett nummer på en mobiltelefon. Hon gråter tyst. På taket mitt emot som lyses upp av en uppgående måne krälar något slags väsen. Han ser direkt att det är ondskan självt. Och det är hans uppgift att göra upp med ondskan, därför pejlar han in position, färdväg, fart och andra betydelsefulla data. Han bestämmer sig därefter för att inte jaga utan att försöka möta ondskan. Han gör sig ingen brådska. Han vänder och går i maklig takt nerför trappan igen. Saker och ting kommer att utveckla sig på ett eller annat sätt. Det är inte heller någon idé att smida planer, tänka för mycket. Tvärtom. Hade inte hans

namne, den helige Ignatius själv, betraktat dårskapen som ett oöverträffat sätt att nå ödmjukhet? Själv såg han uppenbara jämförelser med den öppenhet för allt i tillvaron som daoisterna* såg som en dygd. Deras stridskonster som han tagit del av var bara ett bevis på hur effektivt ett sådant synsätt kunde vara. Han uppskattade också den daoistiskt influerade historien om bonden som bodde nära gränsen till Mongoliet och som en dag upptäckte att hans häst hade försvunnit. Eftersom hästen behövdes i det dagliga arbetet var det naturligt att hans grannar beklagade det inträffade, men han invände att det inte nödvändigtvis var av ondo det som inträffat. Några dagar senare återvände hästen och nu i sällskap med en praktfull vildhingst. Nu blev han istället gratulerad av samma grannar som tidigare varit fyllda av medkänsla över hans otur. Bonden var lika tveksam till deras inställning den här gången och menade att det hela kanske inte alls var lyckosamt. Inte långt efteråt försökte sig bondens son på att rida in hingsten, men kunde inte riktigt kontrollera nyförvärvet utan kastades av och föll så illa att han resten av livet fick dras med en svår hälta. Inte ens detta missöde fick bonden att gå med på att det tvunget var av ondo. Följande år hamnade man i krig med mongolerna och alla stridsdugliga unga män värvades till kejsarens arméer. Men bondens son slapp eftersom han hade sitt onda ben. Historiens sensmoral var den att det som ser ut att vara något positivt kan vara något negativt och tvärtom. Det klokaste man kan göra är att vara öppen för alla eventualiteter och på så sätt ändå kunna vara tillfreds med tillvaron oavsett vad ödet kunde tänkas ha i beredskap för en.

20.56

Alexander kravlar upp för kanten på Telegraftornet som detta stora fyrkantiga torn heter i folkmun, efter att man under Napoleonkrigen haft en slags primitiv ljustelegraf rest här. Han faller flämtande ned mot den kalla stenbeläggningen. Han är helt slut. Han har just gjort sitt livs ansträngning, han har trotsat sin värsta rädsla och överträffat den förmåga han trodde sig besitta tiofalt. Ett skrapande längre bort skvallrar om att Söndag är på väg. Slött noterar Alexander där han ligger på rygg att det är en oerhört vacker kväll, men han orkar inte mera nu. Dessvärre hade ödet inte för avsikt att skona honom på grund av det. Ögonblicket efter tar nämligen Sergejs starka hand ett stadigt grepp i hans kläder och sliter upp honom till mer eller mindre stående ställning. Ryssens ögon glöder när han spottar Alexander i ansiktet och sedan slungar honom genom luften. Alexander landar med en dov duns på stenbeläggningen. Omtöcknat försöker han kravla

sig upp igen. Smärtan i hans kropp känns egendomligt avlägsen, som om den inte riktigt angår honom.

- Din lilla gris, morrar Sergej när han på nytt närmar sig med haltande stora kliv. Innan jag kastar ut dig över kanten ska du fan i mig få lida!

*

Anne kikar över kanten till tornet. Hon har tagit sig upp genom slottet och funnit en taklucka. Hon ser hur Sergej riktar en spark mot den halvliggande Alexander för att sedan placera en knuten högernäve i ansiktet. Hon kan till och med höra krasandet av ben och brosk. Hon söker efter sin pistol men till sin bestörtning inser hon att hon förmodligen hade lagt den i "vagtstuen". Än så länge är hon dock oupptäckt eftersom Sergej och Alexander, måhända av olika skäl, bara hör ljudet av sina egna hjärtslag och luften som pressas ur sina näsborrar. Tyst och försiktigt närmar hon sig ryssen bakifrån. Han står lutad över Alexander som sjunkit ihop med blod rinnande från mun och näsa. Resultatet av den misshandel han utsatts för.

- Du tror väl inte på allvar att en amatör skulle kunna smyga sig på mig? Väser Sergej och vänder sig om. Du har gjort ditt. Du lyckades skjuta mig i foten och det är mera än de flesta lyckas med innan de ser döden i vitögat.

Anne tvärstannar. Hennes hopp om att oskadliggöra honom snabbt och omärkligt hade grusats.

- Försvinn härifrån nu. Den här lille skiten ska dö om det så blir det sista jag gör! Pistolen i vänsterhanden ger ett visst eftertryck till hans ord. Han skjuter ett varningsskott framför Annes fötter som gör att hon tvingas springa mot kanten på tornet igen. Han böjer sig sedan åter ned över Alexanders för att ta tag i hans armar. Trots att denne är på gränsen till medvetlöshet ger dödsskräcken honom kraft att göra motstånd. Sergej ler hånfullt åt den ömkliga ansträngningen, men Alexanders sprattlande får honom att för ett ögonblick att komma i obalans. Anne ser sin chans, vänder och rusar åter mot ryssen. Hon är nästan framme när det svartnar för ögonen på henne och hon faller framstupa.

- Tack för senast, säger en raspig röst.

Ögonblicket efter försöker Sergej fåfängt stoppa det ymniga blodflödet från sin hals. Vänster halsartär är avskuren med precisionen hos en skicklig kirurg. Sergej känner hur livet rinner ur honom samtidigt som en oerhörd kraft knuffar honom mot kanten på tornet, så försvinner marken under hans fötter på honom och han finner sig i fritt fall.

Under de få sekunder som Sergej, även känd som Söndag och Ryssen, befinner sig i fritt fall har han anmärkningsvärt gott om tid på sig för att sammanfatta sitt liv. Han faller mot sin död med en bestämd känsla av att just inte ångra något. För Sergej är det tillfälliga tillstånd som kallas livet alldeles strax över. Ignatius kan bara konstatera att hans uppdrag är slutfört.

*

Alexander är ömsom likblek och ömsom blödande i ansiktet när han med uppspärrade ögon fixerar Sussanne vars ansikte just dyker upp över murkrönet. Han kan bara inte släppa henne med blicken, en sista hägring som han vill hålla kvar. Han är död, eller på väg att dö, det är uppenbart. Sussanne i sin tur försöker omfatta vad hon upplevt de senaste sekunderna. En svart gestalt passerar tyst förbi henne när hon går fram till kanten och klenetroget stirrar ned i mörkret där ryssen just försvunnit. Sedan går hon fram till Alexander, torkar med tröjärmen bort blodet från hans läppar och kysser honom innerligt. Det är en yrvaken Anne som först bryter tystnaden.

- Stenen, vi måste hitta den.

Varken Alexander eller Sussanne verkar höra henne. De är som klistrade intill varandras läppar. Nonsens, tänker Anne, samtidigt som hon inte utan ett styng av svartsjuka inser att hennes chanser att njuta Alexanders kropp antagligen är försvunna för gott. Nåja, det finns viktigare saker här i världen. Hon gör ett nytt försök.

- Jag är lika glad som ni att ingen utom ryssen kom till skada. Men om det ska ha varit värt det här måste vi ta hand om stenen och försvinna innan någon slår larm om att det ligger en lemlästad kropp därnere. Anne börjar gå mot takluckan.

Det unga paret tar varandra i handen och följer efter.

21.21

Modstulet lät de det gå upp för sig att de inte skulle hitta stenen.

Bagen var borta. Jesuiten hade både räddat och lurat dem, det blev uppenbart när de i mörkret började de bege sig mot parkeringen. Kyrkan och religionen i ett nötskal, tänkte Anne. De gick under tystnad och försökte smälta sina upplevelser. Av något oförklarligt skäl kände Alexander varken någon egentlig chock, ilska eller skräck. Snarast var han förbryllad. Hur kunde allt detta ske? Mord, gangsters, mer eller mindre mytologiska drömmar om rikedomar och evig ungdom. Ryssens kropp skulle också bli ett problem, den saken var klar, tänkte han. ”Det är något ruttet i staten Danmark” var ett av Söndags citat som etsat sig fast hos Alexander, nu var det ett faktum gällande Söndag själv. Han hade pratat om Hollywood. Hade det varit en film hade man tonat ut här och låtit biopubliken förstå att allt ordnade sig: slutet gott, allting gott. Så enkelt var det naturligtvis aldrig i verkliga livet. Polisutredning och åtal var bara några av de svårigheter de stod inför. För att försöka få ordning på sina känslor ruskade han på som om han genom en kroppslig åtbörd skulle bli kvitt sin olustiga sinnesstämning. Besynnerligt nog hjälpte det. Sussanne å sin sida var mest av allt lättad och struntade högaktningfullt i vem som kommit i besittning av stenen, huvudsaken var att Alexander och hon äntligen kunde andas ut. Anne däremot var sammanbitet effektiv som vanligt, hon gick förbi ”vagtstuen” för att hämta sin pistol. Hon gick sedan i tankarna igenom vilka hon behövde kontakta för att ryssens kvarlevor skulle försvinna och om det fanns någon chans att stoppa jesuiten innan han nådde Vatikanen, därifrån var det lönlöst att försöka stjäla tillbaka stenen, så mycket visste hon med säkerhet.

Plötsligt ropade Alexander till. En bit upp på vallen låg en livlös gestalt. Gräset var tämligen högväxt så det var knappt man kunde urskilja gestalten i ljuset från den bleka månen. När de kom närmare såg de att det var MAO. Han såg närmast ut att sova fridfullt, det fanns inga yttre skador som pekade på att han utsatts för våld.

- Han lever, och han luktar sprit, utbrast Sussanne som åter varit snabbast på plats och var den som omedelbart gått igenom de grundläggande stegen i första hjälpen. Även om Alexander aldrig kunde ha gissat det så hade hon ett förflutet i ungdomens Röda Kors och hade mer än en gång agerat sjukvårdare på rockfestivaler runt om hemma i Sverige. Musiken och killarna var kanske ett starkare skäl än människokärlek till att hon ställt upp ideellt.

- Hej, så trevligt att fortfarande se er i den fas som kallas livet, flämtade Olsson matt när han hade vaknat till.

Med förenade krafter fick de honom på benen. Om vad som hänt kunde Olsson inte berätta särskilt mycket. Det sista han sade sig minnas var hur Jesuiten slagit till honom. Det hade inte ens hunnit göra ont påstod han. Sanningen var att han i sin med nervositet blandade tristess hade hittat den helflaska Caol Isla han hade lämnat i bilen strax innan han blev uppsökt av Alexander. I hans uppjagade tillstånd hade det gått påfallande snabbt att dricka en stor del av den för att sedan somna fridfullt i den frodiga grönskan.

21.38

Trots att de mot alla odds kommit undan med livet i behåll känner sig Sussanne av någon outgrundlig anledning litet dyster till mods när de återupptar släntrandet mot parkeringen på slottets framsida. Och hon får åter anledning att konstatera att det där känslolivet inte går att begripa sig på. Anne talar oupphörligen i sin mobil. Alexander stöttar MAO som raglar och fortfarande är medtagen. Inte skulle det bli som i en Hollywoodproduktion där man lämnar de överlevande hjältarna utan hot om efterräkningar trots bilvrak, dödsoffer och explosioner, så pass realistiska måste vi ändå vara, tänkte hon när Anne äntligen knäppte av sin telefon.

- Okay, nu sticker vi härifrån, sa Anne. Om vi bara tar det lugnt så är det som hänt här i bästa fall en tragisk olycka när en turist, trots varningsskyltar och avspärningar, störtat ned från ett av tornen.

Å fan, så kan man förstås också tänkta, sa Sussanne, och kände sig plötslig bättre till mods. Hollywood kanske kan vara bra ibland i alla fall. Hon ler när hon vänder sig mot Alexander.

- Vet du vad jag helst av allt vill göra nu?

Alexander ser henne i ögonen och trots att de ärr trötta så skiner de mot honom.

- Nej, vadå?

- Inte jag heller, men när jag väl vet blir du den förste som får veta.

Epilog

”Naturens bästa gåva till människorna är livets korthet”

- Plinius den äldre

Det var gråmulen januaridag 1821.

Sir William Wollstonecroft stod vid relingen på den svenska fullriggaren Amanda vid London Docks och tittade mot staden som han avser att lämna för alltid. Bakom gyttret av master skymtar han tullhuset vars mörka fönster vemodigt tittar tillbaka. Han är åter på resande fot, på väg till sin syster i Italien. Han önskar sig ett liv. Närheten till systemen och det vittra sällskapet i Villa Diodati vid Genève sjön är det enda som kan utöva någon lockelse på honom. Det var nästan två år sedan de senast sågs. Han har lämnat presidentposten i Royal Society och lagt ner sina vapen för gott. Stenarna har kostat honom för mycket och han tänker inte befatta sig med dem igen. Sir Humphry Davy har tagit över som president efter honom. Till skillnad från honom själv verkade Davy lycklig över uppdraget och sin upphöjelse. Men innan han själv lämnade jobbet hade han nogsamt sett till att tillsammans med de andra i den Osynliga akademien utplåna alla spår av en viss James R O’Tiart i sällskapets rullor. Det hade också uppenbarats för honom att misstanken om att ha folk som gick Vatikanens ärenden mitt bland dem inte var något nytt. I själva verket framstod det som en tradition lika gammal som traditionen att försvara hemligheterna kring filosofernas sten inom sällskapet. Redan efter det att man 1689 för första gången hade blivit snuvad på en sten av Vatikanen hade en förrädare kunnat rökas ut och generande nog för sällskapet var det en förfader till O’Tiart. Även Robert Hooke hade varit misstänkt, men i det fallet kunde inget bevisas. Nu var dock uppdraget är slutfört. Förrädaren var oskadliggjord för denna gång och man hade kunnat återbesätta platserna i Den inre kretsen med pålitligt folk, så vitt man visste.

Med Stephen död och begravnen fanns det inte längre något som höll honom kvar. Detta sista hade varit det svåraste; att barmhärtighetsdöda Stephen. Han ville liksom aldrig sluta sprattla och William grät som ett barn där han låg och höll kudden för hans ansikte. Till slut blev det i alla fall stilla, väldigt stilla, samtidigt blev det om möjligt ännu tommare inombords.

*

Docent Borg slet blicken från utsikten över Domkyrkan.

Det bästa med hans kontor i Kungshuset var att fönstret vette mot kyrkan och centrum. Alltid var det något som kunde få honom att släppa arbetet för en stund och ge honom välkommen distraktion när tankarna körde fast. Han läste hastigt igenom inledningen till den essä han skulle skriva.

”Varje ögonblick är heligt, unikt. Varje nu ett flyktigt mirakel. Vi kan aldrig återskapa känslan från det förflutna, eller se det på samma sätt en andra gång. Man tappar bort sitt liv, barndomen försvinner. Förmodligen är detta en del av förklaringen till varför vi är så fascinerade av andras död och samtidigt skrämde av tanken på vår egen - och ingen av oss är ensam. Faktum är att alla kända kulturer har utvecklat ritualer för att kunna hantera sin egen och andras dödlighet. Vissa har till och med gått så långt att de ätit sina avlidna. Andra finner tröst i ett bättre liv hinsides. Ytterligare andra ser utslocknandet som det högsta goda. Synen på döden ser alltså väldigt olika ut, beroende på tid och plats.”

Han nickade nöjt. Där fanns ett par riktigt bra formuleringar. Även fortsättningen fann hans gillande. Det här skulle fungera. För ögonblicket kändes det mindre bittert att det inte blivit något med jobbet i Australien.

”Någonstans i en modern storstad drar en gammal man sitt sista andetag i trygg förvissning om att Sankte Per kommer att ta emot honom vid paradisetts portar. I samma sal fruktar en annan att döden är slutet på allt. Strax utanför Tokyo befarar en buddistmunk tvärtom att den inte är det. I antikens grekland var tanken på att få med pengar till Charon för att betala transporten över floden Styx det väsentliga för att tillvaron i dödsriket skulle bli uthärdlig. Under det mellersta riket i Egypten var döden ingenting som skrämde så länge man klarade att väga hjärtat och slapp få själen slukad av Am-mut Honom. Stenålderns människor begravde sina anhöriga med alla redskap som var nödvändiga för att de skulle kunna skapa sin utkomst i världen efter denna. Förr eller senare tvingas alla tänkande varelser att konfronteras med livets slut.”

Borg bet sig eftertänksamt i kinden. Vad var kärnan i dödens problem? Rädslan naturligtvis. Hans fingrar började knattra på tangentbordet.

”Varför skrämmas av döden? Om man bortser från att de flesta föredrar att lugnt somna in framför en plågsam död i skelettcancer, måste det bero på det Det Okända, och att det är så ensamt att dö. Men är den ett utslocknande så har åtminstone buddisten uppnått Nirvana. Är man rädd för syndastraff i ett brinnande inferno kan man alltid be om förlåtelse, kanske rentav någon lyssnar? Döden är tydligen inte heller alltid det värsta som anses kunna ske - den olycklige väljer ibland att ta sitt liv, svårt sjuka begär eutanasi.”

Det fanns mer att skriva här. Låta bara tankarna löpa fritt. Borg tryckte på sin gamla kassettradio. Trots att en kollega varnat honom för att banden skulle avmagnetiseras med tiden hade han efter elva år ännu inte märkt något sådant. Tvärtom tyckte han att både kör och sopransolo i inledningen till Mozarts Requiem i D-moll fortfarande lät lika kristallklar och vacker som när han först spelade den. Möjligen berodde det på att hans hörsel gradvis blivit sämre med åren, men för honom spelade det inte så stor roll så länge han njöt i samma utsträckning som han alltid gjort av god musik. För ett ögonblick slöt han ögonen som för att hindra synintrycken att störa lyssnandet och lät sig uppfyllas av musiken. Sedan började han skriva igen.

”Om vi fortsätter att spekulera om dödens natur öppnar sig en mängd av möjligheter. Slocknar vi som ljuslågor, går vi över till en annan tillvaro med nya möjligheter och upplevelser, eller föds vi på nytt gång efter gång tills vi slipper återfödelsens onda cirkel? Handlar det bara om våra geners överlevnad eller är vi en del av något större? Blir vi näring åt andra organismer och ingår på så sätt i det stora kretsloppet? Är skalet vi lämnat bara restprodukter? Eller är vi något så storslaget som ett (tanke-) led i processen att göra universum självmedvetet och har vi därmed tjänat vårt syfte när vi dör?”

Han kunde inte låta bli att tänka på sin gamle vän Dagéus som gått ett sådant hemskt öde till mötes. Förhoppningsvis hade han fått frid nu. Med tanke på hans skador hade han säkert välkomnat slutet när det väl kom. Det var dags att avrunda för dagen. I morgon kunde han gå igenom det han skrivit och göra ytterligare några utvecklingar för att manuskriptet skulle bli tillräckligt långt.

”Vem som har rätt? Kanske samtliga? Kanske ingen? En sak är dock säker. Alla ska vi lära känna detta mysterium, alla kommer vi att få veta svaret på gåtan. Döden är ett äventyr som väntar både dig och mig. Oavsett vilket kommer ju döden förr eller senare. Men, det innebär

inte att man ska ge upp och blotta strupen inför ett oundvikligt slut. Ditt liv, precis som alla andras är inte oviktigt, utan äger ett oskattbart värde i sig. Att det har ett slut betyder inte att det på något sätt förringas. Vare sig vi upphör att helt existera eller lever vidare i någon annan form, så devalveras inte livets värde, det definieras inte av något annat än sitt innehåll. Kanske ska vi inte försöka finna meningen med livet, utan meningen i livet? Och, när allt kommer omkring - vilken leda skulle inte drabba oss om vi aldrig fick uppleva dödens befrielse.”

Det där var rätt knorr. Slutet hade skrivit sig självt kändes det som. Nu kunde han gå hem med tämligen gott samvete.